

РИЧАРД УЕБЪР ИНДИГО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

*Чрез огледалото на Дявола от
камък
делата си извърши Кели.
Играеше на криеница с него
и разреши дълбоките проблеми.*

*Стих на
Самюел
Бътлър,
прикрепен за
изложеното в
Британския
музей огледало
от обсидиан,
използвано от
Джон Ди и
Едуард Кели,
астролози на
кралица
Елизабет I*

*Не всичко добро идва отгоре.
Мото на обществото
„Врил“*

*Нацисти. Мразя тези типове.
Индиана Джоунс*

ЕКИП „ОМЕГА“

Майор Броди Девлин — бивш служител на Службата за охрана на дипломатическия корпус към Държавния департамент и бивш

морски пехотинец, шеф на екипа

Сержант Клинт (Чюи) Рейнденсър — бивш „тюлен“^[1], индианец

Лейтенант Бракстън — бивш прокурор, ловец на нацисти

Скаут Томпсън — бивш хакер

Медисън Деър — доктор по математика и физика в университета „Принстън“

Бил Соренсън — бивш директор на отдел „Секретни операции“ към Разузнавателното управление на Пентагона

ВРАГЪТ:

Ал Даджал — обучен от КГБ; убиец и неонацист

Хайнрих Гант — шеф на обществото „Врил“; търговец на оръжие

Марго Гант — мистериозна жена без минало, брутална садистична убийца и мазохистка

Ледокоп — бодигард и убиец

ИНДИГО ДЕЦАТА:

Уенди / Нур Е Алам — Светлина на света

ШЕЛТА ТАРИ — МИСЛИТЕЛИТЕ:

Д-р Блеър Морган Кели — археолог; келтска първожрица.

Джини Дулитъл — закрилница; „феята — кръстница“.

---

^[1] „Тюлен“ — командос от американските специализирани военноморски служби. — Б.р. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ПРОРОКЪТ НА ПОБЪРКАНИЯ ДРЕБЕН
КЛОУН

1.

Берлин, 1940 г.

Пуфтейки тежко, мъжът помъкна масивното си туловище нагоре по стъпалата.

Имаше среща с мъртвец.

На табелката до яката червена врата пишеше: *Der Vril Gesellschaft*, Сияйното общество.

Мъжът извади ръка от джоба на тренчката си, докосна широката периферия на меката си шапка и се озърна назад към улицата, за да провери дали не го следят. Не забеляза нищо подозрително, въздъхна успокоен и влезе.

Жената, която го посрещна, беше поразителна. Дълга руса коса обрамчваше леко орловите черти на лицето ѝ. Небесносините ѝ очи бяха ясни и будни.

— Радвам се да ви видя, бароне.

— Госпожице Острич, замайващо прекрасна както винаги.

Нежното ѝ като цвете лице леко порозовя. Носеше рокля от червен сатен. Докато прекосяваше с леки стъпки стаята, дългата ѝ коса се полюшваше над кръста. В гласа ѝ се долавяше прелъстителна нотка.

— Седнете моля.

Когато тя посочи към масата с черна покривка, погледът на барона се плъзна към дълбокото V-образно деколте. Примамливата извивка с тъмен пигмент на едното ѝ зърно надничаше отдолу. Пищните ѝ гърди издуваха ефирната тъкан и леко се олюляваха от движенията ѝ. Зяпна и монокълът падна от окото му. Изведнъж осъзна, че е гола под роклята. Сякаш прочела мисълта му, жената се усмихна многозначително и кимна. Баронът почувства как кръвта нахлува в главата му и извърна очи към масата, на която вече седеше мъж със скръстени в скута ръце. Помъчи се да запази самообладание.

— Хер Хес — поклони се отсечено и тракна с токове, — колко време мина!

Рудолф Хес стана да го поздрави. Празните му сиви очи под високото изпъкнало чело и гъстите черни вежди бяха като върхове на

топлийки. Погледът му, остър като кремък, омекна и тънко подобие на усмивка разцепи каменната му физиономия.

— Страшно много, стари приятелю. Но какво ще кажете да приключим с любезностите и да се захванем за работа? Доста усилия ми костваше да ви върна в Германия. — Лицето му отново стана твърдо като скала.

Медиумът Мария Острич изгаси светлините. Сеансът започна. Настаниха се на масата и се хванаха за ръце. Баронът трепна при леденото докосване на Мария. Жената затвори очи. Известно време седяха в тишина, вкопчили се един в друг. В приглушените сенки на стаята се чуваше единствено дишането им. С мек мелодичен глас тя призова духовете:

— Обръщам се към Великото бяло братство. Помогнете ми да говоря с духа на нашия другар Дитрих Екхарт.

Барон Фон Щрайхер потръпна от внезапно настъпилия студ. Макар да уважаваше Екхарт, наставника на Хитлер, винаги беше изпитвал известен страх от него. Зад изисканите му маниери и топла усмивка неизменно се спотайваше нещо тъмно и подмолно. Немигащите студени очи изнервяха барона. Погледът му те смразяваше със силата си, а в същото време Екхарт говореше съвсем тихо. Комбинацията въздействаше като леден щик в гърдите ти.

Екхарт бе истински майстор, а не някакъв надут шарлатанин. Познанията му в областта на окултното и изключителното му красноречие дълбоко бяха впечатлили младия Адолф Хитлер. С финансовата подкрепа на „Врил“ Екхарт беше създал НСДАП^[1] и фюрера. Смъртта му остави Хитлер в ръцете на касapi и главорези, заобиколен от шайка долнопробни престъпници, водени от онзи егоистичен задник Хайнрих Химлер. Мисълта за самодоволните малки очички и мазната физиономия на някогашния птицевъд вгорчи настроението на барона. Фон Щрайхер презираше Химлер. Смяташе, че именно той от чиста завист бе наредил да го хвърлят в концлагер и по-късно изгонят в Турция. Силното ахване от лявата му страна го изкара от унеса. Очите на Мария се бяха завъртели и бялото им сякаш се рееше в полумрака. Главата ѝ се люшна назад. Лицето ѝ се изкриви от болка и някъде дълбоко от гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Стомахът на барона се преобърна. Хес се бе вкопчил здравата в него, забил нокти в меката плът на дланта му.

Тряс!

Баронът инстинктивно се сниши, за да се спаси от изстрела. Отгоре се посипа стъкло. Последва серия силни гърмежи. Малките крушки в полилея над тях се пръснаха една след друга. Заваля дъждец от искри.

Тялото на Мария се отпусна безжизнено. Ръцете ѝ увиснаха. Устните ѝ се разтвориха сладострастно и тя прокара влажния връх на езика си по тях. Тихи отначало, стонове ѝ постепенно започнаха да стават все по-високи и силни. Гръбнакът ѝ се изви и смътните очертания на зърната ѝ изпъкнаха под тънкия сатен. Баронът зяпна, не вярвайки на очите си. Сякаш невидими ръце се движеха по тялото ѝ и тъканта на роклята се отвори на гърдите ѝ. Нещо се плъзна под дрехата надолу по тялото ѝ. Призрачните ръце уловиха краищата на копринената роба и заповдигаха все по-нагоре и по-нагоре, оголвайки стройните ѝ прасци и съблазнителните контури на стегнатите ѝ бедра.

---

[1] НСДАП — Националсоциалистическа работническа партия на Германия, основана в края на Първата световна война; на парламентарните избори през 1933 г. печели най-много места в парламента и излъчва своя лидер Адолф Хитлер за министър-председател (райхсканцлер). Привържениците на НСДАП (националсоциалисти) са известни със съкратеното название „нацисти“. — Б.р. ↑

2.

Мария чувства как се унася в транс. Изпада в сън без сънища, изпълнен с приятни усещания. Мракът ѝ шепти. И тогава го долавя... някакво зло присъствие пълзи по кожата ѝ като лигава змия. Тялото ѝ се гърчи в конвулсии, груби ръце сграбчват гърдите ѝ и започват да опипват пищното ѝ младо тяло. Изпълва я необяснима смесица от ужас и най-долна похот. Нещо се увива около гърлото ѝ и стяга все по-силно и по-силно. Чувства как я повдигат във въздуха и я захвърлят в нищото. Пада по гръб. Натискът намалява, но остри като бръсначи нокти разрязват тъканта на роклята ѝ и одраскват леко плътта. Силни ръце разтварят краката ѝ... и нещо рязко прониква дълбоко в нея. Злата сила затяга мръсната си хватка около шията ѝ. Мария се задушава и отчаяно се мъчи да поеме глътка въздух. Тръпнеща в екстаз, тя се разкъсва между опиянението и волята за оцеляване.

Двамата мъже гледаха със страхопочитание как тялото на Мария се повдига от невидими ръце, извърта се рязко и полита върху масата, стоварвайки се тежко по гръб. Скочиха едновременно и отстъпиха назад с внезапно омекнали крака.

Нещо разкъса роклята ѝ, разкривайки голото тяло. Краката ѝ се разтвориха и бедрата ѝ започнаха да се движат ритмично. Изведнъж лицето ѝ се изкриви и почервения, а след това посиня, сякаш ядушат. По меката ѝ шия се появиха бели петна, сякаш призрачни пръсти се впиваха в плътта ѝ. Хес пръв си възвърна дар слово.

— Gott im Himmel^[1]! Направи нещо! Той я убива!

Баронът пое дълбоко дъх и се взе в ръце.

— Дитрих Екхарт — с твърд заповеден тон рече той, — чрез властта си над теб, дадена ми от познаването на твоето име, ти заповядвам да прекратиш това безумие и да се обърнеш към мен.

Въздухът сякаш се изпълни със статично електричество. Тялото на Мария изведнъж се отпусна и тя рязко пое дъх. Очите ѝ се отвориха

широко. Замръзна и се надигна от масата, като се прегъваше неестествено в кръста, сякаш тялото ѝ беше подпряно от твърда дъска. Обърна лице към барона. Очите ѝ пламнаха яростно, след което се присвиха до тънки цепки. Разнесе се студен металически глас, от който косъмчетата на тила на Фон Щрайхер настръхнаха.

— Хитлер ще танцува, но аз ще поръчвам музиката.

Беше гласът на Екхарт без никакво съмнение. Баронът беше седял до смъртното му легло, когато Екхарт едва прошепна същите тези думи, преди да издъхне.

— В Цюрих има човек, който знае тайната — произнесе дрезгавият глас, излизащ от устните на Мария.

Баронът и Хес се спогледаха и се наведоха напред.

— Неговата сила и знания са по-големи от моите. В дневника му... се намира ключът към силата на „Врил“.

Хес преглътна.

— Името, Екхарт — успя да изрече той. — Кажи ни името му!

Лицето на Мария се изкриви в ужасяваща гримаса.

— Доктор Карл Густав Юнг^[2].

От устата на медиума се понесе писък, сякаш острието на нож стържеше по костта на жив човек. Тялото ѝ се отпусна и тя се свлече на масата, вперила немиждащ поглед някъде в нищото. Шията ѝ се извъртя неестествено. Тънка струйка кръв потече от ъгълчето на устата ѝ, после от носа и ушите.

---

[1] Gott im Himmel! (нем.) — Господи на небето! — Б.р. ↑

[2] Карл Густав Юнг (1875–1961) — швейцарски психиатър, ученик на Зигмунд Фройд; енигматична личност с интереси в областта на алхимията, астрологията и религиите. — Б.р. ↑

3.

В Ориент експреса

Мюнхенската гара беше претъпкана с народ. Доктор Карл Густав Юнг си пробиваше път през тълпата на перона, мъчейки се да се добере до Ориент експреса. Извини се задъхано, когато неволно блъсна едно момиче, целуващо приятеля си за сбогом. Коленете му прещракаха и острата болка го прониза до кръста, докато подаваше куфарите си на стоящия до прозореца стюард.

— Verzeihen sie mir^[1], ужасно закъснях — извика извинително той.

Стюардът кимна с неискрена усмивка.

Кълба пара от локомотива се издигнаха във влажния въздух. На стъпалата на вагона нещо го накара да спре и да се обърне.

— Всички да се качват! — извика един стюард.

Зад количка за багаж се материализира тъмна фигура на мъж в тренчкот, който водеше прекрасна жена в синя рокля. Миг по-късно двамата изчезнаха в един от пътническите вагони. Юнг си отбеляза да се оглежда за тренчкот и синя рокля. Свирката на локомотива изпищя пронизително, засъска пара, колелата на мощната машина се завъртяха, успяха да зацепят релсите и влакът потегли от гарата.

Спонсорите на лекционното турне му бяха осигурили купе в първа класа. Макар Юнг да намираше екстравагантността на Ориент експреса донякъде пресилена, старите му уморени кокали бяха благодарни за лукса. Малко тишина и спокойствие, помисли си той, наред с изтънчената френска кухня на вагон-ресторанта, чиито удоволствия щеше да му се наложи да изтърпи. На устните му заигра снизходителна усмивка при мисълта за милата му съпруга, която все го хокаше, че забравя да се храни, докато стои заключен в своята подобна на замък кула в Болинген.

Отиде до плъзгащата се врата на купето, хвърли бърз поглед по коридора и се поклони принудено на някаква съсухрена възрастна жена с гърбица, която му пусна развратна усмивка, докато куцукаше към него. Влезе в купето, заключи, дръпна копринената завеса и

започна да разопакова багажа си. Приключи и се настани на канапето с дебела папка в ръце. Пръстите му, покрити с кафеникави петна, се замъчиха с червената лента на закопчалката. Извади документа от папката. В очите му моментално се наби грифът СТРОГО СЕКРЕТНО.

Новопоявилата се американска разузнавателна агенция Бюро за стратегически операции (БСО) се беше обърнала към него с молба за две услуги. Като световноизвестен психоаналитик му бяха възложили две нечувани задачи. Трябваше да направи психологически профил на най-противния човек на света, Адолф Хитлер. Юнг смяташе, че това е най-малкото, което може да направи в борбата срещу силите на мрака, както сам се изрази. Но задачата включваше и друго. Фактът, че е в състояние да пътува свободно из Европа и да се среща с интелектуалци, дипломати и индустриалци, му осигуряваше идеалното прикритие за един шпионин. Така че щеше да бъде също очите и ушите на БСО.

Спомни си разсъжденията и предложението на полковник Доновън, Дивия Бил, прословут с грубия език и прямотата си. „Кой ще заподозре ексцентричен стар мухльо като вас? По дяволите, доктор Юнг, когато бяхте шеф на Европейската психиатрична асоциация и правехте метани на нацистите, не казахте нито гък!“

Юнг се бе свил от злостната забележка на Доновън, но понякога истината — макар и болезнена — беше доста добър стимул. А може би дори призив за действие, възможност да се поправят някои грешки. Направи си бележки по сведенията, осигурени от БСО. После свали очилата си с телени рамки и разтърка нос. Беше изтощен. Прибра папката в чантата и протегна крака. Опита се да си представи празно черно огледало, което всмуква всяка досадна мисъл, която се завърта в главата му. Задиша ритмично и съзнанието му постепенно се отпусна.

Задряма и в купето се разнесе дълбоко боботещо хъркане. На устните му се появи лека усмивка. Засънува.

Бял гълъб се спуска отгоре и постепенно се превръща в младо момиче. Ангелското ѝ лице излъчва невинност. Застава пред блестяща изумрудена плочка и я посочва с малката си изящна ръка. Усмивка се съдържа и казва:

— Идваме.

---

[1] Verzeihen sie mir (нем.) — Извинете ме. — Б.р. ↑

4.

Някой почука и резкият звук го изтръгна от дълбокия сън. Юнг свали крака на пода, затърси очилата си в джоба на самото и се запрепъва към плъзгащата се врата.

— Wartezeit, един момент — измънка той, все още замаян.

Открехна вратата.

Срещу него стоеше здрав млад мъж в омачкан костюм. По всичко личеше, че е турчин. Огледа се нервно по коридора и пискюлът на феса му се разлюля напред-назад. По смуглото му лице се стичаше пот, очите му бяха широко отворени и в тях се четеше паника.

— Доктор Юнг... Моля да ме извините за грубото натрапване, но въпросът е на живот и смърт, моля ви — изрече турчинът на сносен немски.

Юнг го изгледа, след което отвори вратата. Отстъпи настрани и мъжът влезе.

— Безопасно ли е да затворя, млади човече?

Мъжът поклати глава и го погледна малко смутено.

— О, уверявам ви, не ви мисля нищо лошо. Моля ви, заключете.

Юнг изсумтя и затвори вратата.

— Седнете, моля.

— Много мило от ваша страна, господине. — Турчинът седна на самия ръб на канапето и закърши нервно ръце.

Юнг извади лулата от вътрешния джоб на самото си и започна да я пълни.

— В случаи като този най-добре е да се започне от самото начало, ја^[1]?

Турчинът кимна.

— В такъв случай да започнем с името ви.

— Керим бей. Пътувам за Истанбул, там е домът ми.

Юнг запали лулата и пусна голям облак дим. Турчинът избърса устни с опакото на дланта си.

— Намерих сестра си, докторе. Но се боя, че е в ръцете на самия дявол. След като изчезна с онзи злодей, ми трябваха шест дълги

месеца, но успях да ги открия в Берлин и ги проследих. Сега тя е във влака и се намира в лапите му.

Юнг обичаше да прилага теориите си в реалния свят. Изучаваше жестовите и движенията на очите на турчина, докато той говореше. Беше разработил прост метод за преценка кога човек лъже или казва истината и смяташе в скоро време да го сподели с хората от БСО. Забеляза, че очите на турчина гледат нагоре и надясно. Не много добър знак. Беше установил, че когато извържат очи по подобен начин, хората обикновено си съчиняват.

— Моля продължете — подтикна го той.

— Забъркала се е с една банда, наречена „Врил“. Използват я. — Млъкна, поколеба се за момент и изхлипа: — Разбирате ли, тя има дарба... още от дете. Мисля, че наричате това ясновидство. Вършат богохулни неща...

Юнг кимна с разбиране и го прекъсна:

— „Врил“ изпълняват ритуали с призоваване на зли духове. И сестра ви е техен духовен посредник. Чрез нея те избягват опасността да се изправят директно срещу демоничните сили. — *Започва да става интересно* — добави наум.

Турчинът бе казал полуистина. Този път очите му погледнаха нагоре и наляво, което означаваше, че си припомня нещо истинско. Но когато спря да хлипа, колебанието му показа, че играе.

— Значи ми вярвате? — попита той.

Юнг му се усмихна топло и окуражаващо.

— И кой е дяволът, прелъстил сестра ви?

— Явява се под много имена. Има турски паспорт, но истинското му име е Рудолф Глауер, родом от Дрезден. Твърди, че бил осиновен от австрийски емигрант и благородник. Подвизава се и като барон Рудолф фон Щрайхер. В страната ми изучаваше практиките на дервишите^[2], бекташите^[3], мистиците и суфите.

Юнг се вцепени. Беше чувал за барона и знаеше за стряскащите му възгледи. Беше предложил на Хитлер да изгради новия си режим по примера на ислямските хашишини^[4], които следвали сляпо прищевките на своя водач, прословутия Старец от планината, и, упоени с хашиш, се хвърляли от отвесни скали, за да му доставят удоволствие. С други думи, именно те бяха образецът на SS — орден от фанатични воители, сляпо подчиняващи се на Хайнрих Химлер. Ако

му се отвореше възможност да се срещне с този луд и да надникне в болното му съзнание, може би това щеше да му бъде от полза за изготвянето на психологическия профил на Хитлер. Реши да действа.

— Къде се намират сега?

Турчинът прикри уста с дланта си.

— Във влака, казах ви.

Юнг изсумтя нетърпеливо.

— Ја, но къде по-точно?

---

[1] Ја (нем.) — да. — Б.р. ↑

[2] Дервиши — последователи на суфизма, религиозно мюсюлманско движение, проповядващо аскетизъм и духовно просветление. — Б.пр. ↑

[3] Бекташи — последователи на ислямския религиозен орден бейкташия, свързан със специфични традиции, характерни за шиитските религиозни възгледи; обявен за незаконен през 1925 г. — Б.пр. ↑

[4] Хашишини — шиитска секта, основана в планините на западната част на Иран по време на кръстоносните походи. Под въздействието на упойващи вещества вярвали, че пребивават в рая. Извършвали политически убийства, подтиквани от своя предводител, Стареца от планината. В европейските езици името на легендарните воини хашишини се усвоява като асасини — убийци. — Б.р. ↑

5.

Стигнаха вагон-ресторанта.

Турчинът кимна към една маса в далечния ъгъл.

— Жената със синята рокля, с гръб към нас.

Юнг избърса стъклата на очилата си с вехта кърпичка, намести ги на носа си и присви очи. Синята рокля проблесна в спомена му. Срещу жената седеше едър мъж. Месестото му кръгло лице бе кацнало върху дебел мазен врат, който преливаше над твърдата яка. Увисналите бузи му придаваха страховит вид на булдог. Тъмносивият му костюм беше елегантен, несъмнено шит по поръчка. Закрепеният за изпъкналото му око монокъл проблясваше на слънцето. Мъжът опря лакти на масата, сплете тлъстите си пръсти, опря брадичка на тях и се загледа разсеяно в пейзажа.

— Мисля, че ще е най-добре да се оттеглите, млади човече. Не искам да стават сцени.

Турчинът го изгледа предпазливо.

— Мога ли да изчакам в купето ви?

Юнг кимна и тръгна по пътеката. Щом стигна до масата, изправи рамене и с трепереща ръка остави визитката си върху бялата ленена покривка до вазата със свежи рози. Реши да изиграе ролята на ексцентричен стар глупак с надеждата, че ще хване барона неподготвен. Мъжът погледна визитката и вдигна очи под тежки клепачи. Изправи се и се поклони официално.

— На какво дължа тази необичайна чест, доктор Юнг?

— О, боя се, че просто на старческо любопитство. Четох книгата ви *Der Talisman des Rosenkreuzers*. Не бих си позволил да пропусна възможността да се запозная с автора, притежаващ такива огромни познания върху розенкройцерите.

Баронът го погледна объркано, но след миг лицето му грейна.

— Моля, хер доктор, заповядайте. — Щракна с пръсти на сервитьора да донесе един стол.

Юнг седна нерешително. Плъзна поглед към жената в синьо. Ясните ѝ кафяви очи бяха завладяващи и блестяха с хищническа жар.

Прилепналата по тялото ѝ рокля с голи рамене въздигаше красотата ѝ до класическа висота.

Погледите им се срещнаха и тя му се усмихна загадъчно. После очите ѝ се стрелнаха за миг към Щрайхер и внезапно се сведоха към покривката. Юнг забеляза дългите тънки пръсти и деликатната китка, докато жената вдигаше кристалната чаша с вода към пищните си устни. Зоркият му поглед не пропусна дебелия слой пудра под лявото ѝ око и отвратителната синина, която неуспешно се опитваше да прикрие.

Баронът поръча шампанско „Дом Периньон“ и черен хайвер от белуга. Разля виното и вдигна чаша.

— За търсещите просветление. Да не бъдем като глупави деца, боящи се от тъмнината, защото в нея се крие светлина!

Юнг се усмихна тънко.

— Не вярвай на човешкото око, било на светло или тъмно. Спектакълът на зрение и сетива е маскарад на дявола.

Баронът се изсмя ледено и бързо наля отново шампанско, макар Юнг да забеляза, че дамата в синьо не бе докоснала чашата си. Продължиха да си разменят остроумни цитати, които с всяка следваща чаша ставаха все по-хапливи. Разговорът се насочи към една от любимите теми на Юнг — алхимията. Беше изписал цели томове за скритото значение на нейните странни символи и тайно познание.

— Кажете, докторе, наистина ли смятате, че в крайна сметка всичко се свежда само до потиснато сексуално желание?

Юнг трепна.

— Мисля, че бъркате теориите ми с тези на колегата ми доктор Зигмунд Фройд. Трябва да призная, че мнението му за моя интерес към мистицизма и алхимията стана причина отношенията ни доста да се обтегнат. Обвини ме, че съм зациклил в някаква юношеска фаза, на която логиката ми се обърква от „магическото мислене“, както го нарече.

Баронът се изсмя неприятно, след което изражението му внезапно стана страшно сериозно. Около устата му се появиха напрегнати бръчки и той впи поглед в Юнг.

— Познавам трудовете ви. Може би дори повече, отколкото си представяте. Наполовина сте прав. Концепцията за дълбоко вкоренените архетипове, споделяни от всички нас, е вярна, както и

идеята ви за универсалното съзнание, с което понякога се случва да се свържем. Мисля обаче, че пропускате един жизненоважен момент.

Юнг се вцепени от директния укор.

— Продължете, моля.

Баронът се огледа.

— Предлагам да продължим разговора в купето ми. Имам чудесен коняк „Луи Четиринадесети“, както и превъзходни пури. Какво ще кажете?

Юнг се оригна шумно, пхна пръсти под яката, за да я разхлаби, и прокара длани по бузите си — беше сигурен, че вече са почервенели от шампанското. Престори се на не особено заинтригуван, но не можеше да пропусне евентуалната възможност да насочи разговора към Хитлер.

— Ами... не съм сигурен, че на дамата ще ѝ хареса — отвърна той, като погледна към жената. — Сигурно вече е отегчена до смърт от нашия разговор.

— Честно казано, въпросната дама не е никаква дама. — Баронът ѝ се ухили мръснишки и отново се обърна към Юнг. — Освен това си има свое собствено купе. Моля ви, доставете ми това удоволствие.

Дамата в синьо стана от масата.

— До нови срещи, хер Юнг — рече тя и му протегна ръка.

На Юнг му се стори, че забелязва облекчение в изражението ѝ. И да... нещо като тънка разбираща усмивка.

Тя се обърна към Щрайхер с неприкрит сарказъм.

— Наслаждавай се, докато можеш, скъпи.

Баронът изсумтя и ѝ махна да си върви. Юнг дочу тихото шумолене на роклята ѝ зад себе си, докато жената напускате вагон-ресторанта.

6.

В купето на барона Юнг вече започваше да губи надежда, че ще успее да вникне в изкривеното съзнание на Хитлер, протежето на Щрайхер. Започна да се отегчава и промени темата.

— Направих доста подробно проучване за силата на „Врил“.

Изумен, баронът се ококори и се наведе напред, поставил месестите си ръце на коленете си.

— Шегувате се, докторе. Моля ви, не ме измъчвайте.

Юнг потупа джоба си.

— Ще го споделя с вас, но трябва да бъде честно. Информация срещу информация.

— Какво предлагате... всъщност?

Юнг извади червен бележник от джоба си и прелисти страниците.

— Подобно на повечето търсачи на истината, аз също водя записки за пътуванията и преживелиците си.

Баронът подпря брадичка на юмрука си.

— Магически дневник ли имате предвид?

Юнг кимна и се разсмя.

— О, само да можеше Зигмунд да чуе разговора ни. — Плесна се по бедрото и намигна. — Именно, можете да го наричате точно така. Но първо ми кажете какво съм пропуснал в труда си.

— Това ще изпълни ли моята част от сделката?

— Определено не. Но като начало — във вагон-ресторанта ме прилъгахте да вляза в леговището ви с обещанието да разкриете грешките ми.

Баронът разпери ръце.

— Добре тогава. Пропускате върховната мощ, върховната сила, която движи вселената. Силата на човешката воля. Насочена по подходящ начин, тя е в състояние да промени света.

— За добро или лошо — меко добави Юнг.

— Добро и лошо? — презрително рече баронът. — Стига, докторе. Кой казва кое е едното, а кое — другото? Важното е да

намериш скритите си заложи, истинската си воля и да действаш според нея.

— Целта оправдава средствата, независимо от цената?

Баронът се подсмихна насмешливо.

— Няма да споря за морал с вас. Би било напразно губене на време.

Юнг се приведе напред, готов да дръпне въдицата.

— Силата на „Врил“ може да бъде обуздана и насочена. Мисля, скъпи ми бароне, че говорим за едно и също нещо. Науката върви с големи крачки напред, познанията ни растат стремително. Нека просто да кажем, че зад енергията на алхимията наистина е либидото. Алхимията обаче се занимава и с физика и химия. Боя се, че много скоро ще бъдат разкрити дори тайните на огромната мощ на атома. В сънищата си видях черно слънце да хвърля своята дълга мрачна сянка върху Европа. Димящи купчини, бълващи задушлива воня, купища обезобразени тела, зли и отвращаващи деяния, твърде противни, за да се споменават. И ослепително ярък проблясък, поглъщащ цял град. Боя се, че можете несъзнателно да отприщете един луд, едно чудовище, изгубило ума си от силата на „Врил“. — Въздъхна дълбоко.

Щрайхер седеше мълчаливо и попиваше всяка дума.

— Какво ще си помислите, ако ви кажа, че науката е отворила и нов път за изучаването на нещо, наречено генетика? — продължи Юнг. — Имах видения за еволюционна мутация, от която се появява нов вид човек.

Млъкна и погледна Щрайхер в очите.

— Какво ще си помислите, ако ви кажа, че идват „Врил“-я?

Нарочно използва термина. Сигурен бе, че Щрайхер е запознат с него. „Врил“-я, Децата на слънцето, първоизточникът на новата раса господари.

Щрайхер се усмихна мазно.

— Расовата чистота ще даде началото на ново поколение.

— Не! — прекъсна го Юнг. — Това няма нищо общо с расистките ви теории за евгениката^[1] или нисшите раси. Говоря за нов етап в еволюцията. За космическа промяна, ако щете. За ново начало, за „изгряващия Едем“. Няма да доживеем да го видим, но ще настъпи скоро. Много скоро.

Очите на Щрайхер се разшириха. Изглежда, изгаряше от нетърпение да заговори.

— Къде ще... — Хвана се насред изречението и погледна Юнг с нов блясък в очите. — Не мисля, че сме чак толкова различни, приятелю. Но какъв е въпросът ви към мен?

— Искам вашето честно и вещо мнение за това какво мотивира Адолф Хитлер и бих желал да чуя анализа ви на най-голямата му слабост.

Барон Фон Щрайхер се дръпна назад и скочи на крака. Прокара пръсти през дългата си рядка коса и закрачи напред-назад в купето. Юнг го остави да събере мислите си.

Най-сетне аристократът седна мрачен на мястото си. Клъцна края на една пура и я запали. Дръпна дълго и издиша в лицето на Юнг.

— И аз ще ви дам честен отговор. Странно, че се наложи да питате тъкмо сега. Току-що завърших книгата си *Германия преди идването на Хитлер*, в която изразявам някои от истинските си мисли. Да, Хитлер е просто една амбициозна пионка, човешко динамо за енергия. Но неовладяната и насочваната в погрешна посока енергия е опасно нещо. Дитрих Екхарт и аз посяхме семето и то порасна. Изродено от себеугаждане и егомания... Мисля, че бихте го нарекли точно по този начин. Питате ме каква е най-голямата му слабост? Проклетото му его, упоритата гордост! Заобиколил се е с палячовци, лакеи и подлизурковци, които само подхранват безумието му. Остави се да бъде обсебен от властта. Сляп е за всичко, намекващо за предпазливост или лош късмет. Чертае пътя на Третия райх според звездите. Астрологът му Ерик Ян Ханусен го е убедил, че може да му осигури добра съдба за вечни времена. Заедно съставят „Пакта на тримата“, който се състои от фюрера, Ханусен и магически амулет, корен на мандрагора във формата на човек. Когато Ханусен го извадил в полунощ по време на пълнолуние в двора на една кланица, надал пронизителен писък. Фюрерът, който носи подписания договор на медальон на врата си, прибрал корена на сигурно място.

— Значи суеверната му природа може да бъде най-големият виновник за провала му?

— Като едното нищо. Но се боя, че може би и вие сте предразположен към същото страдание, докторе. — Баронът бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади Люгер 08 парабелум.

Юнг го погледна, без да трепне. Но колкото повече се взираше в оръжието, толкова по-странно започваше да се чувства. Изведнъж главата му се замая, в периферното му зрение затанцуваха тъмни мушици.

— Не е отрова, уверявам ви — обясни Щрайхер. — Просто силно успокоително. Не използвам женски похвати. Ако можех да предотвратя цапаницата, щях да опра дулото на този пистолет в слепоочието ви и да издухам жалкия ви арогантен мозък. Но ще започнат да задават твърде много въпроси. Така че не става. Много глупаво от ваша страна да си играете на шпионин, старче. Нещо повече — мисля, че сте лъжливо псе. Знаете как може да се ускори процесът, как да се отприщи максималният потенциал на „Врил“. Дайте ми магическия си дневник. Веднага!

Юнг се помъчи да се съпротивлява, но силните, подобни на наденички пръсти на барона измъкнаха бележника от ръцете му. После настана мрак.

Когато дойде на себе си, Юнг бе сам. С пулсиращо главоболие и омекнали крака се затътри обратно към купето си. И тогава внезапно си спомни „турчина“. Погледът му се спря върху куфара на пода. Не беше негов. Коленичи и го отвори. Беше пълен с мръсни дрехи. Явно това бе пътната чанта на Керим бей. Изсипа съдържанието на пода и прокара пръсти по подплатата. Намери фалшивото дъно и го отпра. Вътре имаше голяма папка, пълна с пожълтели страници с оръфани краища, сякаш откъснати от някаква стара книга. Когато Юнг отвори двойното дъно по-широко, на пода падна бележка.

Докторе, извинявам се за лъжите. Трябваше да отвлечете вниманието на барон Щрайхер, докато успея да се измъкна със сестра си.

Простете ми, аз също съм член на древна секта, заклела се да се бори срещу силите на злото. Дарявам ви рядко съкровище — липсващите страници от ръкописа Войнич, които бяха открити в султанския дворец Топкапъ в Истанбул. В тях се съдържа ключът за разшифроване на ръкописа. Това ще ви посочи мястото на легендар...

На вратата рязко се почука.

— Паспортна проверка, моля — обади се митническият служител.

Юнг бързо пхна бележката в джоба си и прибра страниците в чантата за документи.

---

[1] Евгеника — метод, произлязъл от учението за наследствеността, с който се цели подобряването на човешкия вид. — Б.р. ↑

7.

Истанбул

Отражението на пълната луна се къдреше по тъмната повърхност на Босфора и се вираше към барон Фон Щрайхер като зовящ воден гроб. Ръката му посегна към рамото, опитвайки се да измъкне забитата до дръжката кама. В нощта проехтя изстрел и капачката на коляното му се пръсна. Баронът погледна към жестоките очи на мъжа с феса, който държеше димящ автоматичен пистолет. В другата му ръка беше дневникът на доктор Юнг. Керим бей се усмихна сухо.

— Това беше само за да привлече вниманието ти — дрезгаво прошепна той.

Очите на Щрайхер проблеснаха яростно.

— Проклет Untermenchen^[1]! Дай ми бележника. Ако искаш пари, кажи си цената.

Керим бей приближи, без да откъсва очи от ранения звяр.

— Не ми трябва мръсните ти пари. Искam само да те върна в ада, откъдето си се пръкнал.

Очите на барона се изпълниха с ужас. Във въздуха се носеше остра воня на пот и урина.

— Това е за сестра ми!

Маузерът излая два пъти и напълни Щрайхер с горещо олово.

С увиснала челюст той впери ужасен и невярващ поглед в окървавената си риза. Ръцете му посегнаха към стомаха, докато падаше назад в студените води.

---

[1] Untermenchen! (нем.) — непълноценна раса. — Б.р. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ИЗГРЯВАЩИЯТ ВАВИЛОН

1.

Тел Брак нагар, Сирия; в наши дни

Сирийската пустиня е вулканична пустош, напомняща ада; сякаш е гладно гробище на някакъв древен враг, очакващо да бъде нахранено.

Зората изпълзя над назъбения хоризонт. Изпълнен с лошо предчувствие, Юсеф стоеше самичък и се тресеше от страх.

Самият Шайтан, Ал Даджал, бе идвал тук. Скоро той и войниците му щяха да напоят пясъка с кръвта на невинните и да превърнат това място в Градината на земните удоволствия на Дявола.

Нощният вятър, който се бе носил преди зазоряване тихо като стъпките на пустинен вълк, вече беше утихнал. Ревът на приближаващ камион го сепна. Фаровете ставаха все по-големи с приближаването на машината. На Юсеф му се искаше да предупреди идващите да се върнат. Искаше му се да размаха ръце, да заподскача и да закрещи с пълно гърло. Но с опряно в гърба дуло на Аркон-47 не му оставаше друго, освен да помахаше с фенерчето си, давайки знак, че всичко е чисто.

Вратата от страната на пътника се отвори. Емблемата на Британското археологическо дружество едва се виждаше под дебелия слой прах. Пътникът беше увил през лицето си шал, за да се предпази от вятъра. Високата фигура скочи на земята и отиде до каросерията.

— As salaam eleeikom, Doktari^[1] — несигурно извика Юсеф.

Докторът не отговори. Светлината на утрото започваше да оцветява пустинята и скалите наоколо в топли тонове. Когато Юсеф стигна до каросерията, до него долетя груб глас, който псуваше на арабски и нареждаше на работниците да внимават.

— Не, не, не. Спри, спри веднага. Остави го долу. Онова първо. Точно така.

Един от работниците изсумтя нещо, изправи се и загледа кръвнишки.

— Кучи сине, не смей да ми правиш стойки, Рафик — сръза го доктор Кели. — Точно така... вдигайте заедно. Аллах да е с вас.

Докторът стоеше с един крак на бронята и пришпорваше разтоварващите камиона мъже като полудял камилар. Покрита с пясък от прашните си високи обувки до широките панталони и памучно яке в цвят каки, тя приличаше на човек, тръгнал да търси мините на цар Соломон. След като по-голямата част от багажа бе разтоварена, д-р Блеър Морган Кели свали шала си. Войникът с автомата рязко пое дъх, когато Кели се наведе да разтърси дългата си гъста червена грива, а после се изправи и върза шала около шията си. Сви рамене и кимна към сащисания войник.

— Какво му е на генерала? — попита тя Юсеф.

За жена тембърът ѝ бе нисък и дрезгав, съблазнителен и привличащ, сякаш филтриран през кехлибарено уиски и фин цигарен дим.

Мъжът смънка нещо на арабски, препъна се назад и започна да жестикулира като луд към нея. Юсеф се усмихна едва-едва.

— Казва, че сте вавилонската блудница. Мъчи се да прогони лошото ви око.

— Уф, да му се не види — рече тя и завъртя изумрудените си очи.

Усмивката на Юсеф бързо изчезна. Обля се в студена пот. Преглътна с мъка. Огледа се крадешком, усещайки надвисналата опасност. Опитваше се да скрие страха си, но ясно личеше, че д-р Кели го чете като разтворена книга.

— Какво има, Юсеф? — объркано попита тя.

В отговор се разнесе резкият трясък на автоматите.

На границата между Сирия и Ирак

В 4:00 два хеликоптера „Чинук“ излетяха от секретната пустинна база западно от Мосул и се насочиха към границата. На теория подобна мисия бе извършена от спецслужбите в началото на „Пустинна буря“.

Саддам Хюсеин бе насочил далекобойни ракети „Скъд“ към Саудитска Арабия и Израел. Макар да бяха сравнително неефективни, ракетите всяваха ужас и паника. Разузнаването предполагаше, че бойните им глави съдържат невропаралитичен газ, може би зарин, или биологично оръжие, вероятно антракс. Въпреки множеството

бомбардировки мобилните ракетни установки не бяха ликвидирани. Иракчаните ги криеха под мостове и в хамбари и често оставяха на открито макети. Беше взето решение да се неутрализира иракския команден център на четиридесет мили южно от Багдад. Както по време на „Пустинна буря“, хеликоптерите превозваха два екипа. Първият трябваше да ликвидира целта, а вторият — да осигури защитния периметър.

Майор Броди Девлин обаче знаеше, че тази мисия е съвсем различна. Щяха да направят удар с отмъкване. Иначе казано — да извършат незаконно отвличане на гражданин на чужда страна, при това на чужда територия. Страната бе Сирия, а жертвата беше известна като Ал Даджал, безскрупулен бивш агент на КГБ, превърнал се в мускулна сила на сирийското правителство. Според съвместното заключение на президента на Съединените щати и министър-председателя на Обединеното кралство Ал Даджал бе определен като кръвожаден военнопръстъпник. Слуховете за геноцид в Сирия бяха потвърдени от местни източници. Имаше дори фотографии на трупове, нахвърляни в масови гробове като наръчи дърва, със завързани ръце; за жените и децата имаше далеч по-„хуманен“ край — куршум в тила.

Майор Девлин пътуваше в първия хеликоптер. Екипите бяха съставени от американци и англичани. Кодовото название на цялата група бе Черна спецчаст. Британците бяха пратили ветерани, които в момента не се намираха на активна служба; предимно от Специалните части на ВВС и бойци от антитерористичните части на Кралските военновъздушни сили, както и екип от морските спецчасти — еквивалент на американските „тюлени“. Девлин, който предпочиташе приятелите и колегите му да го наричат Броди, командваше агентите от новия отдел на Министерството на отбраната.

В миналото основните човешки ресурси за явни и секретни паравоенни операции се осигуряваха от частите „Делта“. Но напоследък покрай прекалено голямата публичност и ролята им в узурпирането на Държавния департамент от частната фирма „Блекуотър“ се появи нужда от създаването на нова спецчаст — „Омега“. Името бе идеално подбрано. „Омега“ е последната буква от гръцката азбука и съответно групата символизираше *последното* средство.

„Омега“ се състоеше от бивши служители в спецчасти и неколцина „мозъци“, както ги наричаха обикновените бойци — млади учени от различни области, работещи под крилото на армейския Отдел за развитие на бойните системи или на други федерални агенции.

— Една минута до границата, майоре — разнесе се в слушалките гласът на пилота.

Хеликоптерите летяха ниско, за да не попаднат в обхвата на радара. Макар Девлин да знаеше, че в иракското въздушно пространство може да се проникне със същата лекота, с която конска муха минава през раздрана мрежа на прозорец, макар да си даваше сметка, че израелците и руснаците бяха унищожили по-голямата част от иракската противовъздушна отбрана, стомахът му се сви, когато преминаха границата. Реши, че щом той е изнервен, същото важи и за хората му.

— „Алфа“ и „Бета“, проверка на оръжията и системите — излая той в микрофона си.

Когато командирите на отделенията потвърдиха командата, Девлин тръгна из хеликоптера, като разменяше по някоя дума с бойците и преглеждаше екипировката им. Заместникът му лейтенант Бракстън застана до него.

— Като в доброто старо време, нали, Броди?

Девлин се усмихна и кимна.

— Какво ни казва разузнаването?

Бракстън кимна към свързочника Скаут Томпсън, чиито пръсти летяха по клавиатурата на полевия лаптоп.

— С любезното съдействие на Ленгли си имаме око в небето, „Глобъл Хоук“. Съобщават, че целта отново се движи и се насочва към североизточния сектор, както и беше предвидено — каза Скаут и побутна рамките на очилата си, за да ги върне на мястото им.

Скаут — в края на двайсетте, с рошава русолява коса, добродушна момчешка физиономия и малко рижав мъх над горната устна — беше техническият магьосник и компютърния цар на екипа.

— Според сателитните снимки е гола мишена. Явно задникът обича да се перчи като някакъв шантав... в стар черен мерцедес със свален гюрук и украсен със знаменца.

— Нацист? — прекъсна го Девлин. — Чух, че ходел с камшик и бял шал. Въобразява си, че е Пустинната лисица, Ромел^[2].

Червендалестият шотландец сержант Конърс го чу и моментално се намеси.

— Какво пък... ще му наритаме задника обратно в Берлин, както е сторил с Ромел старият Монти.

Девлин се поусмихна, след което го изгледа строго.

— Да, сър. Гледам си работата, сър — отвърна Конърс и отново се зае да подготвя оръжието си.

Той бе от спецчаст на Кралските ВВС, която се наричаше „Скалните маймуни“. И точно такова впечатление създаваше у майор Девлин — на голяма космата маймуна. С гъстите си черни твърди косми по ръцете и гърдите и с отпуснатата стойка приличаше досущ на горила.

Девлин знаеше от инструктажа, че интересът на Ал Даджал към Третия райх има историческа основа. Смяташе се, че истинското му име е Ерик фон Редер, син на доктор Грегор фон Редер — немски зоолог и антрополог, шеф на Deutsches Ahnenerbe на Хайнрих Химлер, прословутото „Германско общество за наследството на предците“. Това бе хитроумен евфемизъм. Истинската му дейност включваше всичко от варварските медицински експерименти с хора до изучаването на окултното и експедициите в затънтени кътчета на света в търсене на археологически доказателства, подкрепящи теориите на Химлер за произхода на арийската раса на господарите.

Майката на Ал Даджал Самира била иранка, уважаван археолог. След войната родителите му избягали в Русия, където на Грегор обещали да не се месят в проучванията му. Ерик фон Редер имал остър ум и получил образование в най-добрите университети на Русия и Обединеното кралство — най-вероятно с финансовата подкрепа на КГБ.

Пътувал много по света с майка си и посетил редица археологически обекти. Майка му била убита по време на разкопки при ответен удар на Израел в Палестина. Оттогава Ерик дълбоко намразил евреите и най-верния им съюзник — Съединените щати. След смъртта на майка си той приел исляма и името Азраел ал Даджал. Първоначално бил агент на КГБ със специалност Близкия изток благодарение на свободното владение на фарси и арабски. Страстта към парите обаче го превърнала в съветник на свободна практика.

„Съветник, как ли пък не“, помисли си Девлин. „Повече му подхожда хладнокръвен палач.“

Девлин имаше лошо предчувствие за мисията и особено за целта. Противникът беше интелигентен, но въпреки това си оставаше брутален и пресметлив касапин. Дори изборът на арабското му име бе достатъчен, за да смрази кръвта ти. Ал Даджал е арабското название на дявола и по-точно — на Антихриста, неговото изчадие.

— Майоре — изграчи пилотът в слушалките. — Трябвате ми тук, бързо!

Девлин веднага отиде в кабината и погледна радара, който му сочеше пилотът.

— Виждате ли онова движение вдясно от нас?

Девлин кимна.

— Атмосферен фронт?

Пилотът поклати глава.

— Не какъв да е, а пясъчна буря. Появи се от нищото. Шантава работа, но подобни гадости се случват тук.

Девлин се намръщи.

— Мамка му! От сателитното разузнаване не трябваше ли да я прихванат?

Пилотът — безроден каубой на име Текс — сви рамене.

— Трябваше, не трябваше, тинтири-минтири. Знам само, че е свирепа гадинка и се движи с около... сто и двадесет възела.^[3]

— Не можем ли в такъв случай да ѝ избягаме?

— Да не си мислите, че се возите в Раптор или нещо такова? Е, лъжете се... това бръмчащо бебче не може да надбяга и баба ми на разходка в парка. Смятам да...

Хеликоптерът започна да се тресе и люлее свирепо, блъскан от мощните ветрове.

— Намери място да кацнеш... ВЕДНАГА! — изкрещя Текс на втория пилот.

— Къде се намираме? — успя да попита Девлин.

— Насред шибаното нищо... или в седмия кръг на ада. По-добре кажи на момчетата да се закопчават, че ще слизаме стръмно и бързо.

Ослепителна мълния освети кабината. Ръката на Девлин полетя към очите му. Когато зениците му най-сетне успяха да се разширят достатъчно, той зяпна, изпълнен със страхопочитание. Пипалца от

синьо-бели мълнии образуваха огнено дърво, което се извиваше в нощта към земята. Небето експлодира отново, запращайки електрически разрези към същата цел някъде долу. Внезапно от мястото, където бяха ударили мълниците, запулсира сноп светлосиня светлина. В следващия миг снопът се понесе към небето, като увеличаваше диаметъра и яркостта си.

— Майчице мила — промълви ококореният Текс, чиито очи бяха станали като от стъкло. — Никога не съм виждал такова чудо.

— Да приближим — обади се с кух глас вторият пилот.

Плашещо, почти съблазнително чувство изпълни гърдите на Девлин. Хвърли поглед към пилотите и забеляза, че и те изпитват нещо подобно. Лъчите пулсираха като биещо сърце. Бяха хипнотизиращи, привличаха като някаква призрачна примамка.

Около тях изтрещяха гръмотевични перкусии и изтръгнаха пилотите от транса им. Девлин тръсна глава, за да дойде на себе си. Като размазано бръмчащо петно вторият хеликоптер профуча покрай тях и се насочи право към пулсиращия син лъч. Текс закрещя в микрофона:

— ЗЕБРА ДВЕ ЧАРЛИ, тук ВОДАЧЪТ, дръпни се назад.

Никакъв отговор. Само пронизителен шум от статичното електричество.

— ЗЕБРА ДВЕ ЧАРЛИ, отговори... дръпни се назад, не нападай. Повтарям... *не нападай!*

Девлин и пилотите безпомощно проследиха как другата машина изчезна в трептящия светлинен конус.

---

[1] As salaam eleeikom, Doktari — поздрав на арабски език: Мирът да е с теб, докторе. — Б.р. ↑

[2] Ервин Йохан Ойген Ромел (1891–1944) — немски фелдмаршал от Втората световна война; води военни операции в Северна Африка. Командваната от него армия е разбита при Ел Аламейн от британския фелдмаршал Бърнард Монтгомъри (Монти) в битка, която трае от 23 октомври до 4 ноември 1942 г. — Б.р. ↑

[3] Сто и двадесет възела — около 220 км/ч. — Б.пр. ↑

2.

Д-р Блеър Морган Кели беше чакала дълго и упорито за това разрешително. Тел Брак нагар беше сбъдната мечта за трийсетина археолози като нея. Открит през 30-е години на миналия век, обектът бе датиран към 6000 г. пр.Хр. или в края на неолита, но бяха намерени останки и от по-късни култури. Имаше последователни пластове от второто, третото и четвъртото хилядолетие преди нашата ера. Това бе един от най-големите обекти в Месопотамия, смятан за предакадски. Клинописните таблички, които лаиците оприличаваха на кокоши драсканици, разказваха за Тел Брак като за главен град в района.

Самият „тел“, или могила, беше с трапецовидна форма и дължина близо два километра. Обектът бе по-ранен от асирийската култура, вавилонската династия и дори империята на законотвореца Хамурапи. Отнасяше се към епохата на Шумер, Ур и по-късната Халдея — време на мъдри магове, а също и на огромни постижения в науката, математиката и изкуството.

Но клинописите разказваха също и за огромна катастрофа. За Събитието Брак. Блеър Кели искаше да открие следи точно от него, както и двореца на Нарамсин, внук на шумерския цар Саргон Велики.

Когато пристигна в лагера, бе обхваната от безпокойство. Не му обърна внимание и го приписа на нерви. А сега, докато група здравеняци с жълти зъби я водеха заедно с Юсеф под дулото на оръжията, ѝ се искаше да се беше научила да се доверява на инстинктите си. Това тук бе нейно чедо и нямаше да го споделя с някакви нахални алчни кретени, пък били и въоръжени до зъбите.

Каменистият терен беше неравен. Неведнъж се препъна. Груби ръце я повдигаха на крака. Един от типовете я гледаше по особено мръснишки начин и буквално я изнасилваше с поглед. „Решат ли да посегнат, първо ще убия това копеле“, помисли си тя.

Юсеф реши да ѝ се притече на помощ и застана между нея и хвърлящия влюбени погледи изрод.

— Дръж мръсните си лапи далеч от нея, куче! — викна той на арабски.

Мъжът се ухили широко и разкри златен зъб, който проблесна на слънцето. Цъкна с език и огледа Блеър от глава до пети.

— Ще правя каквото си поискам с тази курва.

После се обърна към Юсеф и устните му се дръпнаха назад като на бесен чакал.

— Ще ме наричаш мръсно псе така ли?

Опря дулото на автомата си в слънчевия му сплит и го просна с удар на приклада в челюстта. Кели чу изхрущяването на кост и Юсуф падна безжизнен на земята. Ритна инстинктивно и улучи с пета капачката на коляното. Главорезът изквича от болка.

— Ya sharmuta^[1]!

Негов другар мина отзад и сграбчи ръцете ѝ. Раненото животно закуцука към нея. Плю в лицето ѝ и я зашлеви с опакото на дланта си, разцепвайки устната ѝ. Блеър трепна от пронизващата болка, но го погледна право в очите.

— Целуни майка си с тази уста, ibn haram^[2]! Наречи ме отново мръсна курва и ще хвърля спаружените ти топки на чакалите, бедуинско лайно!

Мъжът пристъпи напред. Дъхът му вонеше. Малките му очички танцуваха, миризмата на тялото му бе като на труп.

— Ще ти покажа кой е кучи син. После ще си платиш за това. Когато останем насаме в палатката ми.

Биячът се изхили гадно и облиза устните си, докато прокараваше мръсен пръст по блузата ѝ, задържа се върху зърното на гърдата ѝ, после продължи нагоре по шията и накрая потупа подутите ѝ устни.

— Разкарай си мръсния задник — отвърна му тя с презрителна усмивка.

В отговор той я зашлеви отново. Соленият вкус на кръв изпълни устата ѝ, докато я помъкнаха настрана от безчувственото тяло на Юсеф.

Когато изкачиха хълма, тя спря за момент. На няколко метра от нея се виждаше дълга траншея със спрял булдозер в края. Мъже в черни туники и широки панталони бяха насочили автомати към малка група жени и деца, подредени на ръба на изкопа. Блеър пое дълбоко дъх и се помъчи да спре горещата жлъч, която се надигна в гърлото ѝ.

В центъра на убийците стоеше висок мъж. Имаше вид на военен — с разкратена стойка, излъскани до блясък черни ботуши и шити по

поръчка черен панталон и черна кожена куртка. Белият копринен шал на врата му леко се вееше на вятъра. Сякаш усетил присъствието ѝ, мъжът се обърна. Наклони глава настрани и се усмихна криво. Разпери ръце, сякаш бе изненадан, след което закрачи енергично към нея, като потупваше бедрото си с малък камшик за езда.

— Доктор Кели, предполагам — рече той и се поклони изискано. — Вярвам, ще извините малката ми намеса в разкопките ви, но ви уверявам, че сме колеги с една и съща цел.

Сексуалният маниак я бутна напред и тя падна на колене, но се изправи и изплю кръв в краката на горилата.

Усмивката на мъжа в черно стана тънка като бръснач и очите му пламнаха яростно. Движейки се с бързината на пантера, той мигом се озова лице в лице с маймуната. Бавно и методично свали едната си ръкавица, после другата.

— Du archgesicht^[3]!

Дясната му ръка се стрелна напред и кожената ръкавица плесна горилата през лицето. Онзи трепна и ръката му полетя към бузата, където цъфна яркочервено петно. Непознатият се обърна и огледа насиненото лице на Блеър. После завъртя глава като на орел към бияча.

— Мръсна свиня — изсъска на арабски той, пръскайки слюнки. После отново премина на немски. — Тази дама е наш гост. Посрамваш и мен с животинското си поведение.

Завъртя се и закова поглед в Блеър. Огледалните стъкла на слънчевите му очила блестяха като адски огън под яркото пустинно слънце. Свали ги, разкривайки пронизващи кобалтовосини очи, и започна сръчно да ги бърше с копринена кърпичка.

— Надявам се, че не сте наранена, доктор Кели. Моите най-искрени извинения за дивашкото държане на това говедо — каза на английски той и ѝ подаде кърпичката.

Тя кимна в знак на благодарност и избърса струйката кръв, стичаща се от ъгъла на устните ѝ. Без да чака отговора ѝ, той рязко се завъртя. Стана толкова бързо, че Блеър така и не видя кога извади оръжието си. Силен гърмеж разкъса тишината и внезапно на челото на изрода цъфна дупка. Главата му отлетя леко назад, сякаш отново бе зашлевен, и той се свлече на земята. Слънцето хвърли отблясъци от позлатения Валтер ППК, докато мъжът го прибираше в кобура. Сякаш нищо не се беше случило, той прокара пръсти през дългата си

светлоруса коса и се усмихна разсеяно. Пристъпи към нея, пое нежно ръката ѝ и я поведе към жените и децата.

— Бих искал да ви срещна с някого, докторе.

Блеър го огледа. Сякаш бе слязъл от плакат за пропаганда на чистотата на арийската раса. Изсечена челюст с волева брадичка, леденосини очи, високоинтелигентно чело. На Херман Гьоринг, извратения райхсмаршал на Хитлеровата Луфтвафе, който обичал да се облича в женски дрехи, сигурно щяха да му потекат лигите при вида на стегнатия му арийски задник.

И тогава го видя. Неравният белег се спускаше надолу по бузата му и пресичаше устните, което бе причина за постоянната крива усмивка, която бе сякаш лепната на физиономията му. Сякаш докато го бе ваял от глина, някакъв злобен бог бе прекарал пръст през лицето му, дамгосвайки го завинаги със знака на Каин. Опита се да не го зяпа. Той сякаш усети погледа ѝ и покри уста с ръката си, сякаш бе потънал в мисли. Някъде беше чела, че когато си имаш вземане-даване със социопат, по-добре е да започнеш разговор, отколкото да показваш презрението си. Пое дълбоко дъх и облиза подутата си устна.

— Така и не се запознахме както подобава.

Той се вцепени.

— Колко невъзпитано от моя страна. Известен съм като Азраел ал Даджал, което, разбира се, е мюсюлманското ми име. При това достойно за принц... не сте ли съгласна?

Тя се усмихна, отчаяно мъчейки се да не смръщи вежди. Ал Даджал говореше високопарен английски и показваше чара и небрежните обноски на истински британски джентълмен. Но в този долнопробен щурмовак нямаше и капчица от благородство.

— Нали разбирате, докторе, ние с вас имаме обща страст.

— Сериозно? И каква по-точно? Към ботушите за езда ли?

Той се разсмя сърдечно.

— Виждам, че сте не само прекрасна и интелигентна, но и че имате изискано чувство за хумор.

— Опитвам се.

— Не... имах предвид любовта ни към археологията. Може би сте чували за майка ми Самира ал Бани?

Блеър се престори, че името я е объркало за момент.

— О, имате предвид доктор Фон Редер?

Той кимна и тя бе готова да се закълне, че го вижда леко да се изчервява.

— Това е фамилията ѝ по мъж, естествено. Баща ми е Грегор фон Редер, видният зоолог.

— Забележително. Като студентка изучавах публикациите ѝ за вавилонските разкопки. Какво всъщност беше търсила? Фонтана на младостта ли?

Зениците му се свиха на точки.

— О, имате предвид онзи глупав слух. Тя проявяваше огромен интерес към всякакви митове за изгубени царства... Туле, Шамбала, Лемурия. Вярваше, че всички те се основават на реални исторически факти.

— Това означава ли, че не споделяте страстта ѝ към изчезнали цивилизации и тайнствени съкровища?

Вече бяха стигнали до децата, които се свиваха уплашени, свели погледи по-скоро от страх, отколкото от уважение. Той я погледна предпазливо.

— Навремето Троя се е смятала само за легенда, докато един аматьор не открил руините ѝ дълбоко под земята. Нека просто да кажем, че съм тръгнал на лов за старини, става ли?

Обърна се към децата и я поведе бавно покрай редицата личица. Възрастта им беше различна. Доколкото можеше да прецени, варираха между шест и четиринадесетгодишни. Докато минаваха край всяко едно, той повдигаше брадичката му. Взираше се напрегнато в детските очи, после бъркаше в джоба си за бонбон, подаваше го и продължаваше към следващото. Нещо в поведението му я отвращаваше. Сякаш оглеждаше пилета на пазар — вдига крило тук, опипва гърди там.

— Между другото, почти го открих — рече небрежно той. — Храма на Окото на греха.

Каза го толкова тихо, че за миг тя си помисли, че не го е чула добре.

Той продължи нататък към последното дете.

— Изкопахме голям монолит. И в центъра му, също както при египетските пирамиди, открихме шпионка. Както знаете, фараонът се е взирал през такава дупка, която насочвала погледа му към Сириус, Звездата куче.

Не... много добре го беше чула.

— И ако продължите вектора на шпионката до... — продължи той и млъкна.

Пристъпи към последното дете — малко момиче. Когато повдигна брадичката ѝ, за разлика от останалите, тя го погледна многозначително и със самоувереност, присъща на зряла жена, а не на малко дете. Не можеше да бъде на повече от осем или девет години. Сякаш цялото ѝ същество излъчваше ярко, но меко сияние. Лицето ѝ имаше класическата прелест на фреска от някой древен храм. Но онова, което омагьосваше, бяха очите на детето. Дълбоки сияйни езера от индиго, които се вираха толкова настойчиво, че сякаш надзъртаха в душата ти. И макар че кожата му бе леко мургава, косата на момичето бе жълта като лен.

Облак мина пред слънцето и за момент хвърли сянка през пустинния пейзаж около тях. Ал Даджал вдигна глава към небето. За миг умът му сякаш се беше зареял нанякъде и той наблюдаваше някаква странна и далечна картина от друго място и време. Сянката премина.

— Забележителна е, нали?

В гласа на Ал Даджал ясно се долавяше вълнение. Обърна се към момичето.

— Не се бой, дете, никой не ти мисли лошото — меко му рече той на арабски.

После премина на немски, като клатеше възхитено глава и я хвана нежно за ръката.

— Der Sonnenkinder^[4]. Der Vrîl-ya. Бъдещето на света се намира в малката ти ръчичка.

— Какво означава това? — попита Блеър, преструвайки се, че не знае немски.

— О, извинете, докторе. — Пусна момичето и се обърна към Кели. — Понякога неусетно минавам на езика на татковината си. Ексцентричен навик, предполагам. Просто си мислех на глас какъв прекрасен и уникален екземпляр е.

От думата „екземпляр“ по кожата на Блеър пробягаха тръпки сякаш някой прокара парче лед по гръбнака ѝ. Трябваше да си отваря очите. Запомни момичето, рече си тя. Този тип е същински доктор Менгеле, ангелът на смъртта в плът и кръв.

Някакъв мъж в прашни и парцаливи дрехи на работник се завтече към тях. Един от биячите го спря с приклада на пушката си. Ал Даджал се обърна и кимна.

— Новини ли носиш? — попита той на арабски.

Мъжът облиза напуканите си устни. Ръцете му трепереха като на паралитик, едното му око бе мътнобяло от перде.

— Входът към храма. Проследихме лазера, който поставихте, и... слава на Аллах... там е!

— Тогава не стой като истукан, а води — каза Ал Даджал, хвана момичето за ръката и тръгна след работника. Озърна се през рамо. — Елате, докторе, едва ли бихте искали да пропуснете представлението.

Спуснаха се по няколко стълби и накрая стигнаха до най-долния пласт на обекта. Блеър се огледа, преценявайки положения труд. Отиде до монолита и надникна през дупката. Погледът ѝ проследи рубинения лазер, който минаваше надолу и сочеше към мястото, от което наблюдателят би трябвало да види съзвездието... По дяволите, разбира се. Отиде на мястото и погледна към небето. Дупката в монолита би трябвало да гледа към бедрото на Орион.

Полярните звезди особено запленявали въображението на древните — за разлика от останалите, които залязват или умират всеки ден, Големият черпак и Поясът на Орион винаги остават в небето и се въртят около централната ос.

— Сходството с египетското почитане на небето е поразително, нали, докторе?

Блеър подсвирна и махна кичур коса от лицето си.

— Нещо против да хвърля един поглед на входа?

Той се поклони.

— Първо дамите.

Скатът бе все още покрит с неотъпкана пръст и тя се плъзна колкото се може по-внимателно. Извади четка и фенерче от куртката си и започна да разчиства горната част на входа, който работниците все още разкопаваха. Усети горещия му кисел дъх в тила си. Догади ѝ се също като преди време в Бразилия, когато един голям питон се беше увил около шията ѝ. Озърна се през рамо.

— Има надпис. Протосемитски е.

Той приближи.

— Дайте да държа фенерчето.

Тя продължи внимателно да работи с четката, докато надписът не се видя съвсем ясно.

— Осветете под ъгъл, за да разгледам по-добре знаците, ако обичате.

Той се подчини и символите изведнъж се очертах на повърхността.

— Храмът на Окоето на греха — прошепна дрезгаво той зад гърба ѝ. — Mein Got^[5], намерихме го!

— Чакайте, има и още — каза тя и изчисти следващата колонка знаци. Те бяха по-различни — вариант, с който не бе запозната. В следващия момент се сети. Приличаха на по-груба форма на шумерски клинопис. Зачете на глас. — Муу... лл... а Са... Зу... Зу, Страж на дванайсетте порти, пазител на ЗВЕЗДНИЯ ОГЪН.

Мърморенето зад нея премина в стонове и вой, а накрая — в писъци. Обърна се и видя как работниците побягнаха с викове „Мулла Са Зу Зу!“ и се закатериха по стълбите като стадо полудели маймуни. После към писъците се добави далечен пукот от изстрели. Кучият син бе наредил на главорезите си да екзекутират останалите деца и майките им. Блеър се закле, че лично ще се погрижи гадината да гние в ада. И в следващия миг желанието ѝ сякаш щеше да се сбъдне. Отначало усети слабо трепване, след което земята под нея сякаш се раздвижи. Разкрачи крака, за да запази равновесие. Пресегна се, хвана ръката на момичето и я дръпна до себе си. Скалата отгоре започна да се напуква и в нея зейна голяма цепнатина. Посипа се прах. Земята започна да се цепи. Ал Даджал изруга, загубил равновесие. Без да се замисля, Блеър скочи наляво, все така стискайки момичето в обятията си, и забърза нагоре. Зейналата паст на пропастта ѝ се ухили зловещо.

Горният скален слой отдясно на входа към храма се разпадна на парчета. Когато облакът прах се уталожи, сред мъглата се появи статуя, подобна на издигащ се от преизподнята демон. Главата ѝ беше като на подпухнал гущер с големи очи без клепачи, които се взираха заплашително в Блеър. Имаше голям плосък нос, високи скули, ниско издуто чело и страховита уста, пълна с остри като бръснач зъби. От нея висеше малко полуизядено тяло, което се мъчеше да се освободи.

Гравираните в скалата знаци сякаш блестяха на слънчевата светлина. Преведе ги наум: ГЪЛТАЧЪТ НА ТРУПОВЕ. Погледът ѝ отново се насочи към разширяващата се пропаст отдолу. Ал Даджал

продължаваше да ругае. Беше извадил дълъг кинжал с широко острие и го забиваше отчаяно, мъчейки се да намери опора. Скалата отново поддаде и пласт от нея се свлече, разкривайки висока колона. Нещо заблестя на слънцето като стъкло. Блеър замръзна като хипнотизирана, вперила поглед в голям кристал или може би череп от кварц. Формата му обаче не беше човешка. Имаше издута глава и опулени очи, съставени от концентрични кръгове.

Под нея скалата се рушеше и тя изгуби опора. Плъзна се надолу към пропастта. Смътно осъзнаваше, че продължава да държи ръчичката на момичето. То я стисна и изведнъж Блеър изпита неочаквана лекота и спокойствие. Погледна надолу и видя, че краката ѝ висят в празното пространство. Вдигна очи нагоре и зърна небето. Осъзна, че се издига нагоре, все по-високо и по-високо, докато гладните челюсти на преизподнята не останаха далеч долу.

Видя момичето до себе си, обкръжено от почти прозрачна синкавобяла омара. Гледката не бе плашеща; не бе призрачна, а успокояваща и приятна. Двете се издигнаха над ръба на скалата и започнаха бавно да се спускат. Блеър изпитваше странно главозамайване и радостно въодушевление, с което не искаше никога да се разделя. Но земята приближаваше неотклонно, докато не я докоснаха. Обърна се към момичето.

— Как се казваш? — попита на арабски, без самата тя да знае защо.

— Наричат ме... Нур Е Алам — отвърна на английски детето и изхихика, а на бузите му се появиха трапчинки.

— Добре, малка мис Светлина на света. Какво ще кажеш да се пръждосаме оттук, докато още можем?

Нур кимна и хвана здраво ръката ѝ. Блеър направи крачка и спря.

— Мислиш ли, че можем да полетим?

Нур Е Алам се усмихна стеснително и поклати глава.

Блеър въздъхна.

— Така си и мислех. Хайде, моя малка кльощава *laeken*, до дома има дълъг път.

Долу, вкопчил се здраво в дръжката на ножа, истинският демон от преизподнята Ал Даджал се набра нагоре, напрягайки всяка фибра

на съществото си, и изпълзя на сигурно място. Трусът отмина. Ал Даджал се изправи на крака и отиде до пиедестала. Протегна ръце и взе кристалния череп от стойката му.

- [1] Ya sharmuta (ар.) — курва такава. — Б.р. ↑
- [2] Ibn haram (ар.) — дете на греха, копеле. — Б.р. ↑
- [3] Du archgesicht! (нем.) — задник такъв! — Б.р. ↑
- [4] Der Sonnenkinder (нем.) — слънчевите деца. — Б.р. ↑
- [5] Mein Got (нем.) — Боже! — Б.р. ↑

3.

Бяха на земята от около тридесет минути. Пясъчната буря виеше над главите им и временно ги беше хванала в капан. Това бе най-дългият половин час, който бе преживявал Девлин — затворен в тесния хеликоптер с група неспокойни мъже, питащ се какво се е случило с другарите им.

Накрая небето се разчисти.

— Хващаш ли ги по радиото? — обърна се Девлин към Скаут.

Компютърджията обърна дългото си сериозно лице към него и поклати глава.

— Не. Улавяме съвсем ясно единствено позивната им за помощ. От командния център също нямат успех, но вече са наясно със ситуацията.

Текс се подаде от кабината.

— Ами... майоре, да идем да поогледаме какво е положението.

Следван от Скаут, Девлин излезе навън и огледа пустошта около хеликоптера. Не се бяха отклонили много от курса, но със същия успех можеха да кацнат и на Луната.

Текс се появи до тях.

— Шибаният пясък е задръстил турбините.

Сержант Конърс изникна до пилота.

— Здравата сме се натресли, сър. Няма мърдане оттук поне още един час.

Девлин задъвка устна и погледна към близкия хребет.

— Скаут, значи според теб са на запад от онзи хълм, така ли?

— Трудно е да се каже, защото са твърде близко, за да получим точни данни от транспондера. Но според мен са някъде натам. Към тях ли тръгваме, шефе?

— И още как — избоботи мощен глас зад тях. — За нищо на света няма да ги зарежем, синко.

Беше Клинт Рейнденсър, известен като Чюи, едър здравеняк с индианска кръв и черни като въглени очи, които гледаха ясно и прямо. Дългата му в разрез с устава коса бе сплетена на стегната опашка.

Високите скули и гърбавият нос му придаваха благороден вид. Бяха му лепнали прякора Чюи, защото, макар да се сдържаше в повечето случаи, като се задоволяваше да гледа със стоманен поглед и да мълчи, понякога внезапно издаваше рев като Чюбака, косматото ууки от „Междузвездни войни“. Веднъж животинският му боен вик се оказа достатъчен да накара групичка лайняни рокери да подвият опашки и да побегнат, вместо да започнат кръчмарски бой с момчетата.

Броди и екипът бяха отишли на бар. Чюи стоеше облегал гръб на плота, облечен в оръфана при раменете дочена фланелка без ръкави. Беше скръстил ръце на гърдите си и бицепсите му се бяха издули като конски бутове. Рокерите се закачаха с една дългокрака сервитьорка, подхвърляха ѝ мръсотии и се опитваха да я хванат за задника, докато минаваше между масите. После нещата загрубяха. Един брадат тип я сграбчи, вдигна я на рамо и я метна на масата за билиард. Един я задържа да не мърда, а друг се покатери отгоре ѝ. Дълбокият глас на Чюи достигна до водача на глутницата, който наблюдаваше сцената с мазна усмивка.

— Пуснете дамата.

Всички в помещението замръзнаха, а двамата нападатели вдигнаха глави. Водачът им бавно закрачи към бара, без да изпуска Чюи от очи. Мотоциклетната верига в ръката му се полюшваше и докосваше мръсните джинси. Биреното му коремче изпъкваше под тениската и сякаш го водеше. Без предупреждение дебелакът със зловонен дъх и татуирана на ръката свастика замахна с веригата към Чюи. Той я посрещна с подлакътница, уви я около ръката си и дръпна. Мотористът нямаше акъл да я пусне. Досуц като професионален кечист Чюи отстъпи крачка назад, хвана веригата с две ръце, шибна моториста с нея и я омота около него. Дръпна рязко замаяния дебелак към себе си, нададе пронизителния си боен вик и го просна в безсъзнание с удар с глава. Гледката на свлеклия се на мръсна купчина побойник и на Чюи, който прехапа веригата на две, беше достатъчна да накара шайката да си обере партакешите. При спомена за случката Девлин почеса брадичката си и се усмихна към здравеняка. Чюи тупна гърди с ръчище като меч лапа.

— Готов съм за тръгване, сър.

Девлин кимна.

— Добре. Сержант Конърс, двамата с Текс се погрижете птичката да литне.

— Тъй вярно, сър — отвърна Конърс със силния си шотландски акцент. — Ще е на линия, само шибаните арабелли да си покажат грозните муцуни.

Девлин се обърна към Скаут.

— Закачи се към сателита и ме дръж в течение.

После придърпа Бракстън настрана.

— Бракс, натресли сме се в лайната — прошепна му той. — Онези момчета са опитни пилоти и не ми побира главата как могат да отлетят просто така. Не ми харесва тая работа. Имам кофти предчувствие. Установи периметър и си отваряй очите на четири, става ли?

— Готово, шефе. — Бракстън помълча, забил поглед в земята. — Мислиш ли, че момчетата са си отишли?

— Има само един начин да проверим. Дватамата с Чюи ще се поразходим да видим какво ще открием. Но продължавайте да се опитвате да ги намерите по радиото.

„Чинук“ е истински вол, когато стане въпрос за вдигане на товари и машини, но отвътре е твърде тесен, за да побере джип плюс боен отряд и екипировката му.

Теренът плавно се издигаше под краката им. Когато изкачиха билото на хълма, Девлин и Чюи различиха черен път, водещ през долината. През нея се виеше уади, рекичка, и водеше до малко село, скътано в подножието на други голи възвишения.

Макар че спасителна мисия от двама души бе рискована, това не бяха обикновени войници. Зад тях стоеше Отделът за бойни системи. „Омега“ получаваше най-новото оборудване и оръжия. Някои от нещата им бяха направо като от научнофантастичен роман, все още засекретени. Разполагаха с последните стелт и комуникационни технологии. Шлемовете им използваха костна индукционна технология, разработена първоначално за глухи. Човешкият глас вибрира, в черепа сигналите се улавят и преобразуват от специалния предавател в шлема. Нямаше нужда от микрофон. Идващият сигнал също се предаваше директно в черепа, така че нямаше нужда и от слушалки. Гласът сякаш звучеше направо в главата на войника. Това бе

идеалната хендсфри система за свързка. Наред с нея шлемът имаше и визьор, който приемаше в инфрачервения спектър.

И оръжията им бяха нови. Британците носеха обичайните си Sig P226, 40-мм гранатомети и противотанкови ракети „Милън“, но също като екипа на Девлин бяха въоръжени с новите картечни пистолети KRISS SUPER V 45. Кръстено на смъртоносния индонезийски кинжал с вълнисто като пламък острие, оръжието бе специално проектирано да сведе до нула отката и повдигането на цевта, а със своята скорострелност от 110 изстрела на минута предлагаше сериозна плътност на огъня в сравнение с 9-милиметровите си събратя.

Намираха се съвсем близо до селото. Въздухът миришеше на озон и на нещо, което не можеха да определят. Чюи изсумтя и се намръщи. Посочи напред. На пътя имаше отпечатък от тяло, но самото то липсваше. Девлин потисна пристъпа на ужас, от който кожата му настръхна, и двамата тихомълком се промъкнаха през пустите покрайнини. От двете страни на пътя се виждаха подути трупове на кози, пилета и друг добитък. Цареше пълна тишина. Нищо не помръдваше.

— Биологично оръжие? Може би антракс? — промърмори Девлин.

Чюи поклати глава.

— Биологичното оръжие не действа така, Броди — рече той и кимна към пътя.

Девлин моментално разбра какво има предвид. Дори оскъдната растителност беше изсъхнала спаружена. Антраксът не можеше да изгаря по такъв начин растенията. Чюи се отпусна на коляно и протегна ръка; тревата се разпадна под пръстите му, превръщайки се на кафеникава прах. Изправи се и избърса длан в крачола си.

— Смъртта се разхожда тук — с гробовен тон рече той, загледан право напред.

Каменистата земя пред тях проблясваше сякаш обсипана с парчета счупено стъкло. Продължиха, като се оглеждаха във всички посоки, с готови за стрелба оръжия. Когато приближиха, Броди видя, че проблясващите частици всъщност са остатъци от мъртви скакалци. Каквото и да бе минало оттук, бе успяло да унищожи дори летящия облак насекоми.

Чюи спря и посочи с дулото на картечния пистолет. Първото тяло, на което се натъкнаха, лежеше по очи, сякаш смъртта бе покосила човека както си е вървял. Чюи застана до трупа и го обърна с крак. Лицето, което се взираше сяпано в тях, представляваше страховита гледка. Очите бяха обгорени, сякаш някой бе допрял в тях нажежен ръжен. Дрехите се бяха превърнали в изгорели парцали. Плътта беше овъглена, почернелият език — провиснал между покритите с мехури устни.

Девлин се отпусна на коляно да огледа човека. Нямаха хирургически ръкавици, затова извади ножа си от канията на рамото, повдигна с него края на изгорялата риза и леко натисна с острието плътта. Беше кашава, сякаш мускулите, сухожилията и тъканите бяха полуизядени и смлени от нещо вътре в трупа. Стомахът на Девлин се преобърна. Личните опознавателни знаци ярко проблеснаха на безмилостното слънце. Идентифицираха мъжа като ефрейтор Колинс от Специалните части на ВВС. Погледът на Девлин се плъзна към униформените кубинки. „Трябваше да ги забележа от самото начало.“ Обърна металните плочки, които лежаха на гърдите на мъртвия войник. Под тях кожата бе с естествения си цвят, сякаш металът я бе защитил от някакво лъчение.

Девлин вдигна очи към Чюи. Великанът стоеше мълчалив, с изкривено от болка лице. Знаеше, че и двамата си мислеха едно и също. Да намерят останалите от отряда, оцелелите... и колкото се може по-скоро. Напрежението нарасна още повече в селото, докато претърсваха пустите улици. Вратите на къщите зееха, сякаш местните бяха избягали панически. Засега не намираха нищо. Чюи проверяваше сградите от дясната страна, като надничаше предпазливо, преди да влезе, след което излизаше, клатейки глава.

Девлин претърсваше лявата редица. Спря при една врата — стори му се, че чува нещо. Влезе. В помещението миришеше на чесън и тютюн. На първия етаж имаше само вехти мебели. Качи се горе. В задната част на дома имаше закрит със завеса проход. Долови миризма на готвено. Кухнята. Предпазливо дръпна завесата настрана, като държеше оръжието си насочено напред. На масата имаше недокосната храна, агнешка супа, успяла да се залои. Но защо нямаше никакви мухи? Къде се бяха дянали всички? И как бяха изчезнали толкова бързо? Въпросите и вероятните отговори сочеха само към едно —

каквото и да бе минало оттук, бе поразило всичко живо, без да пропусне нищо. Още премисляше фактите, докато вървеше към изхода. Беше толкова погълнат от загадката, че така и не видя нападателя, който се хвърли отгоре му и го събори на земята, крещейки проклетия като луд. Стоманени пръсти се забиха в гърлото на Девлин в опит да прекъснат трахеята му.

С бързината на котка Девлин събра ръцете си в клин и рязко удари нагоре. Фокусираната сила улучи най-слабото място на смъртоносната хватка — палците на нападателя. Когато ръцете на побъркания полетяха встрани, Девлин стовари събраните си длани върху носа му. Виейки от болка, нападателят се свлече на пода. Девлин бързо се претърколи надясно и скочи на крака, все още мъчейки се да си поеме дъх. Но другият мъж също беше успял да се изправи. Стояха лице в лице. Девлин гледаше в безумните очи на един от собствените си хора. Едва успя да го познае, толкова изкривена бе физиономията му.

— Картър, аз съм, по дяволите — изкрещя той.

Но очите на Картър се стрелкаха като на бясно куче. Наведе се и взе ножа си. Направи крачка напред, но внезапно рухна на земята и се загърчи като епилептик. Петите му удряха като барабани по пода, на устата му изби пяна. Бавно обърна глава и погледът му отново стана човешки, изпълнен с отчаяние и молба за помощ. Изграчи нещо неразбираемо. От униформата му се надигна дим и тя започна да тлее. Разнесе се острата воня на опърлена плът. Затанцуваха малки сини пламъчета, които прояждаха здравата материя на облеклото.

Девлин се взираше, загубил дар слово. С периферното си зрение видя как Чюи се появява в кадър и коленичи до Картър, шепнейки нещо като молитва и люлеейки глава в ритъм с думите. Когато сержантът се пресегна и хвана ръката на Картър, кожата ѝ се обели. Чюи трепна и скочи на крака. Девлин отиде до него.

— С нищо не можем да му помогнем.

Едрият воин кимна тежко, мъчейки се да потисне напиралите емоции. Сякаш разбрал участта си, Картър им махна слабо с оголената си ръка с окървавени нокти. Двамата останаха за момент в пълно мълчание. После във въздуха се разнесоха панически викове. Обърнаха се рязко и Чюи се хвърли към изхода.

— Броди, насам! — викна той.

Макар да бе в добра форма, Девлин едва смогваше да не изостане от Клинт Рейнденсър. Веднъж, след доста чашки „Джак Даниълс“, Броди го беше попитал защо са го нарекли така.^[1] Чюи му се ухили дяволито и каза, че това било името на велик воин, който можел да тича между дъждовните капки... и да остане сух.

В далечината се чуваха измъчени писъци. Проехтяха изстрели. Призрачното село сякаш им се надсмиваше безмълвно с пустите си прозорци, докато се носеха през него. Като в облицована с огледала стая всички постройките и алеи започнаха да им се виждат еднакви, сякаш каменните стени се местеха и обръщаха, създавайки безкраен лабиринт. Девлин не изоставаше от Чюи — знаеше, че човекът е роден следотърсач и можеше да открие плячката с добре развитото си шесто чувство.

След поредния завой пред тях се изпречи вторият хеликоптер. Намираше се на централния площад на селото и доколкото се виждаше, бе успял да се приземи нормално. Писъците се разнасяха зад него.

Чюи тръгна надясно, Девлин — наляво. Заобиколиха хеликоптера и ги видяха. Купчина мъже и жени, облечени в дрипи, се бяха надвесили над нещо. Девлин погледна към Чюи. Прошепна тихо, шлемът улови думите му и ги предаде на сержанта. Тихо като пантера Чюи се запромъква към скупчената тълпа. Девлин отмести поглед покрай гърчещите се тела и се загледа с ужас в касапницата. Навсякъде по земята лежаха сирийски войници, все още вкопчили в мъртва хватка оръжията си. Във въздуха се носеше тънка синкава мараня. Дробовете му се напълниха с барутен дим и стомахът му се преобърна от острата миризма на кръв. Кожата му настръхна от ужас.

Подобно на надвесен над улова си вълк, една старица вдигна глава от купчината тела и Девлин бе готов да се закълне, че души въздуха. Главата се завъртя с неестествена бързина. Зверски очи се спряха върху него. Цялото ѝ лице беше покрито с кръв.

---

[1] Рейнденсър — танцуващ с дъжда. — Б.пр. ↑

4.

Стиснала здраво кормилото на джипа, Блеър ругаеше, докато се носеше с пълна скорост през пустинята. Вдигналата се зад тях пушилка бележеше пътя на бягството им. Кормилото подскачаше в ръцете ѝ. Нур и Юсеф бяха до нея. Колата се мятеше като необуздан кон през неравния терен.

Беше намерила Юсеф, доста очукан, но все още жив, да се препъва надолу по склона на един хълм. Успя да отмъкне една от колите на копоите на Ал Даджал.

— Не може ли по-бързо? — тревожно замоли Юсеф и се обърна назад, мъчейки се да види преследвачите.

Лицето му лъщеше от пот. Очите му бяха широко отворени и изпълнени с ужас.

— Натиснала съм педала до дупка. Но не ми се вярва Пустинната лисица да тръгне по петите ни. Измъкнах това от колите им. — Блеър се пресегна надолу, вдигна запушалка на бензинов разпределител и преплетени жици и се усмихна.

— Внимавай! — изкрещя Юсеф.

С рязко завъртане на волана Блеър едва успя да заобиколи поредната канара.

Тъкмо се канеше да заговори, когато изникна друг джип и с рев се понесе към тях от лявата им страна. Успя да зърне някакъв тип, настанил се зад картечница; слънчевите лъчи се отразиха в очилата му, докато се прицелваше. Откосът татуира земята пред тях.

— Май си пропуснала колата с голямото пукало — горчиво отбеляза Юсеф.

Вторият откос избродира капака. Блеър рязко зави надясно и полетя на зигзаг.

— Юсеф, вземи сака в краката ти.

Той погледна вътре и се опули.

— Хайде, вземай две, няма да те ухапят. — Блеър погледна в страничното огледало. Преследвачите рязко завиха зад тях. —

Шибаните кретени идват от твоята страна. Когато ударя спирачките, дърпай халките и мятай!

С треперещи ръце Юсеф извади две гранати и се втренчи в тях.

— Как да махна халките?

— Със зъби, по дяволите!

Той страхливо се подчини. Картечницата излая отново. Горещото олово се заби в задната седалка на джипа, пръскайки стъкло и метал. Посипа се дъжд от парчета.

— Сега! — изкрещя Блеър и натисна педала до дупка.

Джипът се завъртя и четирите дискови спирачки изпищяха. Стиснал очи, Юсеф метна гранатата. По щастлива случайност тя попадна точно в гнездото на картечаря. Колата на преследвачите профуча покрай тях. Джипът на Блеър се завъртя точно на 180 градуса и рязко спря в облак прах. Разнесе се оглушителна експлозия, другата кола избухна в пламъци и се скри в черен дим. Блеър запали двигателя и се понесе напред. Изпод гумите полетяха камъчета и пясък. Юсеф преглътна с мъка.

— Изпуснах другата бомба — изпелтечи той.

Заета с шофирането, Блеър не бе забелязала. При поднасянето на джипа втората граната бе улучила прозореца и бе паднала на задната седалка.

— Скачай! — изкрещя Блеър, блъсна вратата с рамо и сграбчи Нур.

Двете се затъркаляха по земята, а джипът продължи без тях. Скочиха на крака и побягнаха. В последния момент Блеър бутна Нур на земята и се метна отгоре ѝ, закривайки я с тялото си. Гореща вълна мина над тях. Блеър вдигна глава. Към небето се издигаше черен стълб дим.

— Сега вече я втасохме — изруга тя и удари бедрото си.

Изправи се, отметна косата от очите си и се зае да изтупва прахта от якето. Тихият глас на Нур я прекъсна.

— Юсеф май намери нещо.

Юсеф! В гнева си съвсем беше забравила за него. Обърна се колебливо към момичето и сви устни.

— Не мисля, че би могъл, мъничката ми.

Гласът на Юсеф се разнесе като ехо зад близката височина.

— Насам... елате.

Блеър се закова на място. Нур я дръпна за ръка и тръгна нагоре по склона.

— Виждаш ли, бях права... вика ни... да вървим.

Блеър се запрепъва, водена от загадъчното момиче. Изкачи височината и погледна надолу, мигайки невярващо. Юсеф им махаше, ухилен до уши.

— Diktari — радостно извика той, ръкомахайки като фокусник, успял току-що да материализира слон. — Аллах може и да ни отне джипа, но дари на слугата си крилат кон!

Зад него в края на импровизирана писта с ветропоказатели се виждаше стар немски изстребител от Втората световна война. На фюзелажа^[1] бе изрисувана черна свастика на бял фон. Двигателят беше украсен с глава на виещ вълк.

Момчетата с техните играчки. Бас ловя, че онзи самозван нацист е скътал в някой бункер няколко подводници и ракети Фау-2. Ако не беше толкова извратено, щеше да бъде направо смешно. Блеър се наведе под крилото и махна стоперите пред колелата, чиито подпори бяха извити навътре като крака на комар. После повдигна Нур.

— Може да не е така елегантно като по твоя начин, но май пак ще летим, малката ми.

Нур протегна ръка и погали бузата ѝ. Кабината беше с две седалки — явно самолетът беше учебен. Блеър се качи на крилото, клекна и повика Юсеф.

— По-добре си домъкни задника горе, освен ако не мислиш, че Аллах ти е дал девет живота.

Мърморейки, Юсеф сковано приближи самолета. Тя хвана треперещата му ръка и му помогна да се качи.

— Ако пилотираш, както караш... може и да ми потрябват девет живота.

Блеър кимна към пушилката, която приближаваше към тях.

— Май си имаме нова компания.

Юсеф проточи врат.

— Пак се почва!

Нур се настани в скута на арабина, докато Блеър надяваше кожения шлем, ръкавиците и очилата, които Ал Даджал се бе оказал така добър да ѝ остави. Запали двигателя. Той се задави и закашля, бълвайки облак черен дим. Нагласи смукача и запали отново.

Двигателят изръмжа. Колоната джипове наближаваше с пълна скорост. Отново се чу лай на картечница. Витлото се завъртя и скоро се превърна в размазано петно. Куршуми се забиха в земята, пропускайки на косъм изстребителя. Запълзяха напред и Блеър отпусна газта. Теренът беше неравен, самолетът подскачаше, докато набираше скорост по пистата. Озърна се. Два джипа се носеха от двете им страни, на сантиметри от крилете. Трепна, когато вторият откос намери целта си и стъкленият похлупак от лявата ѝ страна се покри с тънка паяжина от пукнатини. Когато машината се отдели от земята и се понесе към изгарящото слънце, Блеър се обърна през рамо към Юсеф.

— Ако знаеш някакви молитви, почвай! Защото ако бях взела още няколко урока по пилотиране... щях поне да знам как да приземя това торпедо.

---

[1] Фюзелаж — корпуса на самолета. — Б.р. ↑

5.

Девлин се бе сблъсквал със смърт и кланета. Една операция във Виетнам, а по-късно и преживяното в Ирак бяха вдигнали прага на търпимостта му. Търпимост към продължителната болка, с която трябва да се справя очевидецът на голите ужаси на войната. Въпреки това интуицията му казваше, че това е заплахата, пред каквата не се беше изправял никога досега. Нещо, което сякаш отхвърляше реалността и законите ѝ. Нещо, което бе може би демонично, не от този свят. Стискаше толкова силно картения си пистолет, че китката му започваше да се схваща. По гърба му се лееше пот и мокреше ризата му чак до кръста. Гърлото му беше пресъхнало.

Ноздрите на старицата наистина се бяха разширили, когато подуши въздуха. Изобщо не си го бе въобразил. Тя се изправи прегърбена на несигурните си крака. После се обърна и посочи с ръка право към Девлин. От напуканите ѝ устни се разнесе писък, който сякаш бе издаден от грамаден орел. Останалите се изправиха като един и обърнаха стъклени погледи към Девлин. Когато тръгнаха към него, той видя над какво се бяха скупчили. Тялото на сирийски войник, или по-скоро каквото бе останало от него, лежеше на земята, разкъсано на парчета сякаш от прайд изгладнели лъвови. Белееха се кости. Приближаваха го с вдървени стъпки. Някои ходеха, други пълзяха. Вдигна оръжието и се прицели в най-близкия трупояд. От първия откос главата на старата вещица експлодира в дъжд от кръв и парченца кости. Дуетът на автоматите запя и куршумите се впиха в тълпата. Онези се загърчиха като ранени животни и рухнаха един по един на земята.

6.

Сержант Конърс метна ключовете в кутията за инструменти и тръгна към хеликоптера. Бракстън и Скаут го пресрещнаха.

— Е, готова ли е птичката, сержанте? — попита Бракстън.

Конърс засука моржовия си мустак.

— Беше натъпкана като дърта курва, сър. Но вече е свежа и чиста като девствена булка.

Бракстън поклати глава и се обърна към изчервилият се Скаут.

— Някаква вест от майор Броди?

— Абсолютно никаква. Обади се преди десетина минути, но вече не мога да се свържа с него.

Преди Бракс да отговори, в далечината изтрещяха изстрели. Всички като един се втурнаха към хеликоптера. Внезапно Конърс се закова на място.

— Сър, чуйте.

Постоянното бърмчене, познато от стотици стари военни филми, сега изглеждаше фантастично във внезапната си поява в реалния свят. Погледнаха към небето, заслонили очи.

— Да ми го начукат — промълви Конърс и поклати невярващо глава.

— Какво е това, по... — присъедини се Бракс.

— Мамка му, какво... — изписука и Скаут.

— Никаква мамка, момко, а Фоке-Вулф 190. Малка красавица, а? Най-бързият витлов изстребител, създаван някога от Луфтвафе.

— Май сме в Зоната на здрача — промърмори Скаут, докато немският изстребител профучаваше с рев над главите им.

В далечината Броди и Чюи видяха силует да се шмугва през вратата на стара джамия. Пробиха си път през купчината мъртви войници и трупояди. Влязоха в джамията и се заоглеждаха. И тогава ги чуха — тътрещи се стъпки, които приближаваха към тях откъм арката отляво. Първо един, после двама, накрая цяла орда зомбирани селяни

се изсипа през свода с кървясали очи, протегнати ръце и провиснали челюсти, издавайки гърлени животински звуци. За миг двамата замръзнаха като вцепенени, но после се спогледаха и Чюи кимна.

— Бягай!

Излетяха от джамията и се понесоха през площада, но за разлика от филмите, тези мутанти не се движеха като сляпо стадо, а ги погнаха по петите. Чюи се обърна и стреля в движение от бедро. Погледът на Броди попадна върху най-близката постройка. На входа стоеше старец и ръкомахаше енергично.

— Насам! — викна майорът на Чюи.

Двамата се втурнаха в къщата. Чюи затръшна вратата и я залости с една греда. Опряха плътно гърбове във вратата и презаредиха оръжията си, дишайки тежко. Броди трепна. От сенките се появи старец. Беше същият, който преди малко им бе ръкомахал от прага. Дълга бяла коса се спускаше върху раменете му.

От обиколките си в Близкия изток Броди знаеше, че мъжът е суфи, ислямски мистик. За това говореше грубата вълнена роба, висяща от заоблените му рамене — на арабски „суф“ означава вълна. Суфите се обличаха аскетично, подобно на францисканските монаси, чиито груби домашнотъкани роби бяха символ на обета за бедност. Макар светият човек да изглеждаше крехък поради напредналата възраст и прегърбените рамене, от него струеше жизненост като от младеж. Бавно тръгна към тях. Погледът на Броди се отмести от бялата коса към блестящите очи, в които се четеше разбиране и мъдрост. Старецът заговори с дълбок и силен глас.

— Провидението ви доведе тук.

Изненадан от добрия му английски, Броди го зяпна, неспособен да каже каквото и да било. Непознатият се усмихна с разбиране.

— Да, говоря вашия език. Създателят ви доведе тук. Съдбата е като приливите и отливите на огромен океан. И ето че сега ви е изхвърлила на моя бряг.

Чюи надзърна през една цепнатина на вратата.

— Натрупали са се още. Стоят отвън в голям полукръг.

Старецът приближи и постави загрубяла от слънцето ръка върху рамото на Броди.

— Той е искал да видите това извращение на природата, това зло. Тук сте с определена цел. Птиците ще ви водят... Следвайте пътя на

кукувиците, които снасят яйцата си в гнездата на другите птици.

Броди понечи да заговори, но не можеше да намери подходящи думи. „Ама че странен старец. Сипе загадки. «Кукувица» му отива идеално.“ Но нещо в очите му опровергаваше всякаква идея, че човекът е луд или оглупял от годините. Искрата на истината блестеше ярко в тях.

— Не се бой, синко. Трябва да имаш вяра.

И тогава чу необичайно познатото бръмчене на изстребител в небето, последвано от тракането на картечница. Сякаш прочел мисълта на Броди, старият суфи погледна нагоре и посочи стълбите.

— Виждаш ли, Той праща ангелите си да ви закрилят. Защо не се качите на покрива да ги поздравите? — след което се обърна, отдалечи се бавно и изчезна в сенките.

Чюи сви рамене.

— Какво имаме за губене? Хайде.

В помещението с трясък се посипа стъкло и нещо скочи през прозореца на гърба на Чюи. Мутантът пицеше и се гърчеше, докато раздираше до кръв скалпа и бузите на великана. Чюи нададе бойния си вик и рязко се извъртя, след което праметна нападателя през рамо и с все сила го тресна на пода. Онзи моментално скочи на крака. Хвърли се напред. От устата му се точеха дълги лиги. Чюи го сграбчи за рамото и заби дулото на картечния пистолет в корема му. Докато куршумите се забиваха в него, мутантът се затресе в спазми, сякаш бе хванал проводник с високо напрежение, и най-сетне се свлече на пода. Девлин и Чюи с тропот се затичаха нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж.

7.

Блеър забеляза хеликоптера. Прелетя достатъчно ниско, за да познае, че хората около него са британци или американци. Мина над възвишението в посока към селото с намерение да завие и да се върне обратно.

— Какво правиш? — изкрещя Юсеф от задната седалка. — Приземи този звяр. Те ще ни помогнат!

Докато прелиташе ниско над селото, Блеър усети нещо нередно. Направи широк кръг и отново мина над постройките. Загледа с ужас как тълпата долу се нахвърли върху групичка бягащи американски войници, събори ги на земята и започна да... Свали пилотските очила, махна кожения шлем и разтърка очи. Нямаше грешка.

— Не! — изкрещя Юсеф. — Беше направил фуния с ръцете си над главата на Нур, за да го чува. — Закара ни направо в ада! Моля те, не кацай тук! Това долу са дяволски джинове! Ядат хора! Велики Аллах, спаси ни!

Блеър разбираше, че, макар да бе в истерия, Юсеф не е далеч от истината. Тълпата наистина ядеше хората долу и да я вземат дяволите, ако не сложи край на това. Пое дълбоко дъх и събра кураж. Зави надясно и отново направи широк кръг. Двигателят запищя като банши^[1]. Блеър погледна контролния лост и видя червения бутон. Палецът ѝ легна отгоре му, докато самолетът се спускаше надолу. Двете картечници на крилете затракаха, когато изравни машината и премина в бръснещ полет над селото. Блеър видя как бодовете се забиват в прахта и в масата трупояди. Обезумялата тълпа се пръсна. Профуча над тях и забеляза камионите. Бяха покрити с прах, но успя да различи големите червени букви по каросериите: ДЖЕНО-ДАЙН СИСТЕМС. Обърна за втора атака.

Горе на покрива Чюи и Броди гледаха как тъмната сянка на изстребителя се плъзна по площада. Глухото тракане на картечниците звучеше като раздиране на плат. Запалителните и трасиращи куршуми

от крилете прорязваха въздуха и избухваха в пламъци, когато улучваха целта си.

След като самолетът се отдалечи, до ушите им достигна друг звук — стабилното бръмчене на хеликоптерни витла. Върху тях падна сянка. Мъчейки се да се задържат на крака под силния вятър на роторите, двамата заслониха очи и погледнаха нагоре точно когато другарите им започнаха да се спускат по въжета върху покрива. Броди различи тлъстата глава и зъбатата усмивка на Конърс, който му даваше зад картеницата знак с вдигнат палец. Бракс изтича при тях.

— И ако това не е радост за наскърбените ми очи — викна му Броди.

— Май здравата сте се подредили, а, Броди. Някаква следа от другия екип?

Броди и Чюи се спогледаха мрачно. Чюи хвърли поглед към мелето долу, след което се обърна към Бракс.

— Да кажем просто, че са изчезнали при изпълнение на служебните си задължения, и да спрем дотук.

Объркан, Бракс се обърна към Броди с надеждата да получи по-добро обяснение. Броди кимна.

— По-късно ще направя отчет. А сега да се пръждосваме оттук.

Отново чуха пронизителния писък на двигател и се обърнаха. Крилете на изстребителя се наклониха, машината прелетя над тях и бавно започна да се издига, насочвайки се на изток. Бракс се намръщи.

— Нацистки изстребители, сини светлини, цял взвод изчезнали... И проклет да съм, ако не видях някаква красива червенокоска да управлява тази птичка.

Чюи изсумтя и намигна на Броди.

— Може пък да е маскиран ангел.

---

[1] Банши — в ирландската и шотландската митология — жена призрак, чийто ужасяващ писък предвещава смърт. — Б.р. ↑

8.

Лондон

Високият риж свещеник чакаше търпеливо зад зелената линия пред митническото гише. Надписът над кабината гласеше: „Само за дипломати“. Мъничката ръка на Нур държеше здраво голямата длан на свещеника и нервно я стискаше за кураж. Ярките ѝ виолетови очи гледаха нагоре към мъжа. Нур изучаваше лицето му. Беше меко и кръгло като сирене и ѝ напомняше на пълна луна, осеяна с кратери. Свещеникът почеса пъпчивата си буза, погледна надолу и зелените му очи ѝ намигнаха под гъстите рижави вежди. Физиономията му стана смешна и луничките на месестия му нос сякаш затанцуваха.

Беше техен ред. Застанаха пред гишето. Мъж с кльощаво лице взе паспорта на свещеника. На Нур документът ѝ се виждаше хубав. Върху корицата му имаше златен печат с два кръстосани ключа. Митническият служител го отвори.

— Отец Доминик Кели, аташиран към ватиканския нунций в двора на свети Яков, с дипломатически статут.

Отец Кели се усмихна широко.

— Точно така. Да ви представя и младата ми повереница.

Докато плъзгаше новия паспорт по плота, свещеникът леко побутна момичето с коляно. Нур схвана намека, разпери полите на яркосинята си рокля и направи тромав реверанс, като се мъчеше да запази равновесие. Блестящите лачени обувки я убиваха на пръстите. Видя как бързата усмивка на кльощавото лице изчезва и се сменя с намръщена физиономия, когато митничарят забодне клюноподобния си нос в паспорта. Този човек изобщо не ѝ харесваше, но тя помнеше заръките, които ѝ бяха дали Блеър и брат ѝ, отец Кели, преди да се качат в самолета. Лепна широка усмивка на лицето си и се помъчи да скрие колко уплашена е всъщност.

— А вие, малка госпожице, сте Гуендолин Грейс Кели — изрече със съмнение кльощавият и я стрелна с малките си очи.

На бузите на Нур се появиха трапчинки.

— О, можете да ме наричате просто Уенди, сър.

— Тя е моя племенница — обади се отец Кели.

Погледът на служителя се премести от едрата рижава коса и пепелявото отрупано с лунички лице на свещеника към светлорусата копринена коса и смуглата кожа на Нур.

Отец Кели се наведе напред.

— Осиновена е — прошепна доверително той.

Митническият служител изпуфтя и поклати глава, след което подпечата паспортите.

— Добре дошли в Обединеното кралство.

Настаниха се на задната седалка на блестящата черна лимузина. Нур се зазяпа в смешната шапка с червен пискюл на шофьора. Мъжът ги очакваше на паркинга и се отнасяше с отец Кели и с нея като с принц и принцеса. Харесваше го, дружелюбната му усмивка и пискливият му глас я разсмиваха. Изхихика при мисълта за физиономията на горкия Юсеф, когато Блеър най-сетне успя да приземи самолета край селото на братовчед му. Спомни си как стадото кози се пръсна под тях. От люлеенето на крилете я заболя коремчето. Успяха да закачат покрива на една къщурка и по някакво чудо кацнаха невредими, макар Блеър да бе казала, че самолетът бил „проклета развалина“.

После археоложката намери телефон и се обади на брат си, важен човек; живеел на място на име Италия, но в момента се намирал в някакъв град на име Истанбул в Турция. Той прати самолет за тях.

Когато видя как в очите им заблестяха сълзи, докато се прегръщаха на летището в Истанбул, Нур разбра колко много се обичат отец Кели и Блеър. Прекараха нощта в скъп хотел с хлъзгави копринени чаршафи и толкова дебели килими, че Нур се бе засмяла, когато босите ѝ крака докоснаха пода. Гъделичкаше.

На сутринта излязоха на пазар и Блеър ѝ купи хубави нови дрехи. Нур леко се натъжи, когато си помисли за семейството си. Блеър ѝ намигна над чашата горещ шоколад и ѝ каза да затвори очи. Когато ги отвори, се оказа опряла нос в голямо розово животно от плюш с копчета вместо очи. Блеър ѝ обясни, че му викали Мечо. Нур се влюби в меката играчка и го нарече мистър Мъфинс. Не го изпускаше от очи, ядеше с него, спеше с него, а сега пътуваше с него към непознат нов свят. Знаеше, че Блеър ще ги настигне с друг полет. Беше ѝ обещала. Беше казала също, че отец Кели може да прави чудеса

и ще ѝ осигури ватикански паспорт, който бе нещо като вълшебен билет. Билет, с чиято помощ може да посети далечни места и да отиде в дома на Блеър в Лондон, за да живее при нея. При мисълта за Блеър в крайчеца на окото ѝ се появи мъничка сълзица. Страшно много ѝ липсваше.

Завъртя се на място. Гладката кожена седалка заскърца под дирника ѝ. Думата ѝ се видя много смешна, когато я чу от устата на Блеър. Спомни си как се надигна от каменистата земя след злополучното кацане, разтърка задните си части и промърмори: „Никога вече няма да мога да паркирам сладкия си дирник на твърд стол“.

— Отец Кели?

Той ѝ се усмихна топло.

— Моля те, наричай ме Доминик. Как ти се струва Лондон, мъничката ми?

— Толкова е голям, а сградите изглеждат стари и различни, сякаш са излезли от книжка с картинки.

— Защото са били рисувани много пъти в книжки с картинки. Чакай, имам нещо за теб.

Наведе се напред към шофьора.

— Отец Бенджамин, носите ли онази книга?

— Заповядайте — отвърна шофьорът и подаде книгата през седалката.

Отец Кели я остави в скута на Нур. Тя прочете заглавието. „Питър Пан.“

— В нея се разказва за едно момиче, което може да лети.

— Като мен ли? — попита Нур и нетърпеливо запрелиства книгата.

Той се усмихна.

— И името ѝ е същото като това, което ти измислихме.

Нур сбърчи носле.

— Имаш предвид „Гуен-до-лин“?

Отец Кели се изсмя от сърце.

— Да, но карай с Уенди за по-кратко.

Нур вдигна очи, лицето ѝ бе леко намръщено.

— В твоята къща ли отиваме? Много съм уморена и гладна. Може би жена ти ще ни сготви агнешко с ориз?

Двамата свещеници избухнаха в добродушен смях. Това обърка Нур. Не виждаше какво смешно има в агнешкото и ориз.

Големият черен „Мерцедес седан“ ги следваше на дискретно разстояние. Жената на мястото отпред говореше по мобилния си телефон, без да откъсва поглед от лимузината. Беше поразителна с прическата си в стил 60-е, високите скули и лебедовата шия. Но в същото време светлорусата, почти бяла коса и категоричната линия на челюстта ѝ излъчваха нечовешка бруталност. Тънките ѝ устни, боядисани с тъмноалено червило, бяха жестоки.

— В момента сме точно зад тях — каза тя. — Няма да има грешки.

Изви сапфирените си очи, заслушана в гласа отсреща.

— Ще се доберем до момичето на всяка цена.

Затвори телефона и запали цигара, оставяйки никотина да напълни дробовете ѝ. Издиша и погледна за момент оранжевото пламъче, преди да дръпне отново. На устните ѝ заигра тънка усмивка. Премести се по-близо до шофьора. Под шития по поръчка костюм на Армани носеше прилепнала по тялото блуза от бяла коприна, която подчертаваше едрият ѝ бюст. Горните копчета бяха нарочно разкопчани, разкривайки щедрата цепка между гърдите. Разтърка шията си и въздъхна. Очите под неандерталското чело на шофьора се насочиха към гърдите ѝ. Усети как погледът му се задържа върху тях. Нацупи устни, запърха с дългите си изкуствени мигли и отърка бедро в крака на шофьора. Показалецът на лявата ѝ ръка проследи вътрешния шев на панталона му. Кокалчетата му побеляха от стискане на волана, масивните му мускули и бицепси се издуха под тясното сако. Докато се навеждаше да духне дима в ухото му, тя заби върха на горящата цигара в опакото на едрата му длан и завъртя жестоко. Той изобщо не реагира. Усмихна се мазно, без да откъсва сиво-жълтите си очи от пътя. Все още незадоволена, тя одра бузата му с дългите си червени нокти. Потече кръв и той разсеяно я избърса с ръчището си.

— Du dreck sack! Ама че си досада, Ернст — рече тя и намусено се върна на мястото си.

Извади пистолета от кобура под мишницата си и вкара патрон в цевта, след което се загледа напрегнато в лимузината, облизвайки

горната си устна с влажния връх на езика си. Двете горили на задната седалка избухнаха в подигравателен смях. Тя им кимна през рамо.

— Gen fick deine Mutter! Ако някой от вас прецака работата, ще видим кой ще се смее последен, животни такива — предупреди ги тя с прелъстителен и същевременно заплашителен глас.

9.

Блеър седеше между един мъж, който имаше нужда от по-дълъг обезопасяващ колан, и жена, която настояваше да ѝ разкаже историята на живота си от самото начало. Полетът се оказа доста дълъг. Утешаваше я мисълта, че Нур я чака в Лондон. Пътуването отделно бе необходима предпазна мярка, в случай че някой тръгне да се оглежда за самотна червенокоска с дете.

Не беше сигурна как брат ѝ Доминик ще реагира на позвъняването ѝ. Все мърмореше и повтаряше, че експедициите ѝ са прекалено опасни. След смъртта на родителите им в автомобилна катастрофа двамата се бяха сблизили. Доминик стана свещеник и така сбъдна мечтата на майка им, макар на Блеър да ѝ се искаше родителите ѝ да бяха гледали с по-добро око на нейната кариера. „Не можем да имаме всичко, нали така?“ — чу гласа на майка си да я укорява за хиляден път. На лицето ѝ заигра усмивка.

Дълбоко в сърцето си знаеше, че Доминик ще им помогне. Нямахме абсолютно никакъв начин да изостави горкото дете. Само при мисълта за начина, по който Ал Даджал докосваше брадичката на Нур, Блеър настръхваше. Някъде дълбоко в себе си имаше натрапчивото чувство, че това не бе последната ѝ среща с кучия син. Пък и Нур не беше просто най-обикновено дете, нали така? Беше изумена от аурата, излъчвана от момичето. От силата. От спокойствието ѝ пред лицето на смъртна опасност. Не, мъничката беше специална и още как.

Пресата лепна на отец Доминик Кели прозвището „ватиканският детектив на чудесата“, след като разследва един случай на стигмата в Бразилия. Е, Нур определено беше по неговата специалност. Истински чудотворец от плът и кръв.

Самата тя така и не успя да си роди свое дете. Лекарите бяха категорични, че не е в състояние да забременее. Така че молбата към Доминик да използва ватиканските си връзки и да прехвърли Нур в Англия беше сериозна стъпка. В крайна сметка щеше да им се наложи да минат по съответните канали, но непосредствената задача бе Нур да бъде в безопасност. Да бъде обичана.

Отец Кели четеше на Нур от книгата за Питър Пан. Клепачите ѝ се отпуснаха все повече с всеки следващ ред. „Горкото малко създание“, помисли си той. „Ама че изпитание за едно дете.“

Позвъняването на Блеър го беше изненадало. Не я бе чувал от месеци. Но страхът в гласа ѝ разкъса сърцето му. Беше готов да преобърне целия свят, за да спаси детето.

Използва мрежата от стари приятелства, съществуваща дори във Ватикана, призова другарите си за помощ и осигури документите на момичето. Той също вярваше, че в този свят силите на злото не спят. За бога, нима сам не се бе сблъсквал многократно с тях?

Погали копринената коса на Нур, която вече спеше дълбоко, свита в скута му. Помисли си за пътуването си до Истанбул и за други градове, където преживя странни случки. Предчувствието не го бе излъгало. В края на краищата дневникът на Юнг, който търсеше, наистина се оказа у дервишите. Убедени от неговата искреност и добрите му намерения, те се бяха съгласили да се разделят със записките. Техните тайните можеха да дадат решението на старата загадка, на която бе посветил живота си баща му и която сега обсебваше неговия.

Изгаряше от желание да се прибере в Лондон и да се върне към първата си любов, изучаването на старите алхимически кодекси. Ако животът му бе поел по друг път, с радост щеше да последва по стъпките баща си и щеше да живее като скромен учен в някой малък университет с достатъчно свободно време за проучванията си.

Лимузината отби в тясна уличка. Голям товарен камион препречваше движението на кръстовището. Когато спряха пред него, отзад се чу рев на мощен двигател и писък на спирачки. Доминик се обърна в посока на звука и погледна през задното стъкло. Голям черен мерцедес закова зад тях. Вратите му рязко се отвориха. Висока слаба жена с прекалено големи слънчеви очила, облечена в елегантен костюм, слезе от предното място, следвана от двама мъже в тъмни дрехи. Светлорусата ѝ коса проблясваше на слънцето. В ръката ѝ имаше пистолет. Междувременно другите двама застанаха от страни на лимузината, насочили оръжия към тях. Осъзна, че това бе очевидна и

проста засада, а лимузината не беше бронирана. Като се мъчеше да заключи вратата, Доминик изкрещя на отец Бенджамин:

— Натисни газта... дошли са за детето!

Отец Бенджамин превключи скоростите. Лимузината се понесе назад и блъсна бронята на мерцедеса. Бенджамин върна отново на първа и натисна газта до дупка. Мощният V-8 двигател изрева, задните гуми засвириха и от тях се вдигна дим. Но тежката лимузина остана на място. Броните на двете коли се бяха заклешили. Страничният прозорец на шофьора внезапно експлодира. През дупката се подаде дуло със заглушител. Последва задавено кашляне. Двата куршума улучиха отец Бенджамин в гърдите, тялото му се разтресе на седалката и бавно клюмна напред. Доминик успя да различи единия от мъжете, който държеше някакъв блестящ инструмент в ръка. Вървеше към неговата страна на лимузината. Свещеникът закри с тяло Нур, за да я предпази от предстоящата атака. Тряс. Прозорецът се пръсна и върху Доминик се посипа дъжд от стъкло.

— Внимавай, *du arschgesicht!* — разнесе се дрезгавият глас на жената. — Ще нараниш детето!

Груби ръце измъкнаха Доминик от лимузината и го приковаха на паважа. Вдигна глава и видя как мъжете измъкват Нур от купето. Тя не се съпротивляваше, само стискаше до гърдите си плюшения мечок. Когато умоляващият ѝ поглед срещна неговия, Доминик се опита да се изправи. Лъхна го тежка миризма на парфюм. Дългите крака на жената се заковаха пред него и скриха момичето от погледа му.

— Не мърдай, отче — спокойно рече тя и го ритна свирепо в ребрата с острите си обувки.

Чу се изпукване на кост. Доминик тихо изстена. Като в просъница видя как тя коленичи пред него, почувства как дългите ѝ пръсти пригладат косата му, усети горещия ѝ дъх по лицето си, когато го приближи.

— Тихо сега, *lieber*^[1]. Болката е *gut, ja!*

Прошепна го в ухото му, докато забиваше дулото на пистолета в наранените му ребра.

— Ханс, вземи и този — извика тя на един от нападателите. — Харесва ми.

---

[1] *Lieber* (нем.) — скъпи. — Б.р. ↑

10.

Броди Девлин кимна на морския пехотинец с момчешка физиономия, който стоеше на пост до вратата. Двамата с Чюи се качиха в асансьора и се спуснаха в недрата на американското посолство. Тръгнаха по стерилно белия коридор с неонов лампи, който водеше към комуникационния център. Един след друг поставиха длани върху четеца и погледнаха с дясно око в окуляра, който сканира ирисите им. Камерите проследиха движенията им и прехвърлиха отличителните им белези в компютъра за идентификация. С остро бръмчене тежката бронирана врата се плъзна настрани и двамата влязоха.

Подобно на коридора, голямото помещение бе боядисано в бяло. Цареше безукорна чистота — човек можеше да яде направо на пода. Покрай стените се извисяваха рафтове с електроника. Хладният въздух в комбинация с хром, блестящ метал и бели плочки придаваше на мястото студен и малко извънземен вид. Около дългата конферентна маса, затворена в дебела стъклена черупка, стояха педантично подредени въртящи се столове. Над единия край на масата имаше голям течнокристален дисплей в метална рамка. До него се мъдреше автомат за унищожаване на документи и чувал за отпадъците, които се изгаряха ежедневно.

Мястото, наречено „Клетката“, бе напълно защитено от подслушване. Непрекъснато се проверяваше за бръмбари, а когато вътре се събираха хора, се спускаше филм, който пропускаше образ и звук само в едната посока.

Някои се бяха изсмели на идеята за къртица в посолството, която чете по устните. Но когато това се оказа реалност, взеха нужните мерки. Компютърджиите седяха зад конзоли и работни станции и пресяваха информационния трафик на посолството. Зад една по-голяма конзола в ъгъла се намираше командният център, който служеше като многоканален посредник между екипите за наблюдение и охрана. Компютърджиията, погълнат от наръчника с трикове за най-новата версия на играта „Хало“, вдигна глава.

— Скучен ден, а, Рейнълдс? — поздрави го Броди.

Младокът сви рамене.

— Работата си върви. Какво има, майоре?

— Междуведомствена среща. Искам да заглушиш конферентната стая.

— Има я в графика — каза компютърджията и посочи окаченото на конзолата разписание. — Соренсън ли я свиква? — попита той с блясък в очите, който направо си плачеше да го сритат в задника.

Посолството бе малък свят и слуховете се разпространяваха като горски пожар. Броди знаеше, че шефът Бил Соренсън е бесен от пълното прецакване в Сирия. Но като цяло Бил беше добър ръководител и здравомислещ човек.

— Никой не харесва умниците, синко — мрачно рече Чюи.

Леденият му поглед определено изнерви компютърджията, който преглътна с мъка и кимна пресилено. Вратата избръмча. Влезе лейтенант Бракстън с още двама души. Броди разпозна единия като главен инспектор Адам Нюли от СО15, известен официално като Специален филиал — отдел на Скотланд ярд, занимаващ се с крупни престъпници и контратероризъм. Другият бе дребен, скован и с воднисто сини очи, които обгърнаха наведнъж цялото помещение. Погледът му бе буден и интелигентен. Беше доста пълен, но тлъстините му донякъде се прикриваха от елегантната кройка на тъмния костюм. Лицето му бе сивкаво — бледо, кръгло — от онзи тип, който бързо се забравя. Приличаше на човек от старата школа — Тайните служби на Нейно Величество. От работата си с тях Броди знаеше, че повечето са метросексуални, както ги наричаха от другите отдели — по-скоро хилави сноби в скъпи костюми и издънки на елитни университети, отколкото на прословутия агент на МИ-6, изигран от Шон Конъри. Или казано направо, това бяха шайка долнопробни типове, които не се доверяваха на никого извън своя кръг. Нюли се завтече да ги поздрави, протегнал тънката си белезникава ръка.

— Ей, момчета, отдавна не сме си чукали челата.

Броди забеляза куфарчето, закопчано с белезници на лявата му китка. Когато Нюли понечи да се здрависа и с Чюи, великанът предпочете да постъпи като типичен индианец — остана мълчалив,

неподвижен и с каменен поглед. Слисан, Нюли го огледа от глава до пети.

— Господи, Броди. С какво го храните този?

— Майоре — обади се Бракс. — Това е сър Нейджъл Къмингс от...

— Нашите скъпи приятели от Леголенд. — Броди използва прякора на Централата на Тайните служби на брега на Темза, чиято шантава сграда приличаше на кубчетата на детския конструктор.

— Удоволствието е изцяло мое, майор Девлин — рече Къмингс с пренебрежителна усмивка.

После се обърна към Чюи, който неохотно протегна ръка и се представи. Дебелакът повдигна вежди и отказа да се здрависа. Къмингс огледа останалите и заговори сякаш Чюи го нямаше.

— Рейнденсър, а? Американски червенокож от плът и кръв, колко необичайно.

„Копелето току-що си стъпи на хуя“, помисли си Броди и трепна. Пое дълбоко дъх и издиша енергично.

— ЕЕ-ТО-ШНЕЕ, ХО-НАУ-ЙЕ — изрече с безизразна физиономия Чюи.

Къмингс го погледна объркано, но после на тлъстото му лице се изписа разбиране.

— А, родният ти език, стари момко. Колко очарователно наистина.

Броди прехапа долната си устна, за да не се изсмее. Чюи го беше научил достатъчно на езика на дакота; великанът току-що бе нарекъл Къмингс лъжливо копеле. Чюи се ухили.

— Te futeo et equum tuum — добави той.

Къмингс поклати глава с още по-объркано изражение. Сви равнодушно рамене. Тлъстите му пръсти с грижливо поддържан маникюр измъкнаха от джоба на самото златен часовник на верижка. Златистите му очи примижаха.

— Доколкото знам, срещата е уговорена точно за петнадесет и тридесет или иначе казано — след четиридесет и осем секунди. — Хлопна капака и закрачи небрежно към Клетката с ръце в джобовете.

Броди се обърна към Чюи.

— Схванах първата част, но какво беше онова накрая, по дяволите?

— Напоследък се опитвам да намаля псувните, шефе — стеснително обясни Чюи. — Затова залегнах малко над латинския.

— И какво?

— Казах на чекиджията да върви да се шиба и да го сложи и на коня си.

След като зае мястото си на масата, Броди включи интеркома.

— Рейнълдс, заключи и пусни завесите.

Вратата се затвори с пневматично съскане и екранът се спусна. Зеленият кодиран телефон иззвъня. Девлин се извини на останалите и вдигна. Трепна, когато видя, че Чюи се е наместил до дъртия дървар Къмингс. Замириса му на беля с главно Б. В слушалката се разнесе гласът на Соренсън.

— Девлин, чуват ли ни?

— Не, сър, но останалите са тук и чакат.

— Добре, ще ми отнеме само секунда. Нямаме никакви нови вести за изчезналите участници в операцията. За преговори със сирийците за връщане на телата не може да става и дума. Последните сателитни снимки показват, че сирийски самолети са бомбардирали целия район и направо са го затрили от лицето на земята. Доколкото можем да определим, селото е било биогенетичен експеримент, който ужасно се е оплескал, и някой е искал напълно да заличи следите си.

Гласът на Броди засече.

— А семействата на момчетата?

— Лично им се обадох. Не исках да научават по друг начин.

Усети болката в гласа на Соренсън. Той беше прям тип.

— А сега на въпроса. Имаме сведения, че Ал Даджал е в Европа и се насочва към теб.

— Нагло копеле, а?

— Това може да е най-голямата му слабост. Използвай я.

— Разбрано, Бил. Имаш ли представа кой му е свързката тук?

— Точно затова уредих тази междуведомствена среща. Трябва да държим капака затворен, че иначе всички ще поискат парче от баницата.

— Но не и нашите гости?

— Щом чуеш брифинга, ще получиш по-ясна представа, майоре. И още нещо...

— Този път няма да остана с празни ръце, сър.

— Добре казано. А сега пусни конферентната връзка.

Всички обърнаха глави, когато вратата изсъска и Скаут Томпсън се промъкна стеснително в помещението, закъснял както обикновено. Скаут имаше слабост към жените и нощните клубове и в момента очите му приличаха на прогорени в одеяло дупки. Но като цяло беше добро хлапе. Броди му хвърли мръснишки поглед, колкото да се заяде с него. Гласът на Соренсън изпука от говорителя в центъра на масата.

— Господа, ще започваме ли?

Седящите го поздравиха кратко.

— Както знаете, нашите правителства имат огромен интерес към Ал Даджал и всички ние платихме прескъпо, за да спрем точно сега. Според последните сведения миналата седмица се е намирал в Истанбул. Източниците ни съобщават, че търси антики. За съжаление изгубихме дирите му, преди да успеем да пратим екип да го прибере. И, както обикновено, турските тайни служби не изгаряха от желание да ни съдействат.

— Антики ли? — попита Къмингс и наклони глава.

— Точно така. По всичко изглежда, че проявява голям интерес към една карта, изложена в музея Топкапъ, известна като Картата на древните морски крале. Създадена е през шестнайсети век, но ако се вярва на преданието, за нейна основа са послужили карти от времето на Александър Велики. Както и да е, важното е, че прехващане на клетъчния му телефон потвърди, че смята да продължи към Лондон, но не знаем точно как или кога, а само, че ще бъде скоро.

— Възможни свръзки? — попита инспектор Нюли.

— Инспекторе, мисля, че вече можете да се досетите въз основа на сведенията, които помолих да споделите с екипа ми.

Нюли кимна, вдигна куфарчето на масата и разкопча белезниците си.

— Сателитите минаха на няколко пъти над селото, майор Девлин... преди то да бъде унищожено — продължи шефът. — Моля обърнете внимание на екрана.

Защитените конферентни връзки даваха възможност на Соренсън да управлява дистанционно цифровия дисплей направо от Вашингтон. Пикселите показаха колона камиони. Образът се увеличи върху логото: ДЖЕНО-ДАЙН СИСТЕМС.

— ДЖЕНО-ДАЙН СИСТЕМС, господа — продължи Соренсън.
— Какво правят техни камиони в това затънтено, забравено от бога сирийско село? Мистър Къмингс, бихте ли ни запознали по-подробно с компанията моля?

Къмингс прочисти гърлото си.

— ДЖЕНО-ДАЙН е международен консорциум със седалище в Обединеното кралство. Негов основател и изпълнителен директор е Хайнрих фон Гант.

На екрана се появи снимка на Гант.

— По националност е германец, емигрирал в Англия след войната. Съответно е променил и името си. Истинското му име е Хайнрих Щрайхер фон Ганцигер. Учен и индустриалец едновременно.

— Опасна комбинация — обади се Нюли.

Къмингс изви очи към тавана.

— Мога ли да продължа, без да ме прекъсвате, моля?

Броди се загледа в лицето на Гант. Човекът бе стар като греха, с дълга копринена бяла коса, сресана назад. Лицето му беше като изсечено. Имаше високоинтелигентно чело, тънки като бръснач устни и дребни жълтеникави зъби. Като се вгледа по-внимателно, Броди забеляза нещо странно. Неясно защо, но физиономията му се струваше някак изкуствена, почти като маска. Къмингс продължи монотонно:

— Официално Гант е машинен инженер, макар че освен това се е самообразовал... занимавал се е с всичко от физика до философия и владее свободно шест езика. Страст са му историята, археологията и антиките, особено старите книги. По време на войната е участвал в разработката на германските „оръжия на бъдещето“. Имал е остри разногласия с Вернер фон Браун^[1] относно непосредствената полза от ракетните програми Фау-1 и Фау-2. В биографията му има и елемент на мистика. Членувал е в окултна пангерманска организация, известна като Der Vril Gesellschaft или Обществото „Врил“, издънка на прословутото Общество Туле. Става дума за същата онази група аристократи и интелектуалци расисти, издигнала на власт Хитлер. Участвал е в създаването на нацисткия окултен център „Аненербе“, което много добре пасва на интереса му към археологията.

— Химлер не беше ли пращал експедиции по цял свят да търсят Кивота или нещо такова? — прекъсна го Броди.

— По-точно Химлер е искал да открие категорично доказателство за чистотата и произхода на арийската раса — обясни Къмингс. — Пращали са експедиции в Норвегия, Тибет и дори в Сирия и Ирак през трийсет и девета, малко преди войната. Родителите на нашия приятел Ал Даджал са ръководили разкопки в Сирия.

Думата „Сирия“ сякаш прониза Броди в червата. Възможно ли бе да има някаква връзка между разкопките на нацистите и странните събития, на които бе станал свидетел съвсем наскоро?

— Да, майоре, но в програмата им са влизали и експерименти с живи хора и по-точно с нещастните евреи от концентрационните лагери — добави лейтенант Бракстън.

Бракстън беше работил в Отдела за специални разследвания към Министерството на правосъдието, занимаващ се с издирването на стари военнопръстъпници, благодарение на което беше натрупал енциклопедични познания за Втората световна война. Макар по професия да бе прокурор, Бракс предпочиташе да работи на терен — за най-голямо неудоволствие на шефовете си, които смятаха, че ще бъде по-полезен с молив в ръка и забоден в стари прашни досиета нос. Изследователските му умения, свободното владение на германски и славянски езици и бързият му ум му бяха осигурили място в „Омега“.

— Избирали онези, чиито черепи изглеждали интересни, след което ги застрелвали и използвали скелетите им за проучвания — продължи Бракс. — Знаете за генетичните експерименти на доктор Йозеф Менгеле. За да изучат въздействието на раните върху човешкото тяло, просто хващали някой нещастник и го застрелвали в червата, след което гледали какво става, докато му изтича кръвта. А като стана дума за „Врил“, май имам спомен, че основателят му е някой си барон Фон Щрайхер. Да няма роднинска връзка с нашето момче Хайнрих Щрайхер фон Ганцигер?

— Господа, ако позволите! — намръщи се Къмингс. — Тази извратена идеология не е просто някакъв далечен кошмар. Неонацистките групи и ислямските фундаменталисти са намерили обща точка в омразата си към цялата еврейска раса и целта им е да я заличат от лицето на земята. Но да се върнем на фактите. Хайнрих фон Ганцигер, известен също и като Гант, е познат най-вече като едър търговец на оръжие, специализирал се напоследък в безпилотни оръжейни системи, но също така разполага и с изследователски

центрове, занимаващи се с генетика. Освен това е натрупал огромно богатство, осигуряващо му сериозно влияние на глобалната финансова и политическа арена.

Чюи беше започнал да се върти в стола си като лош ученик. И точно като такъв изненадващо вдигна ръка. Къмингс се опита да го игнорира, но Чюи не се отказваше.

— Добре, мистър Рейнденсър, въпроси ли имате?

Чюи издиша шумно.

— Само един. Кой, по дяволите, е пуснал този *Canis Filius*^[2] в Англия и пази грозния му гъз?

Броди се сви. „Пак се почва с латинските кретении.“ Къмингс премълча, защото гласът на Соренсън се разнесе от говорителя.

— Чюи, чувал ли си за „Операция кламер“?

Чюи кимна, заслушан внимателно. Броди Девлин поклати глава и отговори вместо големия малоумник.

— Нашият „родоски учен“ кима в знак на съгласие, Бил.

— След войната е паднало голямо грабене — продължи Соренсън. — Щатите, руснаците и Чърчил са се надпреварвали да се докопат до германските разработки, най-добрите им учени и инженери. Било е необходимо зло. И да, някои... кучи синове, да използвам латинската ти фраза, така и не са си платили за военните престъпления. Хайнрих фон Ганцигер е бил спонсориран от Обединеното кралство, а... е, Щатите също са помогнали финансово в разработката на оръжейните му системи. Това отговаря ли на въпроса ти?

Къмингс погледна към Чюи със свити на цепки очи, в които се четеше снизхождение. Чюи се завъртя в стола си и... Броди скри лице в дланите си, когато видя как великанът извърта задника си към Къмингс и пуска гръмка пръдня, която раздра и боядиса въздуха. Чюи хвърли на Къмингс поглед стил „лапай го“ и му рече:

— *Fabricate diem, caput steronis!* Оправи ми деня, лайняна главо!

Около масата избухна смях. Лицето на Къмингс се сбърчи и той стисна носа си с пръсти.

— Чудно, толкова зряло и направо... чудно.

Остана да стои изчервен и неподвижен като истукан, така че Нюли взе думата.

— Благодаря, мистър Къмингс. И тъй, докъде бяхме стигнали? А, да, до ролята на Гант и любопитното му минало. И нашите, и американските експортни служби се опитват от години да пипнат Гант за продажби на контролирани и засекретени технологии и оръжия. Напоследък от Мосад също са му вдигнали мерника. Изглежда, е сключил сделки с всеки ислямски фанатик в Близкия изток. Има подозрения, че продава плутоний на Северна Корея и Иран. С две думи, станал е неудобен за короната.

— Май всеки би имал интерес мистър Гант просто да... изчезне — обади се Бракс.

Никой не продума, но погледът на Нюли се закова върху Къмингс. Онзи надигна с мъка тлъстото си тяло и отиде начело на масата. Пъхна палци в джобовете на жилетката си и въздъхна тежко.

— Дяволите да го вземат... един от най-добрите ни агенти се опита да проникне в ДЖЕНО-ДАЙН. Изчезна безследно. Снощи тялото му изплува в Темза.

В Клетката се възцари тишина.

— Аутопсията показва, че е бил подложен на продължителни и ужасни мъчения... Ще пропусна детайлите.

— Съжалявам за загубата ви — промълви Броди.

Сигурен бе, че изразява съчувствията и на всички останали. Отново се обади Соренсън.

— Майор Девлин, знаем, че Ал Даджал работи за Гант и може би отдавна. Трябва да му отмъкнем бързо стоката и... да се надяваме, че междувременно ще уцелим когото трябва.

Присъстващите се спогледаха със сериозни лица.

— Искам екипът ти да мине в нелегалност и да проникне в организацията на Гант.

— Какъв е планът, сър? — сухо попита Девлин.

— Двоен. Ще се представиш като купувач на оръжие. С познанията си в областта би трябвало нямаш грижа.

— А втората част?

— Неговата страст, хобито му... ще бъде стръвта — обясни Соренсън. — Утре следобед Гант ще присъства на изложба и лекция в Британския музей. Йейлската библиотека показва стар кодекс — алхимически текст, известен като ръкописа на Войнич. Искам да

бъдеш там и да му пуснеш мухата с оръжията. Друг служител ще му направи предложение, на което няма да може да откаже.

Броди се наведе над масата.

— Кой е той и за какво става въпрос, Бил? — меко попита той.

— След смъртта на баща си професор Доминик Патрик Кели наследи мантията на най-големия познавач на алхимията в Обединеното кралство. Отец Кели ще предложи на Гант липсващите страници от ръкописа на Войнич, в които се съдържа ключът към разшифроването на цялото проклето нещо.

Броди погледна объркано говорителя.

— *Отец* Кели ли каза? И как да го намеря?

Соренсън се засмя.

— Да, той е католически свещеник, но има докторат по история. Няма да е трудно да го откриеш. Той ще изнася лекцията.

— Нека обясня на майор Девлин защо Гант е толкова обсебен от Войнич и алхимията — намеси се Къмингс и се обърна към Броди. — Забелязах, че гледахте въпросително снимката на Гант на екрана.

Затрака с клавиатурата и изображението се появи отново.

— Лицето му прилича на маска — рече Броди. — Сбъркано е. Прекалено симетрично.

— Точно така, майор Девлин. Нека обясня. Преди известно време Гант бил сериозно ранен при експлозия в една от изследователските си лаборатории. Бил ужасно обезобразен. А интелигентността му отстъпва единствено на неговата суетност. Знаем, че е похарчил цяло състояние за пластични операции. Източниците ни обаче твърдят, че в крайна сметка всичко било напразно. Това, което виждаме тук, е наистина протеза или козметика, ако искате. Наел е най-добрите гримьори на Холивуд да изработят лицето му. Никой никога не е виждал що за чудовище се крие отдолу.

Чюи изсумтя и Къмингс инстинктивно запуши носа си. Великанът завъртя очи.

— Значи си имаме истински фантом от операта, така ли?

— Много добре казано, мистър Рейнденсър.

Чюи го погледна изненадан — като че ли Къмингс най-сетне бе харесал нещо в него.

— Сравнението ви е съвсем точно. Гант е яростен и отмъстителен социопат. А за да станат нещата по-лоши от негова

гледна точка, той няма наследници, които да продължат името на рода му. Синът му загинал в автомобилна катастрофа преди няколко години. Единствената му жива роднина е племенницата му Марго Гант. Доста привлекателна жена, явно наследила девиантните вкусове на чичо си. — Къмингс кимна на Нюли.

Главният инспектор пое дълбоко дъх.

— Момчетата от полицията твърдят, че Марго Гант често посещава долнопробни садо-мазо вертепи и си пада по камшици и куки. Освен това не била много придирчива дали партньорите ѝ са момчета играчки или момичета под наем, нито пък дали участват доброволно или не.

Нюли се изчерви, докато говореше. Скаут най-сетне се съживи, сякаш боднат с остен.

— Аз съм доброволец да обиколя клубовете и да се сближа с нея, майоре.

Броди сви рамене и поклати глава.

— Знаех си.

— Прекаленото сближаване с вълчица като нея може да те остави с чукаче, момче — обади се Бракс и размаха свита в китката ръка към Скаут, който я перна.

— Ако сме задоволили долните си желания и фантазии, да продължим към Войнич, става ли? — отново взе думата Къмингс. — Въпреки преобладаващите представи алхимията не се занимава само с търсене на начин за превръщането на оловото в злато. Тя е също така тясно свързана с мита за Фонтана на младостта. Знаем, че Гант е финансирал експедиции до Юкатан в Мексико да го търсят. Знаем, че е похарчил не по-малко състояние и в опити да удължи живота си и да възстанови лицето си. Най-странното във всичко това е, че може би е постигнал известни успехи в търсенето на вечна младост.

Къмингс млъкна и отново затрака с клавиатурата. На екрана се появи пожълтял документ.

— Как сте с немския, господа? Бих искал да ви обърна внимание на датата от акта за раждане на Хайнрих фон Ганцигер.

Челюстта на Бракс увисна.

— Не може да бъде. По дяволите... това прави...

— СТО ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ ГОДИНИ — довърши Къмингс, наблюдайки на всяка сричка.

— Или най-дълговечното копеле на света — обади се Чюи, който никога не позволяваше някой друг да има последната дума.

---

[1] Вернер фон Браун (1912–1977) — създател на ракетите от серията Фау-2. — Б.р. ↑

[2] Canis Filius (лат.) — Кучи син. — Б.р. ↑

11.

Импозантната фасада на Британския музей се издигаше като страж на сивия фон на небето. Броди и Бракс изкачиха стъпалата и влязоха във Вътрешния двор. Броди бе облечен в любимата си бяла риза с диагонална сплитка под шитото по поръчка сако. Сивите му панталони бяха в тон с копринената вратовръзка. Златният му „Ролекс“ проблясваше под сините ръкави на сакото. Изглеждаше точно както трябва — около него небрежно витаеше атмосферата на богатство. В ролята си на юридически съветник и banker Бракс се бе издокарал в тъмносин вълнен костюм на Брукс брадърс. Броди погледна нагоре към стъкления покрив над огромното фоайе и тихо подсвирна.

— Доста впечатляващо — рече той и Бракс кимна в знак на съгласие.

В центъра се издигаше голяма ротонда, от двете страни на която се спускаха стълбища. Сенките от стъклените плочки с форма на пирамида играеха върху белия мраморен под и стените на ротондата, създавайки малко зловеща геометрична шарка. От двете страни на централното стълбище, подобно на древни забележителности, имаше по-малки версии на колонадата, през които се влизаше към различните зали.

— Извинете — обърна се Бракс към момичето на информацията и пусна неотразимата си усмивка. — Бихте ли ни казали къде можем да намерим доктор Кели?

Момичето вдигна очи от списанието, което четеше, и намръщената ѝ физиономия се смени с топла усмивка при вида на стоманените му сини очи и красиво лице. Поправи прическата си и го погледна с интерес.

— Американец, нали?

Бракс ѝ намигна. Тя се изчерви и сведе поглед. Пръстите ѝ затракаха по клавиатурата на компютъра.

— Има доктор Кели, който днес следобед е в читалнята — рече тя и загледа влюбено Бракс. — Да ви изпратя ли дотам?

Броди се намеси.

— Мисля, че ако ни упътите, ще се справим.

Тя сбърчи нос, погледна го кръвнишки и му подаде карта. Докато се отдалечаваха, Броди се ухили на Бракс.

— Човече, имам вратовръзки, които са по-стари от нея.

Влязоха в огромната като пещера читалня и тръгнаха към рецепцията. Някаква жена с прибрана на кок червена коса стоеше с гръб към тях. Бракс понечи да заговори, но Броди го спря.

— По-леко, тигре, аз ще се заема. — Прочисти гърлото си. — Мис, бихте ли ми казали как да намеря доктор Кели?

Жената се обърна. Макар че косата ѝ бе стегната здраво назад и имаше съвсем малко грим, естествената ѝ красота остави Броди без дъх. В чара ѝ имаше нещо странно. Очите ѝ, необичайно големи на сърцевидното лице, имаха зашеметяващ зелен цвят. Изведнъж му се стори, че вижда в нея нещо познато. Не можеше да си спомни мястото или времето, но определено я бе виждал и преди.

— Да, с какво мога да ви помогна?

— Прощавайте?

Тя го погледна объркано.

— Защо, какво сте сторили?

— Не, искам да кажа, че търся Доминик Кели, свещеника.

— Защо не казахте от самото начало? Но пък и кой ли го прави?
— тя се намръщи.

Нервен и явно раздразнен от подхода на Броди, Бракс се намеси.

— Не искахме да ви огорчаваме, мис. Бихте ли ни обяснили, моля. Важно е. Къде е отец Кели?

— Както казах, точно това бих искала да знам и аз. Брат ми трябва да изнесе лекция... — тя хвърли поглед на стенния часовник — след четиридесет и пет минути, а още го няма.

Думите „брат ми“ най-сетне помогнаха на Броди да разбере недоразумението. Тя понечи да се обърне и той побърза да я заговори.

— Значи вие също сте доктор Кели?

Тя почука табелката на бялата си блуза, на която пишеше „Д-р Блеър Кели“, загърби ги и се отдалечи.

— Мис, това означава ли, че брат ви няма да се появи за лекцията за Войнич?

Тя спря и се обърна.

— Не виждам какво ви влиза в работата. Ама че сте нахакани това американците. — После тонът ѝ се смекчи и на лицето ѝ се появи въпросително изражение. Погледна ги внимателно. — В доста добра форма сте за учени, които се интересуват от лекции за стари ръкописи. И доколкото мога да съдя по буците под мишниците ви, или имате сериозни деформации, или криете оръжия.

Умно момиче, помисли си Броди. Усмихна ѝ се дружелюбно.

— Можем ли да поговорим някъде насаме? — Изражението му бе сериозно и съчувствено. — Изглеждате разтревожена за брат си.

Тя задъвка долната си устна и кимна.

— Да идем в кабинета ми.

Отключи вратата и се плъсна зад покритото с книги и бумажно бюро, без да им предложи да седнат. Броди и Бракс свиха рамене и се настаниха в двата изтъркани кожени стола срещу нея. Тя се наведе напред и ги погледна многозначително.

— Тъй като сте янки, изключваме полицията. Така че що за птици сте?

Преди Броди да успее да отговори, на вратата рязко се почука. Тя се намръщи раздразнено и стана да отвори. Броди я проследи с поглед. Широкото туловище на Нейджъл Къмингс изпълни вратата. Той кимна любезно, подаде визитката си и показа значка. Блеър прочете визитката и въздъхна дълбоко.

— Шпиони от МИ-6 и просташки американски агенти... какво следва по-нататък? — отстъпи настрани и дебелакът мина покрай нея.

Къмингс огледа малкото помещение и забеляза, че няма свободно място. Прочисти гърлото си и изгледа кръвнишки Бракс, който се надигна неохотно и застана зад стола. Дебелакът бавно се отпусна на тясната седалка и се заизвива, мъчейки се да намести по-удобно тлъстия си задник. Броди се надяваше столът да не издържи тежестта му.

— Заради Доминик е, нали? — рече Блеър и в очите ѝ заблестяха сълзи.

Успя да се отдръпне от ръба на паниката, но внезапно от самоуверена жена се превърна в крехко момиче.

— Ако бъдеш така добър да ми позволиш да продължа, момчето ми — саркастично рече Къмингс и погледна подигравателно Броди, сякаш искаше разрешението му.

Броди сви рамене.

— Заповядай.

— Боя се, че имам доста тревожни новини, мис Кели. Тази сутрин открихме лимузината на брат ви на един изоставен паркинг.

Долната устна на Блеър потрепери.

— В купето имаше труп — студено добави Къмингс.

Блеър потрепери.

— Хайде, хайде, мис Кели. Не беше брат ви. Беше друг свещеник — отец Бенджамин, също служител на папския нунций.

„Ама че отвратителен задник“, помисли си Броди и сърцето му се сви от съчувствие, но в следващия момент видя облекчението на лицето ѝ.

Блеър се стегна.

— Не ми трябва вашето снизхождение. Как брат ми се е забъркал с такива като вас... — обърна се и изгледа кръвнишки Броди — и с този американски тъпак?

Броди реши, че пламъчетата в очите ѝ я правят още по-привлекателна.

— Отец Кели работеше с нас — сухо отвърна Къмингс, след което се зае да обясни капана, който бяха заложили за фон Гант, като пропусна фактите около настоящата му дейност и се съсредоточи върху причините за живия му интерес към ръкописа на Войнич.

След това очерта най-общо ролята на Броди и лейтенант Бракстън във всичко това, споменавайки и интереса им към Ал Даджал. Броди не я изпускаше от очи. Изучаваше луничавия ѝ нос, начина, по който го сбърчваше от време на време сякаш имаше тик. Когато Къмингс спомена Ал Даджал, очите ѝ се разшириха и Девлин забеляза как сънната артерия на красивата ѝ шия запулсира по-бързо. Забеляза също, че може би криеше нещо, сякаш имаше нещо повече от разбираемата загриженост за безопасността на брат ѝ. Къмингс се изкашля в копринена кърпичка с извезан монограм и издуха дебелия си нос.

— Мисля, че в общи линии е това. Остава само един належащ въпрос...

Блеър погледна дебелака в очите.

— Бихте ли поели ролята на брат си? Съгласна ли сте да станете наш агент и да размахате стръвта? От вас ще стане прекрасен

шпионин, мило момиче.

Блеър сведе очи към ръцете си, после погледна снимката на брат си на бюрото.

— И без това аз правих бележките за лекцията — рече тя и разрови купищата хартия.

После прободe дебелака с очите си.

— Имам някои условия.

Броди се усмихна в себе си. „Момиче на място.“ Къмингс въздъхна.

— Много добре, мило момиче, но трябва да...

— Никакво „но“! Искам да участвам и нататък. Искам да видя всичко докрай. Няма да стоя настрани и да ви се доверя, че безопасността на брат ми ще ви бъде първостепенна грижа.

— Е, тогава добре дошли — намеси се Броди. — Ще направим всичко по силите си да върнем брат ви жив и здрав.

Лицето ѝ най-сетне омекна, но бързо отново се втвърди, сякаш се бе усетила, че е свалила гарда.

— Ще го направиш и още как, защото няма да се отделям от просташкия ти задник. — Обърна се отново към Къмингс. — Само че има един проблем.

Къмингс вдигна вежди.

— О, така ли?

— Не мисля, че Доминик наистина притежава липсващите страници или ключа към загадката на Войнич.

— Жалко — рече дебелакът и очите му леко проблеснаха. — Но не и непоправимо.

Възрастен мъж със свити рамене и съсухрено лице надникна в стаята.

— Прощавайте, доктор Кели, но е време за лекцията.

Докато слизаха с асансьора, Блеър мълчеше замислено. Потисна желанието си да закреши. В ума ѝ се сменяха гледки на брат ѝ и Нур, които вероятно бяха попаднали по някакъв начин в ръцете на побъркания Ал Даджал. Реши засега да не им споменава нищо за Нур. Пое дъх и хвърли бърз поглед към мъжа на име Девлин. Той ѝ намигна и се усмихна окуражаващо. Реши, че светлосините му очи са сърдечни.

В тях нямаше и намек за измама или двуличие. Беше висок над метър и осемдесет, с волева брадичка. Изглеждаше много добре сложен за мъж на средна възраст. Здравият му вид и гъстата тъмна коса определено го правеха приятна гледка. Може би можеше да му се има доверие. Колкото до дебелака от МИ-6, не би му повярвала нито за миг.

12.

Нур се събуди внезапно. Някакво шумно дрънчене я стресна. Огледа мъничката стая, боядисана в ярки тонове на синьо и розово, но без прозорци. Вместо това една от стените представляваше огледало. Загледа отражението си. Забеляза дрехите. Носеше пижама на кученца. Сбърчи носе. „Сигурно е момчешка.“ Вдигна ръка и ръкавът увисна на мъничката ѝ китка. „И ми е прекалено голяма.“

Някъде извън стаята отново издрънча нещо. Помисли си, че звукът е като ехо. Плашеше я. Спусна крака от двойното легло и отиде до голямата врата. Нямаше дръжка. Високо, докъдето не можеше да стигне, видя малък тесен проце́п. Докосна вратата. Беше студена като метал.

Тогава започна да си спомня, макар че беше замаяна и имаше чувството, че са натъпкали главата ѝ с памук. При тази мисъл ѝ стана смешно. После си спомни за мистър Мъфинс, розовия мечок. Панически го затърси. Изпод леглото надничаше плюшено ухо. Нур коленичи, измъкна играчката и я притисна до гърдите си. По бузата ѝ се спусна сълза, когато си спомни за топлата усмивка на отец Доминик и лошите мъже. И онази зловеща жена със светлорусата коса. Напомняше ѝ на Ал Даджал. Имаше същите змийски очи и противен смях като на капитан Хук от приказката за Питър Пан. „Книгата!“ Надникна под леглото и я видя. Опита се да я достигне и накрая пръстите ѝ докоснаха корицата. Дръпна я към себе си. Стана и отново се огледа.

С остро металическо тракане проце́път във вратата се отвори. Две тъмни очи се загледаха в нея. После се чу същото шумно дрънчене и вратата внезапно се отвори. Тъмна масивна фигура застана на прага, осветена от рязката флуоресцентна светлина някъде зад гърба ѝ.

13.

Д-р Блеър Морган Кели разсеяно приглади полата си, застанала на подиума пред публиката от студенти, историци, журналисти и богати спонсори на музея. Почука микрофона, наведе се напред и нервно прочисти гърлото си. Зад нея голям плосък течнокристален дисплей показваше различни стари кодекси и дърворезба с изобразен алхимик, който работи в лабораторията си, заобиколен от златни магически символи. Появи се името на изложбата, изписано с големи букви: *Магия и алхимия*.

— Ръкописът на Войнич или сладката енигма, както я наричат някои — д-р Кели натисна клавиш и на екрана се появи изображение на кодекса, — е забулен в тайнствена легенда. Легенда за магьосници и алхимия, за ангели и некромантия.

Направи пауза за по-голям ефект.

— Легенда за разменяне на съпруги и търсене на вечна младост. Ръкописът съдържа сто и четири листа от тънък пергамент с размери около петнадесет на двадесет и три сантиметра, изписани с неизвестна тайна писменост. При внимателно разглеждане могат да се видят следи от откъснати страници, но никой не знае колко точно са те. Творбата е богато украсена с около четиристотин загадъчни рисунки — растения, зодиакални карти, така наречените „космологични“ диаграми — и е оцветен в синьо, зелено и червено. Има рисунки на голи жени, лудуващи в нещо като сложна система от вани и водни пързалки.

Блеър усети как се изчервява.

— Ръкописът на Войнич дълго време представлява загадка. В началото на двайсетте години на миналия век професор Нюболд заявил, че е успял да го разчете и го идентифицирал като произведение на Роджър Бейкър, францискански монах и алхимик от тринадесети век. Никой не успял да потвърди резултатите на Нюболд и той умрял — но не от някакво проклятие като онова на Тутанкамон, а от срам и подигравки. Той не бил нито първата, нито последната жертва на проклятието на Войнич. Мнозина от занимавалите се с него били обсебени до лудост от убеждението, че са открили смисъла на

написаното — а то неизменно се оказвало свързано със собствените им предпоставени идеи. Някои казват, че ръкописът Войнич е като криво огледало, мрачно отразяващо онова, което се спотайва най-дълбоко в душата на онзи, който го разгръща.

Замълча и погледна към дъното на помещението. Очите ѝ леко се разшириха. Броди Девлин се обърна и видя да влизат Хайнрих фон Гант и висока жена с движения като на дебнеща дива котка. Двата бяха заобиколени от фаланга дебеловрати здравеняци. Бодигардове, реши Броди при вида на напмпаните им от стероиди мускули, издуващи тесните тъмни костюми. Външният вид на Гант го изненада.

Беше висок, по-висок дори от него самия. Тялото му бе слабо и изглеждаше някак сковано и вдървено. Но когато уредникът ги поведе към местата им, Броди осъзна, че е прибързал в преценката си. Гант се движеше енергично, с овладяна грация. Походката му можеше да остане незабелязана за лаика, но Броди бе професионалист. Движенията издаваха скрита гъвкавост и добър мускулен тонус. Докато заемаха местата си, очите на Гант се спряха върху Броди и майорът усети как го изучават със студена пресметливост и коварство. Отвърна на погледа и внезапно го побиха ледени тръпки. Испита необяснимото чувство, че някаква невидима сила го задърпа и помъкна към безпощадната паст на мечи капан. Този странен човек пред него сякаш можеше да прочете мислите му, да подуши страха му. Гант седна на мястото си и Броди се обърна отново към подиума. Потръпна, внезапно смразен до мозъка на костите си. Блеър прочисти гърлото си.

— РВ, както го наричаме за кратко, е намерен в йезуитски манастир в Италия... през хиляда деветстотин и дванадесета година от американския търговец на редки книги Уилфред Войнич. След смъртта му неговата съпруга — сякаш е искала да се отърве от ръкописа — го дарила на Йейлския университет, където е заведен като Р 408. От библиотеката за редки книги „Бейнике“ бяха така любезни да ни го предоставят за изложбата. Като автори на произведението се посочват Бог, Роджър Бейкър, Антъни Ейшъм, катарите, илюминатите... Разглежданите теми са: спирални мъглявини, противозачатъчни средства, самоубийство, люти чушки, слънчогледи и други ботанически новости от Новия свят, което представлява проблем за точното датиране на РВ. Слънчогледите се появяват в Европа от двете Америки много късно.

Един грохнал професор с брада стил ван Дайк и френски акцент присви очи зад очилата си в телени рамки и попита:

— Според вас кой всъщност е написал книгата... и смятате ли, че наистина е посветена на алхимията?

Блеър се усмихна многозначително и задържа за момент поглед върху Гант, който ѝ отвърна с мрачна усмивка.

— Смятам, че е алхимически текст, но най-вероятно не е дело на Роджър Бейкър — рече тя. — Според една от теориите вероятно същата тази книга се е появила в Прага през 1608 г. Рудолф Втори бил обсебен от окултното, превърнал целия си замък в алхимическа лаборатория и канил учени от цял свят да превръщат оловото в желязо. Той купил РВ от двама английски окултисти — доктор Джон Ди и Едуард Кели. Ди е бил също така и човек на науката — математик, който служил като личен астролог на Елизабет Първа и се ползвал с протекцията ѝ.

Студент с почти детска физиономия от последния ред вдигна ръка.

— Доктор Джон Ди не е ли бил обвиняван, че практикува черна магия?

— Да, и точно тук нещата стават наистина интересни. Макар да бил много талантлив, Ди нямал способности на екстрасенс, поради което потърсил медиум. И си намерил, при това какъв — Едуард Кели, престъпник и разбойник, чиито уши били отрязани заради фалшификации. Кели твърдял, че може да общува с ангели и с помощта на алхимията да превръща оловото в злато. Твърдял също, че е открил загадъчен ръкопис в някаква гробница в Уелс заедно със стъкленница червен прах, който наричал „еликсир на живота“. След като се натъкнал на тази находка, Кели започнал да гадае, като използвал кристално кълбо.

Блеър посочи стъклената витрина до подиума.

— Дами и господа, Кристалното кълбо на Джон Ди, дарено му уж от архангел Гавриил.

Присъстващите тихо замърмориха.

— Виж ледената принцеса — прошепна Бракс в ухото на Броди и кимна.

До Гант седеше поразителна жена, която Броди разпозна от снимките на брифинга — Марго Гант, племенницата на дядката. Беше

облечена в бял прилепнал по тялото костюм на Версаче, който подчертаваше пищната ѝ фигура. Наистина беше зашеметяваща, но и в същото време заплашителна. Със светлорусата си коса, млечнобялото порцеланово лице и жестоките си устни бе „лошо момиче“ от глава до пети. Тъмночервеното ѝ червило приличаше на прясно пролята върху сняг кръв — тънко извито петно, студено като леда около себе си.

Сякаш усети вниманието му и погледът ѝ се плъзна към него. Той преглътна с мъка. Жената се вгледа внимателно в него, след което се обърна с рязко завъртане на дългата си шия. Броди беше смразен от светлосините ѝ очи. Само те не съответстваха на ледения ландшафт на лицето ѝ; бяха живи, почти животински. В тях пулсираше сурова, необузdana чувственост. Противно на себе си, Броди усети тръпката на влечението. Гласът на Блеър Кели го изтръгна от унеса.

— Изпаднал в дълбок транс, Едуард Кели се взираше в кристала, а Ди записвал смятания за ангелски език, наричан енохов, който се използва и до днес в ритуалите на розенкройцери и магьосници. Точно тук се стига до момента с размяната на съпруги. Кели казал на Ди, че ангелското войнство му заповядало двамата да споделят всичко, дори жените си. И според бележките на Ди... го направили. По-късно синът на Ди, Джон, си спомня, че баща му и Кели прекарвали месеци с едно средство за гадаене, известно като „Показващ камък“, в опити да разчетат някаква мистериозна книга, написана с йероглифи.

Блеър отиде до витрината, вдигна капака и извади огледало от черен обсидиан.

— Това е ацтекска реликва, попаднала неизвестно как у Ди; най-вероятно му е била подарена от приятеля му Френсис Бейкън, също окултист и розенкройцер.

Блеър внимателно върна Показващия камък във витрината и погледна към дъното на залата. Там, подпрял месестите си ръце на бастун, стоеше дебелакът. Посочи го и на устните ѝ заигра подигравателна усмивка.

— Дами и господа, оказана ни е голяма чест. Тук е самият сър Нейджъл Къмингс, стар експерт по кодекси и криптография от Форин офис.

Присъстващите обърнаха глави. Смутен, Къмингс изглежда убийствено Блеър. После, осъзнавайки, че всички го гледат, се усмихна любезно и кимна. Наистина си я бива, помисли си Броди.

— Сър Нейджъл, бихте ли ни запознали по-подробно с ролята на Ди в Тайните служби на Нейно Величество?

Къмингс се поизпъна, изправи рамене и тръгна по пътеката между столовете към подиума.

— С най-голямо удоволствие ще споделя каквото... — млъкна, сякаш се усети — каквото съм чел. Може би ще ви бъде интересно да научите няколко баналности.

Аудиторията закима енергично.

— Някои биха казали, че Джон Ди е основател на Британските тайни служби или МИ-6, както са известни на широката публика. По време на пътуванията си из Европа той пращал тайни доклади на кралица Елизабет I, написани със секретен код — така наречената енохова писменост. Подписът му бил 007 и, както всички знаем, Иън Флеминг използва същия номер за героя си Джеймс Бонд и за разрешителното му да убива. Нулите символизират хищните му очи, а издължената седмица или знакът за корен квадратен е щастливо число в нумерологията.

— Значи магията е била измама? — попита някой. — А в действителност той е бил шпионин и съставител на шифри?

— Ами... при тези ексцентрични типове бих се осмелил да предположа, че истината е някъде по средата. Робърт Бойл, прочутият биолог и виден член на нашата Кралска академия, твърди в една своя лекция, че еноховата писменост на Ди наистина представлява сложен шифър. Но пък, от друга страна, в света на шпионите и алхимията нищо не може да се приема като чиста монета. Подобно на сър Исак Нютон, Бойл също изучавал алхимия и дори се твърди, че пътувал до Истанбул и се сдобил с *Книгата на Авраам* от някакво тайно турско общество. Някои казват, че тя представлява по-ранна версия на ръкописа на Войнич и в нея се съдържала тайната на Фонтана на младостта.

Броди забеляза, че погледът на Къмингс нарочно се спря върху Гант, сякаш за да подчертае последното си изречение. Блеър застана до Къмингс.

— Има и още един мит, свързан с една близка до съвременното историческа фигура — не друг, а самия доктор Карл Густав Юнг, един от най-големите умове на нашето време. Той също е бил обсебен от алхимията и е писал трудове върху нея. Както може би знаете, той е

бил донякъде мистик и дълбок познавач на окултното. Макар че повечето от трудовете му са налични и все още се публикуват, част от архива му липсва. Магическият му дневник, известен като Червената книга, изчезнал. Носят се слухове, че Юнг е успял да разчете кода на Войнич, докато се намирал в транс, след което записал в дневника си ключа. Твърди се, че Юнг споделил с приятели, че в РВ се съдържа формулата на философския камък, тайната на вечния живот.

С крайчеца на окото си Блеър видя как очите на Гант се свиват на цепки и той се навежда напред с лътящо от пот лице. „Време е да налага въдицата“, помисли си тя.

— Звучи невероятно, но неотдавна с мен се свърза търговец на антики от Истанбул, който твърди, че изчезналият дневник на Юнг е у него.

На лицето ѝ се появи широка усмивка, когато забеляза как Гант замръзна на място. Възрастният професор с баретата и острата брадичка вдигна покритата си с кафеникави петна ръка.

— Mon Dieu^[1]! Определено бих искал глътка от еликсира на живота, доктор Кели — каза той със силен френски акцент. — A vrai dire^[2], представям си как се превръщам в младия Хари Потър. — Намигна дяволито. — Мислите ли, Mademoiselle, че бихте обърнали внимание на стария глупак?

Блеър се разсмя.

— Може би... Е, дами и господа, ако ме видите след петдесет години да изглеждам по същия начин, без времето да ме е докоснало... какво пък, можете да приемете, че съм предпочела да не споделям рецептата.

Смехът на слушателите изпълни залата.

— С това лекцията завърши — рече Блеър и кимна на Къмингс, който се поклони любезно. — Ако желаете да разгледате ръкописа и изложбата на Ди, моля заповядайте. Коктейлите и ордъворите ще бъдат сервирани след малко. За спонсорите на музея, моля не забравяйте да донесете чековите си книжки.

---

[1] Mon Dieu! (фр.) — Боже мой! — Б.р. ↑

[2] A vrai dire (фр.) — честно казано. — Б.р. ↑

14.

Нур едва не се изкиска, когато човекът излезе от сенките на светло. Вече не беше толкова страшен. Дребен тантурест мъж с нещо като плъша козина на главата. Имаше червени като ябълка бузи, лице като луна и беше облечен в дълга бяла лекарска престилка. Опита се да извърне поглед, но не можеше да откъсне очи от смешната му шапка.

— Мисля, че е малко невъзпитано от страна на млада дама да зяпа така, не мислиш ли? Или може би никога не си виждала перука? — попита дребният мъж. Свали перуката от главата си, разкривайки блестящото си голо теме. — Сега приличам в главата на яйце, ја?

Мъничките му очички проблеснаха весело.

— Не исках да бъда груба, сър...

— Моля те, малка мис Нур — рече той и наложи отново перуката си, — наричай ме... хм, какво ще кажеш за доктор Хъмпти Дъмпти?

— Не ми викай Нур! Името ми е Уенди — заекна тя.

Струваше й се, че мъжът се шегува, но не можеше да схване шегата му. А явно доктор Хъмпти добре се веселеше, ако можеше да се съди по начина, по който плесна възторжено с ръце и поначало розовото му лице почервения.

— Да видим, като стана дума за яйца, обзалагам се, че малката мис... Уенди, щом така предпочиташ, би искала да закуси, ја?

Коремчето на Нур изкъркори при мисълта за храна. Умираще от глад.

— Може ли горещ шоколад и яйца, и хляб, и овесена каша, и масло, и сладолед и...

— Разбира се, но първо ще се обърна с гръб към теб, докато облечеш тези дрехи. Не подобава на една дама да се храни по пижама. — Подаде й блуза, панталони и обувки, след което показва малкия умивалник в ъгъла. — Можеш също така да се освежиш.

Нур го зяпна неразбиращо и помириша подмишниците си.

— Не съм ли чиста?

Хъмпти Дъмпти се плесна по бедрото.

— Ох, скъпа мис Уенди, имам предвид да си наплискаш добре лицето и да не забравиш да се измиеш зад ушите, а после да изтъркаш тези перлички в устата си и да срещеш копринената си коса, ја?

— Добре, но се обърни и не надничай, доктор Хъмпти.

— Виж какво ще направим. Ще изчакам отвън и като свършиш ме извикай, ја?

Нур кимна и след като докторът затвори, изхлузи пижамата си и отиде до умивалника. Погледна сапуна, помириса го и веднага го хвърли. Миришеше на гранясало сирене. Завъртя кранчето и се изми зад ушите. После взе пастата за зъби. Замъчи се с капачката и когато най-сетне успя да я свали, стисна тубата толкова силно, че пастата излетя и опръска огледалото. Нур сви рамене, топна пръст в лепкавата каша и изтърка с него „перличките“. След като приключи, погледна отражението си. Разгледа със завладяващите си тъмносини очи тялото си. Постави ръце на хълбоците и се обърна наляво и надясно. Запита се ще й пораснат ли такива големи възглавници на гърдите, каквито имаше Блеър. Оскуба веждата си, както беше видяла Блеър да прави в хотела. Извика от болка. Я по-добре забрави... Нека си растат големи и гъсти като на коза. После хвана четката и започна да прокарва меките й зъби през копринената си коса, като броеше всяко движение — отново като Блеър. Отвън д-р Кравен, известен също като Хъмпти Дъмпти, бързо се промъкна в съседното слабо осветено помещение. Загледа се през двупосочното огледало и запали цигара.

— Великолепен екземпляр, нали?

Високият мъж до него се обърна. Лицето му бе напълно безизразно. Носеше панталони в цвят каки, разкопчана риза и мокасини, а косата му сега бе тъмна и вълниста. Ал Даджал се беше преобразил в „типичен американец“, както му казаха главорезите му веднага след като мина през митницата на частното летище до „Хийтроу“ и се качи в мерцедеса.

Ернст зае полагащото му се място до шофьора, както се полага на бодигард. След завръщането на Ал Даджал вече нямаше нужда да играе ролята на шофьор и галено кученце на Марго Гант. Той бе дясната ръка на Ал Даджал, опитен и безмилостен убиец. Неслучайно бе известен като Der Eisaxt. Ледокопът бе неговият любим инструмент, както го наричаше. Копиран от оръжието за ръкопашен бой на британските части, той бе изработен по поръчка от яка, но лека

алуминиева сплав. Вместо тънкия като кинжал връх в края на дръжката имаше сгъваемо извито острие със зъбци, подобно на алпинистките ледокопи. Другият край завършваше със стоманена топка. Когато острието беше прибрано, Ернст можеше да удари жертвата си като с боздуган. Дръжката бе закрепена за китката му с каишка. Когато дръпнеше една халка, разполагаше с остра като бърсна стоманена жица и така оръжието се превръщаше в гарота.

Ал Даджал си помисли, че прякорът му отива. Определено умът му беше колкото на купчина брадви, но за сметка на това служеше вярно като безотказен инструмент и обикновено побеждаваше противниците си с неукротимата си енергия и сякаш несъществуващия праг на болка. Можеше да седне в някой бар и да си набележи някого, който не му е харесал само заради начина, по който говори, ходи, или защото се е осмелил да го погледне. По-точно да го набележи с единственото си око. Другото беше изгубил в кръчмарско сбиване и на негово място носеше жълтеникава протеза, от която изглеждаше кривоглед, тъй като стъкленото око беше извито малко навътре.

Една вечер някакъв як като докер тип бе направил грешката да изгледа der Eisaxt от горе до долу, вместо да извърне поглед. Бяха започнали да си разменят обиди, след което докерът бе метнал der Eisaxt през витрината на тротоара. Това не го задоволи и направи решаващата глупост. Когато der Eisaxt се изправи на крака, докерът го удари с пожарогасителя, който бе изтръгнал от стената на бара. Със стоманен поглед и без изобщо да реагира на болката, der Eisaxt избърса кръвта от здравото си око и разбития си нос и с едно неуловимо движение „инструментът“ му изхвърча изпод ръкава и се озова в ръката му. С рязко завъртане на китката зъбатото острие изскочи от дръжката. Здравото око на der Eisaxt проблесна и в него се разгоря безмълвна ярост, а другото гледаше безизразно като топче за игра. Хвърли се през тротоара и повали нападателя си на паважа. Докато душеше докера, der Eisaxt започна жестоко да насича лицето му с назъбеното острие, докато целият не се покри с кръв. Накрая вдигна високо инструмента си и го стовари с всичка сила надолу. Острието се заби дълбоко в челото на нещастника. Der Eisaxt го измъкна, оставяйки зейнала дупка вместо подпис.

Ал Даджал знаеше, че der Eisaxt има само една страст в живота. Не го беше грижа особено за жените и обикновено задоволяваше

нуждите си с някоя евтина уличница, която срещу скромна допълнителна сума се съгласяваше да задоволи по-тъмните му вкусове; не го интересуваха особено храната и пиететата и обикновено отскачаше до някое заведение за бързо хранене, сякаш яденето беше уморителна необходимост, и пиеше евтини боклуци. Онова, от което наистина имаше нужда, единственото нещо, абсолютно необходимо за живота му, бе да осакатява, измъчва и убива. Докато Ал Даджал бе в състояние да утолява редовно жаждата му за кръв, der Eisaxt щеше да му бъде верен като куче.

Ал Даджал погледна надолу към бебешкото лице на доктора.

— Нека закуси с останалите деца. Следобед започни с тестовите и прегледите.

Доктор Кравен откъсна очи от стъклото и посрещна ледения поглед на Ал Даджал точно когато Нур привърши с миенето на зъбите и ресането.

— Да, тестовите. Ако има онези уникални способности, както казвате, това ще е знак, че Sonnenkinder наистина са дошли, ја? — мъничките му очички проблеснаха.

С рязко движение Ал Даджал хвана доктора за ухото, изви го и го дръпна нагоре.

— Verdamnt, du fette schweinhund^[1]! Да не би да се осмеляваш да подлагаш на съмнение докладите ми, Herr Doktor?

Розовите бузки на доктора пребледняха, лицето му се изкриви от болка и той се вдигна на пръсти.

— Не, разбира се, просто исках да кажа...

Ал Даджал изсумтя и го пусна. Докторът тръгна с омекнали крака към вратата, като разтриваше ухото си. Ал Даджал се обърна към мрачния здравеняк зад себе си.

— Der Eisaxt, иди за свещеника. Закарай го в стаята за разпити.

Ернст кимна послушно.

— Ja woll, mein Herr. Веднага.

— И си вземи инструментите! — добави Ал Даджал, докато убиецът вървеше към вратата.

---

[1] Verdamnt, du fette schweinhund! (нем.) — Проклет да си, тлъсто свинско куче! — Б.р. ↑

15.

Чюи разхлаби вратовръзката си и разкопча яката на ризата. Никога не носеше вратовръзки, но униформата на шофьор на лимузина бе част от маскировката му. На всичкото отгоре трябваше да напъха дългата си опашка под фуражката. На паркинга за VIP персони поговори с останалите си „колеги“ и току-що беше почерпен от Ролф, шофьора на Фон Гант, с чаша димящо кафе от неговия термос. Чюи знаеше колко обичат шофьорите да дърдорят, докато киснат в очакване на шефовете си. За нула време се сприятели с човека на Гант. Достатъчно беше да напсува дългите часове висене и да се оплаче как на големците изобщо не им пука дали гладува и дори не си правят труда да му пратят чашка кафе. Чюи скрепи дружбата, като предложи на Ролф глътка шнапс от манерката си. Предложи му да се поразходят и да позяпат момичета с обяснението, че имал приятел в музея, който щял да звънне на мобилния му, когато гостите започнат да се разотиват. Отначало Ролф се дърпаше, но след още няколко глътки шнапс се съгласи.

От поста си в другата лимузина Скаут Томпсън щеше да подслушва разговора им — Чюи имаше жица. След като видя, че всичко е чисто, компютърджията — който също беше в шофьорска униформа — небрежно се разходи покрай колата на Гант. Натисна копчето на универсалното дистанционно, което бе подобрил, откакто го бе създал в миналия си живот — „вятърничаво прахосване на таланта на дете чудо“, както го бе нарекъл прокурорът, когато го бяха хванали за кражба на коли, — и фокусът стана. Устройството деактивира алармата и отключи колата. Скаут отвори вратата на шофьора и се пхна зад волана. Само за няколко минути сложи бръмбарите и инсталира DPS предавателя.

— Жиците са сложени, големи братко — прошепна той в микрофона на ревера си. — Вече можете да се връщате.

Върна се в своята лимузина и включи лаптопа, за да провери силата и качеството на сигнала. Гласът на Скаут прозвуча в

миниатюрната слушалка в ухото на Чюи, напълно скрита от дългата му гъста коса. Той се обърна към Ролф. Лицето му помрачня.

— Трябва да хващам геврека. Хайде да се връщаме.

16.

Слабата фигура на Гант се извисяваше над останалите гости, скупчени около него при масата за коктейли. Марго стоеше до него и имаше вид сякаш отчаяно се мъчеше да скрие колко е отегчена. Блеър се извини на провисналата дърта кокона, с която говореше, и на трийсетинагодишното жиголо с нея и тръгна през залата към Гант. Когато приближи, забеляза, че очите му са тъмни като сини сливи. Лицето на високия мъж бе дълго и ъгловато, високите скули и хлътналите бузи му придаваха мъртвешки вид. Носът му се открояваше рязко с гърбицата си. Лицето бе опънато, с малко бръчки. Изглеждаше по-млад от годините си и излъчваше сила, която някак не съответстваше на мършавото му тяло. Но когато погледът ѝ се спря върху врата му, видя опустошителното въздействие на възрастта. Беше толкова хилав, че това не можеше да се прикрие с яката и вратовръзката. Видът на тази сякаш куха и сбръчкана провиснала плът накара Блеър да потръпне от отвращение. Той се обърна да я посрещне, прекъсвайки рязко разговора с друг гост.

— Доктор Кели, каква чудесна лекция! — Тя протегна ръка и Гант се поклонил елегантно и я целуна. Грапавите му устни одраскаха кожата ѝ като шкурка. — Макар че всички останахме малко изненадани.

— В какъв смисъл, сър?

— Очаквахме, че брат ви ще изнесе лекцията. Трябва обаче да призная, че вие сте далеч по-приятна за окото — рече той и ѝ се ухили отровно като змия.

Блеър се насили да отвърне на усмивката му.

— Беше задържан и не можа да дойде. — Вгледа се в лицето на Гант, но когато онзи не реагира, продължи: — Знаехте ли за дневника на Юнг?

Той поклати глава и се наведе, сякаш да ѝ каже нещо поверително.

— Както знаете, аз съм страстен любител антиквар и ще ми бъде извънредно интересно да го видя.

Добави последните думи сякаш му бяха хрумнали току-що. Блеър си помисли, че се преструва на незаинтересован, но не се хвана. С крайчеца на окото си забеляза Марго Гант, чието надменно изражение се смени с ледено презрение, когато чичо ѝ насочи цялото си внимание към Блеър. Реши, че явно не ѝ е харесало грубото пренебрежение — Гант не си бе направил труда да ги запознае. Блеър флиртуваше безсрамно и докосваше уж разсеяно ръката на Гант от време на време, докато разговаряха.

— В такъв случай предполагам, че ще ви бъде интересно да видите някои от фотокопията на дневника, които ми изпрати истанбулският търговец? — пусна въдицата тя.

Гант се опули.

— Имате копия? — в гласа му вече се долавяше нервна нотка и беше напълно забравил за уж безразличното си отношение към документа.

Блеър потупа джоба на самото си.

— Държа ги близко до сърцето си — рече тя и намигна.

Някакъв мъж, който се представи като военен аташе, прекъсна разговора им. От лявата му страна стояха Броди Девлин и Бракс. Гант въздъхна тежко и се обърна към аташетото.

— Генерал Пауърс, колко мило от ваша страна да се притечете на помощ на стареца веднага щом усетите, че е на път да бъде омаян от чара на една прелестна млада дама.

Блеър се изчерви подobaващо, като се мъчеше да не поглежда в очите Броди и Бракс — не беше сигурна дали няма да се издаде. Аташетото грейна и хвърли око към нея. После представи двамата си спътници като потенциални клиенти, представляващи крупен купувач на оръжие.

— Извинете ме, господа, трябва да се освежа — каза Блеър и понечи да си тръгне.

— Доктор Кели, нали след това ще се върнете при нас? — коприненият, умотелен тон на Гант почти успя да прикрие заповедническият му поглед.

Гант протегна ръка на Броди, който я пое и отвърна със същото здраво стискане като на стареца. Когато отпусна ръката си, онзи го стисна още по-силно, сякаш се опитваше да му счупи кокалчетата. „Добре, старче. Щом ти се играят игрички...“ Броди го стисна с цялата

си сила, вперил поглед в тъмните очи на Гант, които проблясваха весело. През тези няколко секунди помежду им нямаше никакви тайни. Гант сякаш гледаше през него и се подиграваше на видяното. После Броди си спомни, че именно Гант носи истинската маска. Вгледа се внимателно. Трябваше да си признае, че гримът и протезите бяха почти незабележими за неопитно око. Изведнъж Гант го пусна и Броди се зачуди дали не си е въобразил цялата сцена.

— Мистър Девлин представлява клиенти, търсещи дистанционно управлявани оръжия, мистър Гант — рече аташетото.

— В такъв случай може би ще ме уведомите кои са тези клиенти, мистър Девлин — с подигравателен тон отвърна Гант.

— Ще се наложи да отправите този въпрос към колегата ми, сър — рече Броди и се обърна към Бракс.

— Като юридически съветник на въпросните клиенти бях помолен да не издавам самоличността им, докато не се уверим, че сте в състояние да отговорите на нуждите ни. Заръчаха ми обаче да ви предоставя тези акредитиращи писма.

Гант взе папката с писмата и я подаде на безвратия си бодигард, без да ги погледне, след което махна пренебрежително с ръка.

— Сигурен съм, че всичко е наред, мистър Бракстън. Имам в оръжейната си някои... нови играчки, както ги наричам. — Изсмя се отсечено. После погледът му отново се спря върху Броди. — Но както се досещам, знаете за изследователските лаборатории на Джено-Дайн.

Броди кимна.

— Може би вашите мистериозни клиенти ще проявят интерес и към генетични разработки? — добави той и повдигна вежди.

Изрече думите бавно, сякаш отново се подиграваше с Броди.

— Със сигурност. Да не би да разработвате някакъв свръхвойник или може би армия на господарската раса? — отвърна на предизвикателството той и зачака.

Очите на Гант се свиха, след което внезапно се отвориха широко.

— Малко американски хумор, а? Защо не минете утре на полигоните ни за една малка демонстрация?

Блеър изникна до Броди.

— Извинете, прекъсвам ли нещо, мистър Гант? — попита тя и пусна най-съблазнителната си усмивка.

— В никакъв случай, мила моя. Просто обсъждаме делови въпроси. Хрумна ми чудесна идея. Какво ще кажете с мистър Девлин и останалите да ми гостувате утре следобед? Организирам нещо като парти за поверениците си.

Блеър го погледна озадачено.

— Повереници ли, мистър Гант?

Марго се промъкна в групата, привличайки очите на всички върху себе си. Надменният ѝ поглед хипнотизираше, докато се плъзгаше от едно лице към друго. Блеър забеляза как мъжете, в това число и Броди, зяпват като влюбени ученици. За нея обаче Марго имаше вдървен и лакиран вид като кукла с немигащи очи от филм на ужасите. И отделяща също толкова топлина.

— А, Марго. Господа, позволете ми да ви представя милата си племенница — със самодоволен тон рече търговецът на оръжие, сякаш се присмиваше на очевидния захлас на мъжете.

Очите на Марго се насочиха към Блеър.

— Чичо ми е много щедър човек. Има училище за безпризорни деца в имението си. Наричаме го Едем. Утре училището ще празнува четвъртата си годишнина, затова организираме градинско парти за малките ангелчета.

Безсърдечната нотка в гласа ѝ накара Блеър да си помисли за вещицата от приказката за Хензел и Гретел. Представи си поверениците на Гант заключени в окачени за тавана клетки, а кикотещата се Марго ги тъпче, за да ги угои за голямото готвене, при което ще подпали цялата къщичка от хляб с прозорци от захар и ще ги изпече живи. Стори ѝ се обаче, че Марго направи грешка. Беше готова да заложи бутилка най-добро малцово уиски, че Нур се намира именно в Едем. Всички кимнаха утвърдително на поканата на Гант.

— Отлично. Е, дами и господа, сега ще трябва да тръгваме. — Погледът му прониза Броди. — Желая ви приятна вечер.

Без да изпуска от очи отдалечаващия се с антуража си Гант, Броди се наведе към Блеър.

— Какво мислите? — прошепна ѝ той.

Блеър закри уста с длан и рязко издиша. После свали ръка и му намигна.

— Не знам за вас, мистър Девлин, но аз имам нужда от нещо по-силно. Какво ще кажете?

— Каните ме на питие или се опитвате да ме съблазните? — пошегува се Броди.

Тя завъртя очи.

— Черпите ли, господин Тлъста сметка?

— Наричай ме просто Сладки пачки, сирачето ми — отвърна той, хвана я подръка и я поведе към изхода.

Бракс прочисти гърлото си.

— Не се притеснявайте за мен. Отивам да погледам забележителности, да пусна няколко картички, да вечерям някъде сам, да порешавам кръстословици.

— Страхотно, лейтенант — отвърна му Броди през рамо. — И стой по-далеч от момичето на информацията. Дръж под око Чюи и Скаут. Искам ви утре с бистри глави и заредени батерии, ако разбираш накъде бия, любовнико.

Спря и се обърна.

— Ако имаш нужда от мен, потърси ме по мобилния. Но гледай да не ти потрябвам!

17.

Бяха взели двуетажен автобус и бяха направили две прекачвания. Вече се намираха далеч от музея и вървяха по тесните улички на града обратно към него. Броди не каза нищо, но се досети защо Блеър се връща. На поредния ъгъл забеляза за миг двама от горилите на Гант; онзи, който вървеше зад тях, спря рязко и направи опит да се скрие при една сергия, когато обърнаха назад. Вторият ги следеше от другата страна на оживената улица.

— Марш на скок ли правим, докторе, или смятате да напълним търбусите в най-скоро време? Наоколо намира ли се кръчма или нещо такова?

— Наричайте ме Блеър, мистър Девлин.

— Добре, Блеър. А ти мен — Броди. Жаден съм и умирам от глад, какво ще кажеш?

— Има една кръчма на ъгъла.

Той погледна напред.

— Сигурна ли си, че не сме се изгубили? Май районът става малко грубичък.

— Това е Лондон... на всеки ъгъл има кръчма.

На табелата пишеше *Десетте звънца*. Броди бе достатъчно запознат с историята, за да се досети, че се намират в Уайтчапъл, някогашното свърталище на Джак Изкормвана. Влязоха, настаниха се на твърдите неудобни дървени столове и си поръчаха скоч и вода. Любопитните погледи на грубоватите постоянни клиенти малко изнервяха Броди.

— Имам чувството, че ни показват в зоологическа градина — тихо каза той, като се оглеждаше.

— Не нас, Броди — рече тя, пресуши на една глътка чашката и я стовари на масата. — Само ти си в клетката на маймуните, скъпи.

— Да не си редовен посетител? — саркастично попита той.

— Всъщност това е капан за туристи, така че не. Но аз се сливам с останалите. А ти изглеждаш като типична мишена. — Тя кимна към

златния „Ролекс“ и излъсканите му обувки. — Онези, които ни хвърлят погледи, се мъчат да разберат как те изработвам.

— Изработваш?

— Спокойно, храбрецо. С мен си. — Обърна се и намигна на мрачните типове в бара, сякаш си имаше някаква закачка с тях за сметка на Броди.

— Ох, страхотно. Това са измамници и джебчии.

— Искаше да ядеш.

— Да, но нямам нищо против да изляза с портфейл, часовник и здрави зъби.

— Стига си се правил на ошипана госпожица.

Овчарският пай най-сетне пристигна. Броди веднага натъпка устата си — трябваше да хапне нещо или Блеър щеше да го напие, докато падне под масата.

Точно тогава един тип с толкова безумен поглед, че и Джак Изкормвача би позеленял от завист, се намръщи, вдигна масивното си като дънер туловище от бара и тръгна право към тях. Голямото му бирено шкембе така силно опъваше ризата, че заплашваше всеки момент да превърне копчетата ѝ в смъртоносни шрапнели. Ръцете и раменете му обаче бяха яки и мускулести. Кокалчетата на пръстите му бяха в белези, а дланите му приличаха по-скоро на парни чукове. Извиси се над масата им.

— Не ми харесва мутрата ти, момче. Неприятности ли си търсиш?

— Всичко е наред, великане — побърза да се намеси Блеър и се засмя със зелените си очи, мъчейки се да разрежи натрупващото се напрежение.

Не подейства.

— Не ми харесва кривата ти усмивка, янки!

— Майка ми пък я харесва — отвърна Броди. — Какво ще кажеш тъпият янки да почерпи теб и приятелите ти с няколко пинти?

Великанът сви юмруци. Офертата на Броди не минаваше. Забеляза, че другарите на здравеняка се отделят от бара и приближават към масата им, като го гледаха мръснишки. Без да откъсва поглед от мъжа, Броди сръчно сви големия малцов шейкър от масата и го уви здраво в кърпата си под масата.

— Иде ми на ума да изтрия тая усмивка от грозната ти мутра. — Мъжът кимна към вратата. — Я по-добре си обирай крушите, преди да съм ти откъснал пикалото заедно със стафидките.

Броди инстинктивно закри чатала си с ръка. Но не беше от хората, които се съпротивляват на неизбежното.

— В едно си прав, хубавецо. Умът ти определено не стига за повече.

Месестите ръце на здравеняка сграбчиха Броди за яката и го вдигнаха от масата сякаш бе купчина дрипи. Броди се извъртя и се освободи от хватката му, като в същия миг замахна с увития шейкър към изпъкналата брадичка на противника си. Гигантът примигна, поклати глава и се ухили, показвайки жълтеникавите си зъби. Челюстта на Броди увисна. „По дяволите! Къде е Чюи точно когато ми трябва!“

— Само толкова ли можеш, хлапе? — подигравателно рече здравенякът и нанесе с тежкия си юмрук в челюстта на Броди ъперкът, който го превъртя и го просна по очи на пода.

Блеър скочи на крака, заби токче в стъпалото на мъжа и вкопчи пръсти в гърлото му. Великанът се задави и политна назад, мъчейки се да си поеме въздух. Блеър се завъртя към останалите, които стояха като пънове и гледаха втрещено. Един като че ли събра кураж и направи крачка към нея. Тя налапа два пръста и изсвири пронизително, след което се впусна в тирада. Думи на неразбираем за Броди език изпълниха помещението. Двама здравеняци стеснително му помогнаха да стане и безцеремонно го плъоснаха на стола му, докато друг тупна пинта битек пред него. Потупа го по гърба и вдигна чашата си.

— За нашите жени и приятелки — дано никога не се срещнат!

Друг по-дребен мъж с мъка повлече здравеняка обратно към бара. Поръча две чаши уиски и пресуши едната, докато се оглеждаше, след което с неохота бутна втората чаша в месестата ръка на другаря си. Броди отпи от халбата. Блеър посочи мустака от пяна над горната му устна и се разсмя. Той се намръщи и се избърса с опакото на дланта си.

— На какъв език говореше? — попита той, отпи втора глътка от горчивата бира и разтърка натъртената си челюст.

— Нарича се шелта тари, наречието на калайджиите и старите келти. Използва се от майстори ковачи.

— Калайджии ли?

Тя кимна.

— В Щатите май ги наричат скитници. Някои ни бъркат с цигани, но техният език е друг. — Издиша шумно и отпи от бирата си.

Блеър беше се изпотила. Махна фибите от кока си и остави гъстата си коса да падне свободно по раменете. Наведе глава, събра червената си грива и леко се извъртя. Броди се възхищаваше на изящната извивка на шията ѝ и фино очертаните уши. Изпод косата и надолу по шията започваше татуировка — келтски кръст, изработен в плътни червени, зелени и сини тонове, — която изчезваше под яката на блузата. Блеър забеляза, че я зяпа, и бързо отметна косата си обратно назад.

Закръглената сервитьорка се появи отново с още бира и горещи блюда. Броди се нахвърли върху лакомствата. Забеляза, че Блеър се е умърлушила. Остави вилицата си и се наведе напред.

— Спестяваш ми нещо, нали?

Тя извърна поглед.

— Спомена как Ди и Кели са разменяли жените си. Това предполага, че в алхимията има нещо повече от това двама души да си играят със старомодни химически прибори.

Тя кимна.

— Ако брат ти наистина се е занимавал с превръщане на оловото в злато, не би могъл да го направи сам... имал е нужда от теб. Нещо като химическа сватба, нали?

Тя се изчерви.

— Сложно е... но си прав. Нужни са двама, мъж и жена. Най-прочутата двойка са били Никола и Пернел Фламель от Париж. Някъде около хиляда триста осемдесет и втора година те внезапно забогатели неимоверно и основали четиринадесет болници и множество църкви. Легендата твърди, че са станали безсмъртни.

— Бабини деветини.

— Може, но през хиляда седемстотин шейсет и първа са били видени на представление в Парижката опера.

Броди завъртя очи.

— Това означава, че са били на близо четиристотин години.

— Именно. — Блеър пусна многозначителна усмивка, която бързо изчезна. — Не ти казах всичко.

Броди кимна.

— Свързано ли е с татуировката ти?

Тя сви рамене.

— Не се опитвам да играя игри или да крия нарочно нещо. Аз... боях се, че ще си помислиш нещо за мен. Двамата с Доминик не сме като теб, не сме така нареченото средно ирландско семейство. Понякога имам чувството, че съм прокълната. — Отново извърна поглед. Когато заговори, гласът ѝ леко трепереше. — Татуировката. Имам я още от дете. Това, което видя, е само върхът на айсберга. Започва от тила ми. Но след това продължава по лопатките и се спуска надолу по гърба ми чак до кръста.

— Някакъв символ ли е?

— По-скоро клеймо. По-точно е знак на тари, които са потомци на древните друиди. Езикът шелта се нарича от лингвистите затворен език, произлязъл от тайното наречие на пътуващи минестрели^[1], бардове, друиди и магове. Вероятно води произхода си още от бронзовата епоха.

Броди жадно поглъщаше всяка дума.

— Двамата с брат ми сме останки от умираща раса, Броди. Когато родителите ни загинаха в автомобилна катастрофа, тари ни прибраха и се грижеха за нас.

— Значи отец Кели не е просто католически свещеник, а и нещо като първосвещеник на тари, така ли?

Тя се усмихна снизходително.

— Не. Някогашните келти почитали предимно Богинята. Подобно на тари, те също били матриархално общество.

— И това те прави първожрица?

— Каквато бе майка ми.

Броди въздъхна тежко и я погледна в очите.

— Значи си в истинска опасност, мис Кели. Гант е напълно побъркан. Ако е наясно с това, целта му си ти, а не брат ти.

— Може би... но по-вероятно е за момента да му трябват фотокопията на дневника на Юнг, за които му казах, че са у мен.

Броди се опули.

— Казала си му, че имаш копия? И че са у теб?

Тя се разсмя.

— Ама че си паникьор. Няма фотокопия. Няма дневник. Измислих всичко.

— С това шега не бива, Блеър. И брат ти, и Ал Даджал неотдавна са били в Истанбул и са обикаляли антикварите.

— Не знаех, че нацисткото копеле е било в Турция.

— Може брат ти да го е изпреварил. Може би Доминик наистина го е намерил. — Замълча и я погледна напълно сериозно. — Даваш ли си сметка, че направо си нарисувала мишена на челото си?

Тя се вцепени.

— Ами... нали това беше идеята?

Броди завъртя очи и я изгледа кръвнишки.

— С една дума, НЕ!

Блеър заразглежда ръцете си, след което вдигна очи и преглътна.

— Има и още неща, които не съм ви казала, мистър Броди.

Погледът му омекна.

— Слушам. Само, моля те, наричай ме Броди.

— Има и едно малко момиченце, Нур. Тя е безценно дете, със специални способности. Баща ѝ е бил иранец, а майка ѝ — сирийка. Били са мисионери.

— Били? — повтори Броди.

Тя кимна и гласът ѝ трепна.

— Да... били. Даджал убил и двамата пред очите ѝ. Аз я измъкнах от лапите му в Сирия. Била е с брат ми, когато са го отвлели, сигурна съм. Трябва да ми помогнеш да я спася — рече тя и го погледна умолително.

— Защо не ми каза от самото начало? — И изведнъж му просветна. — Сирия ли каза?

— Не знаех дали мога да ти имам доверие. Бях на разкопки, когато... — Погледът ѝ се плъзна някъде над рамото му.

— Какво има?

Броди понечи да се обърне, за да види накъде се е загледала.

— Не се обръщай. Мутрите на Гант току-що влязоха.

— Какво правят?

Тя се сниши на мястото си.

— Присвиват очи, за да свикнат с тъмното. Оглеждат кръчмата. Но определено ни търсят. Трябва да се омитаме.

— Тръгни към задния изход, ще им отвлека вниманието — рече той, докато се изправяше и оставяше банкноти на масата.

Блеър хвана китката му, извади още банкноти и ги трупна върху останалите.

— Обичаш да даваш големи бакшиши, а? — подсмихна се подигравателно Броди.

— Не, умнико. За покриване на щетите е. — Задърпа го за ръката и го поведе към бара. Прошепна няколко думи на шелта в ухото на здравеняка, който кимна. После прекосиха снишени кръчмата в посока към вратата.

По-високата мутра ги забеляза.

— Стой! — извика той през тълпата и се втурна към тях.

Докато си пробиваше с лакти път през хората, одевешният побойник се обърна и го блъсна силно. Онзи полетя назад, стовари се върху масата на един мускулест тип и приятелката му, дошли на чаша бира, и се свлече на пода. Мъжът скочи на крака, грабна нахалника за реверите и го вдигна от пода, след което го захвърли към бара, където пороят юмруци го повали на колене.

Когато вторият нападател изтича покрай бара, един жилав дребосък в зелена жилетка на карета и кепе рязко вдигна ръка и го пресрещна с удар в гърлото. Онзи рухна по гръб на земята, останал без въздух.

Докато минаваха през кухнята, Броди се ухили на познатите звуци на кръчмарското сбиване. Бумтенето на твърди юмруци по мека плът се чуваше на фона на викове, псувни и трясък на разбито стъкло. Опитва се да отвори задната врата.

— Заключена е, дръпни се.

Отстъпи няколко крачки назад, засили се и блъсна вратата с рамо. Тя не помръдна.

— Мъже — намръщи се Блеър.

Повдигна се на пръсти и прокара ръка по касата на вратата. Броди затвори очи за момент, масажирайки натъртеното си рамо.

— Сигурно ще размахаш вълшебната пръчка и...

Отвори очи. Ключалката изщрака и вратата зейна.

— Да си чувал някога за ключове, нула-нула-седем?

Изскочиха на уличката, като се оглеждаха и мигаха на ярката светлина. Завиха надясно и се насочиха към главната улица. Още три

мутри се появиха пред тях и блокираха пътя им. Броди погледна назад. Уличката беше задънена и завършваше с висока покрита със сажди тухлена стена. Тримата тръгнаха към тях с бавна крачка. Извадиха изпод саката си полуавтоматични пистолети и в движение им сложиха заглушители.

— Страхотно! А сега какво, Шерлок? — рече Блеър, без да изпуска от очи приближаващите убийци.

Броди я сграбчи за китката и я поведе към оградата в дъното на уличката. Качи се на една кофа за боклук и бе поздравен от огромен котарак, който изсъска раздразнено и показва зъби, преди да офейка. Помогна на Блеър да се качи до него. Тя се обърна. Онези вече спринтираха с насочени към тях оръжия. Броди рязко я завъртя.

— Простете на грешника, първожрице — рече той, постави длани на задника ѝ и изсумтя, докато я повдигаше да прескочи оградата.

Чу се приглушен изстрел. Броди усети как горещото олово профуча край дясното му ухо. Втори куршум изби искри от кофата непосредствено до краката му. Метна се през оградата.

Двамата скочиха на калната земя от другата страна. Броди огледа района. Намираха се в гробище за автомобили. Пред тях се издигаха редица след редица скелети, образуващи истински лабиринт; навсякъде се виждаха стени от ръждиви купета. В далечината имаше телена ограда с капаци на джанти отгоре, които проблясваха на слънцето. Отдясно се чу ръмжене, което приближаваше стремително.

— Господи, как мразя бойните кучета!

— Тичай! — изкрещя той и повлече Блеър след себе си.

Побягнаха с пълна скорост, провирайки се между купчините брони и стари двигатели.

— Насам! — викна Броди и посочи към булдозера, паркиран на десетина крачки от тях.

Някъде отзад се чуха напрегнатите викове на убийците. Ръмженето и тежкото дишане на добермани и ротвайлери се чуваше от доста по-близо.

Броди се обърна точно навреме, за да види как водачът на глутницата скача високо, направо към Блеър. Измъкна беретата от кобура на рамото си и блъсна Блеър настрани. Стреля два пъти, докато кучето прелиташе покрай него. Квиченето на добермана удостовери,

че е улучил. Блеър стоеше неподвижно и се взираше в мъртвото куче в краката си. Втори четирикрак звяр се хвърли към нея. Когато стоманените зъби от беретата улучиха широките му гърди, кучето заби предни лапи в земята и се преметна презглава в облак прах. Тя продължаваше да стои вцепенена, а двукраките нападатели вече изскачаха зад ръждивата стена. Броди я блъсна към булдозера. Двамата се скриха зад тежкото гребло.

— Пази си главата! — викна той на Блеър, когато тя се опита да надникне.

— Няма да посмеят да стрелят като в Дивия Запад в центъра на Лондон — отвърна му тя.

— Много ли си сигурна?

Куршумите забарабаниха в оглушително стакато, улучвайки прикритието им.

— Добре дошла в Дивия Запад, сестро! — извика той, докато надзърташе навън и отвръщаше на огъня.

От дъжда куршуми по стоманата ушите на Броди писнаха.

— И какъв е планът ти, стрелецо? — с пламнали от гняв очи попита тя.

Броди изчака залпът да утихне, стреля два пъти и отново се скри. Бръкна под крачола си и извади един SIG-P250 с лазерен мерник. Вкара патрон в цевта, включи лазера и метна пистолета на Блеър.

— Хайде, скъпа, просто насочваш червената точка към мишената и натискаш. Имаш петнайсет патрона, така че се забавлявай.

Без да отговори, тя застана на четири крака и задникът ѝ докосна бузата му, докато се обръщаше. Запълзя на лакти към ръба на греблото. Зае позиция и погледна към Девлин.

— Привличай огъня, смотаняко! Аз ще се погрижа за останалото.

Зелените ѝ очи бяха като горящи кинжали. Той поклати глава. Отиде до другия край на греблото, свали сакото си, окачи го на една тръба и го вдигна нагоре. Куршумите моментално превърнаха фината тъкан в парцали. Залпът спря.

Блеър се изправи, хванала с две ръце пистолета, и насочи червената точка на лазера към единия от двамата стрелци, които бяха изскочили от прикритието си да убият сакото на Броди. Стреля два пъти; първият куршум отвори дупка в челото на мишената, а вторият

го улучи точно в слънчевия сплит. Другият нападател се вцепени с пистолет в ръка, не вярвайки на очите си. Преди да успее да реагира, Блеър изстреля трети куршум в неговата посока. Розово облаче изригна около главата му, заблестя на ярката светлина и се задържа за секунда във въздуха, след като тялото се бе свлякло на земята. Блеър приклекна, завъртя се и опря гръб в греблото. Държейки пистолета с дулото нагоре, успя да си поеме дъх и се усмихна.

— Двама по-малко, остава един.

Броди я зяпна с увиснала челюст. Зад себе си чу зловещо ръмжене. Рязко се завъртя. Преследвачът стоеше зад тях, насочил пистолет право в главата му. „Кучият син е успял да ни заобиколи.“ Но ръмженето не идваше от стрелеца. Броди вдигна очи. На около шест метра над убиеца се мъдреше гигантски ротвайлер, кацнал на самия край на ръждиво купе. В очите му гореше адски огън; устните му, дръпнати назад, разкриваха блестящи зъби. От устата му се стичаха лиги. Звярът неспокойно се размърда напред-назад и изкривеният метал заскърца. Броди пусна най-широката си усмивка.

— На твоє място бих се махнал оттам — каза той на убиеца.

— Затваряй си плювалника и хвърлете оръжията! — отвърна онзи и насочи пистолета към Блеър.

Броди сви рамене и му прати въздушна целувка. Убиецът го изгледа объркано и в същия миг очите на ротвайлера проблеснаха. Звярът скочи. Стовари се с цялата си тежест върху гърба на убиеца и го повали. Онзи инстинктивно натисна спусъка. Куршумът профуча покрай бузата на Броди и рикошира сред искри от греблото точно до ухото му.

Ръждясалата кола изскърца и полетя надолу към кучето и убиеца. През облака прах, вдигнал се от падането на двата и половина тона метал прозвуча писък. Двамата се изправиха и се изтупаха. Носът на Блеър беше набит с прах. Не успя да кихне нормално и произведе приглушено писукане. Броди се опита да не се разсмее, но не успя да се удържи.

— Много смешно, няма що. — Но още докато го казваше, на лицето ѝ се появи усмивка. — Можеше поне да предложиш носна кърпичка на дамата.

Той потупа джобовете си и сви рамене.

— Изгубих я в кръчмата, забрави ли?

Тя го изгледа кръвнишки. След известно лутане из гробището най-сетне стигнаха до портала.

В далечината се чу вой на сирени, който приближаваше. Блеър му подаде пистолета с дръжката напред. Той се усмихна и поклати глава.

— Задръж го. Може да ти потрябва.

Блеър грейна и пхна лекото оръжие в джоба на самото си. Изненадващо го сграбчи за реверите, притегли го грубо към себе си и го целуна по устните. Нейните бяха топли и влажни. Макар че бузите ѝ бяха покрити с мръсотия и косата ѝ бе като гнездо на плъхове, парфюмът ѝ изпълни сетивата му с аромата на рози, примесен с пот и страх. Пусна го също така внезапно и се дръпна назад. Обърна се и излезе през отключения портал. Броди остана неподвижен за момент, загледан след нея. Усещаше, че хлътва по тази жена, а това неизбежно щеше много да усложни нещата. Излезе на тротоара и махна на едно такси. Отвори задната врата на малкия черен автомобил.

— Скачай вътре, Блеър.

Тя го изгледа объркано и отстъпи назад.

— Оставам с теб — рязко заяви тя.

— Не — отвърна Броди и поклати стеснително глава. — Тук се разделяме.

— Значи станалото току-що... не означава нищо за теб — рече тя, отметна кичур коса и го изгледа свирепо. — Имаш си момиче на всяко пристанище.

Броди преглътна с мъка.

— Именно заради станалото смятам, че твоята част приключи. Отиваш в апартамента си и залостваш вратата. Ще пратя някой да те наглежда.

Направи ѝ знак да се качи в колата. Тя отстъпи още крачка назад.

— Не се ласкай, мистър Девлин. Целувката беше само импулс. Не съм имала предвид нищо, по дяволите.

Броди я зяпна за момент, след което се качи в колата.

— Идвай, ще те хвърля.

Тя се завъртя на токчета и закрачи по тротоара. Заръмня.

— Броячът цъка, шефе — обади се шофьорът.

Броди въздъхна, изруга под нос и затръшна вратата.

— Май ѝ трябва верига с топка накрая, а? — каза шофьорът, докато потегляха.

Броди мълчеше мрачно. Чувстваше се като абсолютна гадина, но знаеше, че постъпва правилно. Идеята на Къмингс да използва Блеър за примамка на Гант не му хареса още от самото начало. А вече знаеше, че е хлътнал по нея и просто не може да рискува да я излага на още опасности. Болезненият спомен за последната жена, която бе позволил да бъде използвана по подобен начин, споменът за жената, която бе обичал толкова силно, картините на бруталното ѝ убийство и тялото ѝ, проснато в локва кръв, все още бяха живи в ума му.

Гласът на шофьора го изтръгна от унеса му.

— Най-добре я остави да похойка малко. Ще се върне, ще видиш. Скоро пак ще си играете.

Блеър спря и се обърна. Бузите ѝ бяха мокри от сълзите и топлия дъжд. Загледа се с копнеж към отдалечаващото се такси и грубия американец, който се изпаряваше от живота ѝ. Тропна с крак.

— Гаден янки. Надут самодоволен пуяк.

Дъждът се засили. Проблесна мълния, последвана от глух тътен. Прегърби рамене и вдигна яката на самото си. „И сега какво?“ Мислите ѝ се насочиха към брат ѝ и я побиха студени тръпки. Пъхна два треперещи пръста в устата си, изсвири и махна на минаващото такси.

— Накъде, госпожице? — попита шофьорът, когато Блеър затръшна вратата след себе си.

— Към Британския музей — чу се да отговаря тя. — И по-бързо.

---

[1] Минестрели — пътуващи средновековни поети и музиканти, трубадури. — Б.р. ↑

18.

Гъстата лондонска мъгла вече се виеше около фасадата на музея, когато таксито приближи. Блеър поръча на шофьора да я остави при служебния вход. Докато вадеше завързания с връв на шията ѝ пропуск, тя се поколеба и се обърна. Служебният паркинг беше почти празен. Уличните лампи бяха обгърнати в ореол от мъглата и нездравата им светлина придаваше на всичко противен жълтеникав тон. Скрита в сенките и мъглата, някаква фигура бавно приближаваше към входа. Блеър усети ледени тръпки. Прекара картата през четеца и ключалката изщрака. Посрещна я уютната топлина на сградата. Инстинктивно се обърна да провери дали вратата се е затворила плътно зад нея. Тръгна към асансьора и стъпките ѝ отекнаха зловещо. В този час коридорите бяха съвсем пусати. Когато приближи ъгъла, чу тътрене на крака и хрипливо дишане. Закова на място. После поклати глава.

— Вземи се в ръце, глупачке! — наруга се под нос.

Зави и едва не се сблъска с човека. Сбръчканият пазач ахна и отскочи назад с ръка на сърцето. Облещи се към нея. Очите му изглеждаха още по-големи зад дебелия стъкло на очилата.

— Да му се не види, доктор Кели, изкарайте ми акъла.

Блеър рязко пое дъх.

— Май и двамата сме малко изнервени, мистър Спайви.

— Трябва да се обаждате по интеркома, когато идвате след работно време — рече строго той.

— Явно съм забравила. Но къде са останалите? Едва седем е.

— Довечера ще пръскат за гризачи. Затваряме всичко. Не получихте ли съобщението?

Тя сви рамене.

— Не се бавете, докторе.

— Няма.

— Е, тогава да вървя. — Той докосна фуражката си и се отдалечи, влачейки крака.

Блеър излезе от скърцащия стар асансьор и тръгна по слабо осветения коридор към кабинета си. Пощата бе натрупана на купчина

пред вратата ѝ. Затърси ключовете си, а когато най-сетне ги откри, вратата се оказа отключена. „Та нали винаги заключвам? Е, явно само така си мисля.“

Плъсна се в стола си, зае се с пощата и едва тогава забеляза нещо, което стегна гърлото ѝ. Заряза писмата, които бяха предимно рекламни боклуци, и придърпа пакета към себе си. Върху големия печат за въздушна поща се мъдреше надписът „Иstanbul, Турция“. Видът на пратката не само спря дъха ѝ, но и внезапно я изпълни с радостно вълнение, примесено с ужас. Погледът ѝ се стрелна към вратата. Стана и надникна навън, след което заключи и се върна при бюрото. Взе ножчето за хартия във формата на ятаган и срязва печатите. Поколеба се за миг и извади съдържанието на пакета. Вътре имаше две книги. Доста орфан и избледнял червен дневник и роман с твърди корици. Ококори се, не вярвайки на очите си. Доминик го беше намерил — пред нея бе магическият дневник на Карл Густав Юнг. Явно бе решил да го прати по пощата, вместо да рискува да го носи лично — знаел е, че тя моментално ще го разпознае и ще го задържи. Блеър се разсмя на иронията. „Сякаш дневникът ще е в по-голяма безопасност у мен. Ама че майтап!“

Алхимическата легенда, погълнала живота на баща ѝ, а сега и на брат ѝ, сякаш я гледаше предизвикателно. Ето че вече беше хвърлила мистериозната си мрежа и върху нея. Погледът ѝ се отмести към романа. Прочете заглавието. „Кукувиците от Мидуич“ от Джон Уиндъм. Нищо не ѝ говореше. Обърна книгата да погледне рекламния текст, но такъв нямаше. Облегна се назад в стола, свали обувките си и разтърка подутите си крака. Заигра се разсеяно с кичур коса, потънала в мисли. Посегна към дневника, но забеляза мръсния си ръкав и премисли. Извади чисти дрехи от малкия гардероб в ъгъла и отиде до умивалника да се освежи. Свали дрехите си, сгъна ги прилежно и ги праметна през облегалката на кожения диван. Често работеше до късно и предпочиташе да ношува тук, вместо да се връща до мъничкия си пуст апартамент. Оставайки близо до работата си, се чувстваше някак по-малко самотна.

Усети тежестта на пистолета, извади го от джоба и го постави на масата до умивалника. Не можеше да спре да мисли за онзи костелив американски ирландец, който ѝ бе дал оръжието. За широките му рамене, пронизващите сиви очи и гъстата тъмна коса. Не можеше да се

противи на влечението към този... твърдоглав тъпак. Прогони го от съзнанието си.

Останала само по гащета и сутиен, Блеър завъртя крановете на чешмата докрай. Насапуниса кесията и изтърка енергично лицето си. Наведе се, напълни шепи и се изплакна. Изправи се и загледа отражението си в огледалото. Пръстите ѝ докоснаха устните ѝ, докато си представяше целувката му. Миризмата на одеколона му... светлината внезапно угасна. Кабинетът потъна в пълен мрак. Остана вцепенена, полугола, уязвима и зъзнеща като уплашено дете.

19.

Портиерът в дълга сива куртка на кочияш и фуражка в същия цвят отвори широко вратата на хотел „Дорчестър“. Броди му кимна и влезе. Спря за момент на рецепцията да провери за съобщения, след което тръгна към асансьора. Докато слизаше на своя етаж, отвори плика и прочете поканата за партито в имението на Гант. Бланката беше украсена с релефен герб, под който се мъдреше думата РЕЙВЪНСКАР^[1], изписана с черно мастило. Гант определено имаше нюх за мелодраматичното.

След като се прибра в стаята си, свали прашното си сако, разкопча кобура на рамото си и го метна на леглото заедно с мобилния си телефон. Влезе в банята, взе горещ душ и облече дебелата хавлия с герба на хотела на гърдите. Сипа си солидна доза малцов скоч от минибара, отпи дълга глътка и си доля. Прекоси стаята и се плъосна в леглото. Беше изтощен. Искаше му се да имаше малко лед за питието. Последния път, когато бе поискал лед от румсървиса, му бяха донесли малка чинийка с две полустопени кубчета. „Европейци, иди ги разбери.“ Взе мобилния си телефон и натисна бутона за бързо набиране. Скаут Томпсън отговори на второто позвъняване.

— Здравсти, храбри командире.

— Къде е тя? — попита Девлин, докато надигаше глава и отпиваше от кехлибареното питие.

— Май се връща обратно към музея, шефе.

Докато се целуваха пред портала на автомобилното гробище, Броди бе лепнал на Блеър GPS предавател, благодарение на който Скаут можеше да определи точното ѝ местоположение. Показваше се като мигаща светлинка на непрекъснато променящата се карта на голям Лондон, която Скаут можеше да зареди в полевия си лаптоп.

— Работохоличка. Кажи на Бракс да я държи под око и да се увери, че е в безопасност. Ако се преоблече, ще изгубим дирите ѝ.

— Искаш да я следи цялата нощ?

— Да, стига да не е много зает с разглеждане на забележителности и сваляне на девойки — подигравателно рече

Девлин. — Дай ми Чюи.

От другата страна се чу далечен стон.

— В кенефа е. Казва, че имали разногласия с местната храна.

— Ако не омиташе цялата количка с десерти всеки път, когато му се отвори възможност... ох, по дяволите. Имате ли нещо интересно от бръмбара в колата на Гант?

— Не много. Получи обаждане. Звучеше здравата вбесен. Единственото име, което спомена, беше Айзък.

Броди въздъхна.

— Говори на немски, мистър Техномозък. Казал е der Eisaxt, което означава ледокоп. Може би е някакво кодово име. Какво друго?

— Нареди на някого да каже на... Ледокопа да се освободи от пакета някъде, където... — Гласът на Скаут замря. Явно беше объркан. — Май пак е било на немски.

Броди рязко се изправи в леглото, разливайки питието в скута си. Изруга, когато скъпото уиски обля топките му.

— Пусни ми веднага проклетия файл!

— Знаех си, че ще го кажеш. Ето го.

Броди задъвка долната си устна, докато слушаше напрегнато гласа на Гант.

— Zum Teufel^[2]! Кажи на der Eisaxt да се освободи от пакета някъде, където die Luder^[3] ще получи посланието. След като види как реагира на художественото му майсторство, да я прибере.

Вратът на Девлин изстина. Тихото зло в гласа на Гант, когато говореше за някого като за пакет, а за някого друго като за курва, беше доста изнервящо. И усещаше в червата си, че вторият някой бе Блеър Кели.

Скочи на крака и започна да лае заповеди по телефона. Втурна се пред дрешника и започна да се облича забързано. Закачи с ципа на панталона косъмчетата на слабините си, изрева от болка и се преви на две, а в очите му избиха сълзи. Така му се пада, задето бе оставил Блеър да излезе от полезрението му. „Кретен. Пълен кретен!“

---

[1] Рейвънскар — гарванов белег. — Б.пр. ↑

[2] Zum Teufel! (нем.) — по дяволите. — Б.р. ↑

[3] Die Luder (нем.) — мръсницата. — Б.р. ↑

20.

След като погълна огромна чиния горещи палачинки с мед, масло и кленов сироп, последвани от две купи овесена каша и препечени филийки с масло, Нур тръгна към площадката за игра. Беше видяла няколко момчета да излизат от столовата точно когато тя влезе. Бяха безинтересни, безцветни и еднакви, облечени като типични английски ученици — сиво сако с емблемата на училището и сиви къси панталони, сиви три четвърти чорапи, сива риза, вратовръзка на бели и сиви ивици и сиво-бяла фуражка. Едно от тях, с пясъчноруса коса, сресана на път, спря на вратата и се обърна. Дълбоките му индигови очи я разглеждаха с буден интерес. Когато наклони глава и започна да я върти като папагал, Нур забеляза бакенбардите му, които стигаха до заострените като на елф уши. А когато погледите ми се срещнаха, той се изчерви и канелените лунички на бузите му изчезнаха. Момчето сви рамене и излезе навън. На площадката коленичи в центъра на малка групичка други момчета, които си играеха с нещо. Отново вдигна поглед и този път й се ухили, показвайки липсващ зъб, след което отново погледна съсредоточено надолу. Друго момче с по-тъмна кожа, като на Нур, скочи на крака.

— Пропусна с цяла миля, Питър. Раджи е победителят и шампионът!

Момчето на име Питър се намръщи и лицето му се сбърчи от гняв. Сграбчи фуражката си и я удари в земята. Другото по-малко момче, което стоеше до него, я вдигна и му я върна, като го потупа окуражително по гърба.

Когато Нур приближи, момчетата се смълчаха. Тя погледна над главите им. Това бе най-странната и прекрасна гледка, която бе виждала. Многоцветни стъклени топки висяха във въздуха на около две стъпки над площадката и образуваха кръг, приличен на миниатюрна слънчева система, чиито мънички планети проблясваха под лъчите на слънцето. Внезапно кълбата падна на земята, сякаш мистериозната енергия, която ги държеше във въздуха, беше изключена.

Питър се изправи на крака, изгупа прахта и сухата трева от коленете си и погледна право към нея. По-малкото момче застана до него, хванало го здраво за ръката, и я загледа боязливо с блеснали очи. Останалите проследиха погледа му и се вторачиха в нея.

„Почва се“, помисли си Нур. Преглътна и се усмихна, показвайки трапчинките си.

— Наричат ме Уенди. На какво си играете, момчета?

Бандата захихика. Нур се сви.

Питър се намръщи и ги укори. Кимна ѝ да приближи. Тя отиде до него с малки стъпки. Момчето избърса нос с луничавото опако на дланта си.

— Аз съм Питър — представи се той и кимна към по-малкия си двойник. — А това е Гейбриъл.

Малкият се усмихна стеснително.

— Здравсти, Уенди.

Устните му не се движеха, но въпреки това тя чу ясно гласа му, само дето звучеше вътре в главата ѝ.

— Ти нашата майка ли си? — прошепна гласчето.

„Сигурно си въобразявам“, помисли си тя. Но той я гледаше толкова искрено, че сърцето на Нур трепна. След това Питър представи останалите момчета. Майкъл бе кльощав, с голяма адамова ябълка, която изпъкваше на тънкия му като молив врат, но беше хубав, лицето му бе като на ангел, а русата му коса сякаш светеше на слънцето. Раджи бе по-тъмен, с гъста, вълниста черна коса и грейнала усмивка. Джонбой бе малко кръгличък, с дебели очила в рогови рамки и имаше шантавия навик да поема въздух на гигантски глътки и да издиша, пърпорейки с устни като мотор. Питър каза, че диша така, когато е нервен или уплашен. Правеше го и в момента и бузите му се издуваха и изпускаха като духала.

Нур прецени, че Питър, Майкъл и Раджи са на около дванадесет. Джонбой сигурно бе на осем, а Гейбриъл бе най-малкият, може би на пет или шест, не можеше да определи със сигурност. Забеляза, че всички имат нещо общо помежду си — очите с цвят на индиго, същите като нейните.

Питър ѝ обясни, че играят на топчета. Докато ги събираха и ги прибираха в кожени кесии, Питър спря и вдигна едно голямо топче

към слънцето. Слънчевите лъчи се пречупиха и заиграха в цветовете на дъгата, сякаш минаваха през диамант.

— Това е щастливият ми бияч — гордо рече той.

— Мога ли да го подържа? — попита тя.

Той се усмихна и внимателно го постави в ръката ѝ. Когато пръстите им се докоснаха, Нур усети леко трепване в гърдите. Беше странно, но добро, топло чувство, като първия път, когато държа в ръцете си новородено агънце.

— Много е хубаво — рече тя и му протегна топчето.

Питър присви очи и се загледа в ръката ѝ. Отначало топчето се затопли, после заигра в дланта ѝ. Започна бавно да се издига, понесе се плавно във въздуха и накрая падна със звън в пълната кесия на Питър.

Известно време момичето се шегуваше и смееше с бандата. Реши, че я харесват. Накрая момчетата тръгнаха към люлките, а Нур и Питър започнаха да се разхождат в кръг и да си говорят. Докато вървяха, ѝ хрумна, че никога досега не си бе приказвала така с момче. Не беше сигурна как да се държи. „Просто бъди себе си“, прошепна тъничко гласче в главата ѝ. Забавляваше се, но знаеше, че нещо не е наред. Когато се опитваше да подпита Питър за това място и как е накарал топчето да лети, той все се умълчаваше и повтаряше: „Едем е специално място. Хубаво място“.

Научи, че това място е училище и се казвало *Едем*. Питър и малкият му брат дошли преди около четири години. Той ѝ разказа, че родителите им загинали при самолетна катастрофа. Останалите момчета пристигнали от цял свят, също били сирачета. Когато Нур попита за болничната миризма, която бе усетила в коридора към стаята си, Питър пребледня. Озърна се нервно и я погледна право в очите.

— Ако кажеш, отиваш в Тъмната стая и понякога... никога не излизаш от нея — прошепна той.

Уенди не знаеше защо го каза — просто ѝ изскочи от устата.

— Приличате ми на Изгубените момчета, онези от книгата, дето ми даде отец Дом. Може да изглежда хубаво тук и докторът и учителите да се усмихват весело, но това е измислена Небивала земя. А онази зла руса дама ме плаши най-много.

— Крюела де Вил ли имаш предвид? — насмешливо попита Питър.

Тя въздъхна тихичко. Не можеше да разбере тези англичани. Все се смееха на странни неща. Имаше толкова неща да научава за този странен нов свят. Зачуди се дали изобщо ще успее някога да стане като тях. Всъщност дали искаше да стане като тях? После си помисли за Блеър и сърцето ѝ се присви.

— Трябва да се махнем оттук, Питър — твърдо рече тя.

Той прехапа долната си устна и кимна.

— Права си, Уенди. Но как?

Двамата заговориха шепнешком, обсъждайки плана си. Раджи дойде при тях да си побъбрят малко.

— Старата вещица ще ни извика... — погледна китката си и затвори очи, сякаш си представяше, че на нея има часовник — ей сега.

Отвори очи и погледна загрижено към Уенди.

— Ще те извади от редицата. Опитай се да бъдеш храбра, Уенди.

— Откъде разбра?... — запита обърканата Нур, но в същото време се разнесе шумно дрънчене.

Слаба жена с орлово лице се появи на входа на училището, удряйки с пръчка голям метален триъгълник.

— Това е мис Бейлок — обясни Питър. — Гледай да не я ядосваш, че ще ти даде да разбереш. Зла дърта вещица.

Нур се изплю на земята.

— Не съм някоя пъзла!

Но докато минаваха покрай мис Бейлок, Нур си припомни предупреждението на Раджи. Опита се да не се набива в очите ѝ, а само я погледна крадешком. От тънките жестоки устни на мис Бейлок висеше цигара и димът се виеше нагоре. Малките ѝ очички зад дебели очила в рамки от черупка на костенурка гледаха свирепо.

— Ти там — извика тя.

Нур извърна очи и продължи да върви, молейки се наум старата вещица да няма предвид нея. Внезапно сянката на мис Бейлок падна отгоре ѝ като сянка на хищна птица. Пръсти като на скелет се забиха в рамото на Нур и я обърнаха.

— Нова си тук, затова този път ще ти се размине. Но когато те извикам, най-добре да идваш веднага, госпожичке.

Нур кимна смирено, без да смее да вдигне очи.

— Хайде идвай. Herr Doktor Кравен иска да те види веднага.

С крайчеца на окото си Нур забеляза как Питър ѝ намига и се усмихва пресилено. Напомняше ѝ за майка ѝ, когато лъжеше с очи и се преструваше, че нещо лошо е всъщност хубаво, за да не се страхува Нур.

Вратата изскърца и мис Бейлок бутна Нур в стаята. Детето присви очи и се огледа. Помещението бе тъмно като гроб и зловещо. Сенките го изпълваха като съсирена кръв. Нужно ѝ бе малко време, докато очите ѝ привикнат. Примигна, когато внезапно отгоре блесна рязка светлина и сякаш я прониза. Доктор Хъмпти Дъмпти седеше зад бюро в центъра на яркия конус. На бледото му като тесто лице играеше слаба усмивка.

— Малка мис Уенди, влизай.

Стомахът ѝ се сви от страх. Пристъпи напред с разтуптяно сърце, обхваната от ужас. Внезапно се сети. „Това е Тъмната стая!“

Посочи ѝ малък тапициран стол и Нур се отпусна в него. Обгърна ръце около раменете си и се сви.

— Ще поиграем на една игра. Обичаш игрите, нали, мис Уенди?

Тя кимна неохотно, изпълнена с лошо предчувствие. Внезапно лицето ѝ се стегна и тя се наведе напред, стиснала дръжките толкова здраво, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Не! — рече тя с треперещ глас.

Доктор Кравен стана и заобиколи бюрото, като щракна с някаква кутийка в ръка. Приличаше на дистанционното за телевизора, което Нур бе видяла в хотела. Внезапно метални ленти обхванаха тънките ѝ китки и ги приковаха към дръжките на стола. Тя се вцепени от ужас, когато докторът извади спринцовка от джоба на престилката си. Тънкият остър връх на иглата проблесна и той направи крачка към нея. Нур се обля в ледена пот, когато докторът запретна ръкава ѝ; от докосването на студените му влажни ръце кожата ѝ настръхна. Натърка ръката ѝ с леденостуден спирт.

— Ще усетиш малко боцване — обясни той. — Готово, не беше толкова лошо, ја?

Докторът дръпна лостче отстрани на стола. Облегалката рязко се дръпна назад, а в същото време краката ѝ се вдигнаха на нивото на тялото ѝ. Нур лежеше закопчана в креслото за мъчения. Клепачите ѝ затрептяха и главата ѝ клюмна на една страна. Светът се оцвети в ярко

розово, стомахът ѝ се сви на топка и се преобърна. Силно бръмчене изпълни ушите ѝ. Обгърна я мрак.

Докато се носеше по черните вълни, някакъв далечен глас я повика по име.

— Уенди... Уенди. Не се бой, ние сме с теб, мила. Не се страхувай, дете.

В мъглявия си сън Нур си мисли, че гласът е майчински и мил, също като мекия и малко отслабнал глас на баба. Представя си кръгло набръчкано лице... влажни любящи очи.

— Тук сме, дете. Тари те очакват.

Силно бръмчене заглушава думите на жената. След това се чува друг глас, далечен и неясен. Постепенно се засилва и Нур го разпознава. Гласът на Питър.

— Уенди, дръж се. Няма да продължи дълго. Както каза, всички ние имаме специални сили.

Уенди се сеца за прошепнатите му думи на площадката.

— Аз мога да местя предмети с ума си, малкият Гейбриъл чете мислите на хората, Раджи вижда бъдещето и знае какво ще се случи през следващите няколко минути...

Питър се засмива весело.

— А Джонбой е най-добрият от всички ни, Уенди. Истински доктор Дулитъл. Получил е дарбата от баба си. Разговаря с птиците, с насекомите и катеричките...

Бръмченето се превръща в рев и гласът на Питър става далечен.

— Малка мис Уенди — разнася се нечий друг глас от тъмното. — Ехо... отвори очички.

Започна да идва на себе си, да осъзнава, че вече не сънува. Присви очи на ярката светлина. Бледото като личинка лице на доктора се фокусира пред нея. По нежните ѝ бузи се стичаха горещи сълзи. От тях образът му отново се замъгли и сякаш се отмести назад.

— Стига, стига. Доктор Хъмпти Дъмпти не ти стори нищо.

Тя се обърна към гласа му. Ръцете му бяха облечени в старомодни хирургически ръкавици от дебела гума; с два пръста държеше епруветка. Наведе се ниско и втренчи в Нур воднистите си очи. Върхът на пръста му докосна една сълза на бузата ѝ. Доктор

Кравен сви устни и го близна с върха на езика си, сякаш го бе топнал в най-фин шоколад. Затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Изключително. Чистият нектар на девическа невинност — тихо рече той.

Когато най-сетне отвори напълно очи, докторът ѝ заприлича на зла свиня. Сега гледаше сърдито към нея.

— Да видим дали можем да напълним тази епруетка. Какво ще кажеш, мила?

Лицето му се изкриви в противна приканваща усмивка.

— Мисли си за... тъжни неща.

Объркана, Нур сбърчи носле. Устните му се нацупиха във фалшива гримаса.

— Може би сладката мис Уенди има нужда от малко мотивация, ја?

Кравен вдигна другата си ръка и размаха розовия ѝ мечок. На лицето на Нур цъфна усмивка.

— Мистър Мъфинс! — извика тя и се опита отчаяно да го достигне, но все още беше прикована към стола.

Докторът се обърна, постави епруетката върху масичката на колелца и взе скалпел. Обърна се отново към нея. Острието от неръждаема стомана проблесна зловещо. Лицето на Нур стана пепеляво и тя се затресе от ужас. С нарочно бавно движение той започна да приближава блестящия скалпел все повече и повече към муцуната на мечето. Изведнъж заби върха му в окото на мистър Мъфинс, завъртя го жестоко и избодде блестящото копче от тъканта. Гласът ѝ се задави от страх. От устните ѝ се изтръгна тих писък като на ранено врабче и сълзите рукогна. Кравен се усмихна противно.

— Добро момиче — с тиха злоба рече той, захвърли презрително плюшеното мече на пода и взе епруетката.

Леденият му смях кълтеше в стаята, докато държеше епруетката до окото ѝ и я пълнеше със сълзи.

21.

Мистър Спайви завърши обиколката си и тръгна по коридора към контролната стая на охраната. Куцукаше бавно и гумените подметки на обувките му скърцаха по полираните плочки. Мислите му се въртяха около вечерята, която му беше приготвила жената — прясно изпечени бисквити, малко пилешки гърди и термос горещ чай.

В слабо осветеното дъно на коридора забеляза двама мъже в работнически комбинезони с надпис „Борба с вредители“. Бяха обърнати с гръб към него и гледаха към контролната стая. Единият беше вдигнал пръскачка и пръскаше камерата на тавана.

— Проклети навлеци, ще ми съсипят вечерята — промърмори под нос мистър Спайви.

Възрастният нощен пазач вдигна дългия си кокалест пръст.

— И таз добра. Вече минахте оттук... какво става?

Двамата бавно и синхронно се обърнаха и свалиха напред кепетата си.

Мистър Спайви присви очи зад дебелите лупи и лицето му пребледня още повече.

— Какво, по дяволите...

Светлината освети твърдите им неестествени перуки. Две дяволски бели клоунски лица се ухилиха злобно срещу него. Погледът на пазача се плъзна от широкото набръчкано чело към кухите, черни като въглени орбити на очите и оголените остри жълтеникави зъби под червения нос с широко разтворени ноздри. Сърцето заби лудо в гърдите му, сякаш всеки момент щеше да експлодира.

— Рогатият да ме вземе! — промърмори мистър Спайви задъхано.

В същия миг нечия ръка се пресегна зад него и притисна мокра кърпа в лицето му. Долови характерната остра миризма на хлороформ и коленете му се огънаха.

Водачът на безумните клоуни откачи връзката ключове от колана на Спайви и с дълга изящна крачка прескочи безчувственото тяло на стареца. Метна ключовете на съучастниците си.

— Отворете — прозвуча приглушеният му от противогаза глас.

Щом вратата се откряна, единият от клоуните метна консерва в стаята и отскочи настрани. Последва ярък проблясък, след който от вратата забълваха кълба дим. Водачът нахълта в контролната стая. През дима различи други двама пазачи, свити уплашено в ъгъла, опрели гръб в голяма конзола. Ръката на единия неуверено се протегна към червен телефон, докато гледаше с облепени като паници очи натрапника. В ръката на водача се появи огромен пистолет със заглушител. Оръжието тихо изкашля и ритна два пъти.

Единият куршум пробиха челото на пазача. Когато главата му се блъсна в конзолата, изходната рана я покри с червени пръски. Вторият куршум улучи другия пазач в гърлото. Ръката му полетя към раната и горещата червена кръв пръсна между пръстите му, докато човекът издаде странен хъхрещ звук. После се свлече безжизнено на пода.

Димът започна да се разсейва. Марго Гант свали противогаза. Загледа се в кървавата баня, опиянена от картината. Пое дълбоко дъх и изстена, потрепвайки от сексуална възбуда. Убийството я докарваше до оргазъм. За Марго сексът и насилието бяха едно и също. Въздъхна и погали с ръка пистолета.

— Веднага изключете тока!

Лампите примигнаха и изгаснаха. Марго се завъртя към другите двама.

— Хей, клоуните. Довлечете си проклетите задници и изключете алармите, камерите, телефоните и резервните генератори.

Остави пистолета на конзолата, за да освободи ръцете си. Свали широкия си комбинезон и го изрита настрани. Стройното ѝ тяло бе облечено в черно трико, което прилепваше толкова плътно, че приличаше на водолазен костюм. Прибра тежкия магнум в кобура на мускулестото си бедро и надяна очилата за нощно виждане.

Преметнала голяма черна торба през рамо, Марго мина покрай клоуните и се насочи към стълбите.

Зад запотените стъкла на мини купъра, който се люлееше на служебния паркинг на музея, лейтенант Бракстън беше в разгара на действието. Дишайки тежко и оплетен на възел от ръце и крака в

тясното купе, Бракс усещаше във врата си горещия дъх на момичето от информацията. Бедрата му работеха енергично.

— Господи! Вибрира — разгорещено прошепна тя.

— Знам, миличка. Знам. Мога и да жуля! — самодоволно рече Бракс.

Тя се освободи от прегръдките му и го бутна от себе си.

— Стига, Синди. Не спирай точно сега.

Момичето се надигна и придърпа полата си. Оправи разрошената си коса и посочи скута му.

Бракс се усмихна глуповато. И тогава го усети. Мобилният телефон вибрираше в джоба на панталона му. Извади го и отговори. Писъкът на Синди го накара да изпусне телефона. Изруга, наведе се и заопипва между педалите. Намери го благодарение на синкавото сияние на екрана. Когато се надигна, видя какво я е уплашило. Паркингът, музеят и всичко наоколо изведнъж бе потънало в мрак. Токът бе спрял. Пълната луна превръщаше косо валящия дъжд в изящен филигран.

— Девлин иска да наглеждаш доктор Кели — излая гласът на Скаут. — Върнала се е в музея. Неколцина от мутрите на Гант са ги проследили днес следобед и са си поиграли на стрелба.

— Пострадали? — попита Бракс, докато се взираше в мрака около себе си.

— Само стрелците. Но смятаме, че Гант може да се опита да отмъкне доктор Кели тази вечер.

В ума на Бракс зазвъня аларма. Обърна се към Синди, без да сваля телефона.

— Трябва да тичам, бебче. Бъди добро момиче и веднага се прибирай вкъщи.

— Бебче? — объркано повтори Скаут. — Наричаш ме бебче?

Синди го изглежда кръвнишки, докато Бракс изскочи от купъра ѝ, вдигна панталоните си, закопча колана и се втурна през дъжда към своята кола. Без да пуска телефона, затърси ключовете и отвори багажника.

С димящи върху мокрия асфалт гуми и надут клаксон Синди профуча покрай него, като мина през дълбока локва и го оплиска целия. Едва не го блъсна. Той се загледа зад отдалечаващите се стопове, изтръска мокрия си панталон и се усмихна.

— Хей, какво става, по дяволите? — извика Скаут в ухото му.
В суматохата Бракс беше забравил, че Скаут още е на линия.

— Май нещо става тук. Свържи се с главен инспектор Нюли.
Кажи му да изпрати веднага специален екип в музея!

— Хей, знам, че вече си на място. Следя GPS-а ти през компютъра. Но...

— Токът спря, май цялата мрежа е изключена. Гледай да кажеш на Нюли, че съм на място и съм цивилен. Не искам да ме надупчат наши.

— Разбрано. Чюи ще вземе Броди и идват към теб. Аз ще държа връзка.

Бракс затвори, свали сакото си и навлече якето. Извади куфарчето от багажника, затръшна капака и тръгна към музея. Мокрите му обувки жвакаха на всяка крачка.

22.

Чюи се настани зад волана на блестящия сребрист ягуар и натисна газта до дупка. Задницата на мощната кола поднесе и двойният V-8 турбо изрева. Чюи се усмихна при вида на пепелявото лице на Броди.

— Спокойно, приятел. Пусни малко музика. Може да ти успокои нервите.

Броди кимна и заразглежда таблото. С фосфоресциращата си светлина и безброй циферблати системата приличаше повече на пулт на реактивен изстребител, отколкото на автомобилно табло.

— Добре, предавам се. Къде е проклетото радио?

Чюи поклати отчаяно глава, пресегна се и натисна иконата с компактдиск на течнокристалния дисплей.

Живите звуци на *Синия Дунав* на Щраус полетяха от тонколониите и превърнаха бясното гонене на Чюи, който изпреварваше безразсъдно мудро движещите се автомобили и вземаше с писък завоите, в изящно дирижиран валс. Мокрият от дъжда асфалт отразяваше блестящата джунгла от червени светлинки и фарове. В по-дълбоките локви водата излиташе изпод калниците и плисваше страничните стъкла. Броди Девлин се мяташе от една страна на друга и бе благодарен, че прояви благоразумието да се закопчае. Опитва се да се съсредоточи, да извади Блеър Кели от мислите си, но точно сега тя стоеше в центъра на сцената. Докато не видя светофара...

— Червено! — изкрещя той на Чюи, чиито мечешки лапи стискаха здраво облицования с кожа волан. Чюи седеше с каменно лице, взирайки се право напред през шибаното от дъжда стъкло.

... и масивната грамада на двуетажния автобус. Очите на Броди се окръглиха, когато забеляза голямата машина отдясно, на секунди от кръстовището.

Чюи натисна педала и ягуарът се хвърли напред, пердашейки с все сила по хълмистия път. Валсът продължаваше да звучи, извисявайки се до кресчендо, когато колата полетя надолу, едва не задирайки настилка. Двигателят зави нагоре по възвишението и

ягуарът едва не излетя на върха, разминавайки се на сантиметри с автобуса.

— Трябва да завиеш надясно... — извика обезумял Броди, когато стигнаха следващата пресечка.

Чюи рязко завъртя волана, задницата поднесе и се завъртя на деветдесет градуса сред измъчения писък на гумите, вдигайки струи вода. Срещу тях се понесоха ослепителни светлини и бясно засвириха клаксони, когато полетяха от дясната страна на улицата.

— Господи, човече. Объркал си проклетата лента! — изкрещя Броди и заби нокти в таблото.

Чюи сви небрежно рамене, въртна волана и премина отляво.

— Английска му работа, *qualem biennium*.

Броди му хвърли изпепеляващ поглед с изкривено от гняв лице. Чюи му намигна и преведе:

— Ама че тъпаци.

Погледът на великана се стрелна към огледалото, когато сини и бели светлини запулсираха през задното стъкло на ягуара.

— Май си осигурихме полицейски ескорт — рече Чюи с крива усмивка. — Хайде да се позабавляваме.

Грамадният му пръст отново докосна екрана и от тонколоните гръмна *Роден да бъде див* на Степънулф. Девлин погледна назад и преброи три мощни полицейски автомобили да ги гонят по петите с надути сирени сякаш пригласяха на здравия рок. Преглътна с мъка, когато отново се обърна напред и видя дяволитата физиономия на Чюи. Познаваше това изражение. Сега щеше да се размирише наистина. Погледът му се насочи към километража, докато Чюи превключваше на ръка скоростите. Стрелката пълзеше нагоре до седемдесет... осемдесет и пет... деветдесет. Грамадният Волен ездач зад волана се ухили, като си тананикаше.

— Като истинско дете на природата... можем да се изкачим нависоко и никога да не умрем...

— Какво правиш, по дяволите? — скастри го Броди. — Ченгетата карат баварци, същински бойни коне. А това означава, че са и въоръжени до зъби.

Чюи му намигна и натисна газта. Рязкото ускорение притисна Броди в облегалката.

— Винаги ми е било чудно дали ягуарът може да надбяга „върховната немска машина“. Под капака има четиристотин и двайсет коня, шефе.

Профучаха на друг червен светофар, разминавайки се на косъм с микробус с ярка реклама за пелени отстрани. Броди се размърда в седалката и се запита дали не е „насрал скапаните гащи“, както би се изразил сержант Конърс с шотландския си диалект. Обърна се и изглежда кръвнишки Чюи.

— Супер! Веднага щом си сменя пелените, ще накарам да напишат „Най-бързият индианец в света“ на гроба ти!

В пълния мрак на кабинета си Блеър успя да се напъха в дрехите и прибра пистолета в джоба. Тръгна в тъмното с малки крачки и протегнати напред ръце. Палецът ѝ улучи ръба на бюрото. Измуча от болка и отчаяние, заподскача на един крак и тупна по задник на пода. Усети пронизваща болка в и без това натъртената си опашка.

— Мамка му! — извика тя и се разсмя на собствената си тромавост.

Пръстите ѝ напипаха нещо.

— Ох, бръснач.

Трепна, засмука пръста си и продължи да търси. Позната форма. Картонена кутийка. Малка. Поднесе я към носа си и помириса. Да, беше кибрит. Духът ѝ се приповдигна. Клечката се запали при първото драсване. „Слава богу, че са сухи. А сега какво?“ На слабата трептяща светлина намери телефона. Нямаше сигнал. Огънчето опари пръстите ѝ. Изруга отново, хвърли клечката и драсна нова. Тръгна към вратата и се препъна в стола си. С несигурни ръце се помъчи да отключи. Бавно откряхна вратата, надникна навън и излезе в студения притихнал коридор.

Захранваните с батерии аварийни лампи осветяваха коридора със слаба светлина. Погледна към асансьорите. „Глупости, и те не работят.“ Обърна се и тръгна към аварийното стълбище. Студеният под ближеше босите ѝ стъпала. Беше забравила обувките си. „Чудесно, Блеър. Направо изумително.“

Блъсна с рамо вратата и тя рязко се отвори, удряйки се в стената. Силният трясък отекна в кухнята празнина на стълбището. Поколеба се

за миг и заслиза. Промъкна се в ъгъла на площадката, като се взираше към перилата в отсрещния край. Отгоре светеше гола крушка в телена мрежа. Стъпалата от двете ѝ страни водеха нагоре и надолу към черни сенки, преди да стигнат до слабата светлина на другите площадки. Единственият звук бе собственото ѝ неравномерно дишане, докато стоеше и се чудеше. „Нагоре или надолу?“

Сивопепеляви стени, мрачни сенки, миришещ на плесен студен въздух — всичко това сякаш се свиваше около нея. Тресеше се. Беше смразена до мозъка на костите си. Не само от страх от неизвестното, но и защото блузата ѝ беше мокра от пот и прилепнала на гърба ѝ. Още по-лошото бе, че острата миризма ѝ показваше, че в тъмното е надянала мръсните си дрехи. „Движи се, Блеър. Слагай единия крак пред другия и се движи.“

Събра сили и направи една крачка. Отпред и отдолу се разнесе сух звук, сякаш някой мъкнеше нещо по бетонния под. Надзърна крадешком през парапета. На около четири етажа под нея в сенките се промъкваше силует. Влачеше нещо като чувал... не, тяло. Блеър инстинктивно се дръпна назад в ъгъла. Опря гръб в студената стена и се свлече на колене. Стомахът ѝ се бе свил на топка от напрежение. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Погледна треперещите си ръце и откри, че е забила нокти дълбоко в тъканта на панталона си. С всеки бесен удар на сърцето ѝ стъпките приближаваха все повече и повече. Беше обхваната от ирационалния страх, че някакво препарирано създание от изложбата или изсъхнала мумия е оживяла и се тътри насам, за да ѝ се нахвърли.

23.

Марго се плъзгаше през изложбената зала, скрита в сенките. Лунната светлина се мъчеше да проникне през огромните прозорци на покрива. Чуваше се равномерно барабанене на дъжда. Стигна дъното до залата на Просвещението и застана пред витрина № 20 — Магия, мистерии и ритуали.

Зад стъклото се намираха ръкописът на Войнич и ацтекското обсидианово огледало на Ди, както и покрит с восък таблет, украсен с отпечатъци на странни символи и знаци. Времето работеше срещу нея. Трябваше да действа бързо. Алармите бяха изключени, така че нямаше нужда от финес.

Марго измъкна пружинена палка от торбата си и с рязко движение на китката разби витрината. Стъклото се пръсна от силата на удара и изригна в порой блестящи парчета. Прибра нещата и продължи нататък, придвижвайки се бързо към следващата зала. Внушителен тотем се извиси пред нея. Боядисано в призрачно зелено от очилата за нощно виждане, към нея се хилеше зловещото лице на Кетцалкоатл, страховития бог — змия на ацтеките. Дръпнатите назад устни и елипсовидните змийски очи сякаш ѝ се подиграваха. Марго отвърна на погледа му.

— Ухапи ме! — подразни го тя.

Оцвети фигурата с лъча на фенера си и го насочи към кристалния череп, поставен върху пластмасовата стойка наблизо.

Кристалът улови светлината и я отрази като диамант. Черепът сякаш заблестя отвътре и едва не я ослепи. Тя свали чувствителните към светлина очила и разтърка очи. Зрението ѝ постепенно се избистри. Синьо-бяла светлина пулсираше от широко разположените очни гнезда на черепа. Марго примигна. За миг бе готова да се закълне, че долната челюст провисна и рязко се затвори. Един от убийците с клоунски лица се промъкна тихомълком до нея и я стресна. Тя трепна и го изгледа кръвнишки. Светлорусата ѝ коса блестеше на слабата лунна светлина.

— Sheiskopf!

После се наруга под нос и свали черепа от стойката. До него имаше още два, поставени върху по-ниски стъклени стойки. Отскубна ги един по един като берящо лалета холандско момиче, след което свирна на помощника си да донесе алуминиевата кутия. Постави черепите в предварително изрязаните гнезда в стиропора и добави към тях предметите от витрината на Джон Ди, като ги закрепил здраво със специални ремъци. Затвори капака и щракна закопчалките.

— Ja... zer gut! — прошепна тя и въздъхна.

Доближи радиостанцията до устните си.

— Ханс, а сега да пипнем die Luder. Къде е тя?

— Проверих кабинета на кучката — изкряха радиото. — Не е там.

Марго свали предавателя, завъртя се към клоуна и се намръщи. Онзи сви рамене. Отново взе радиостанцията.

— Добре, тогава ще пуснем въдицата. Der Eisaxt, изкарай свещеника от микробуса и го домъкни тук. Веднага!

Две резки изпращания отсреща показаха, че der Eisaxt е чул заповедта ѝ.

Блеър беше стигнала до следващата площадка.

Приклепна до парапета, затаила дъх. Дробовете ѝ сякаш щяха да се пръснат. Стъпките долу спряха. Другият беше едно ниво по-долу. Единствените звуци бяха неговото неравно дишане и туптенето на собственото ѝ сърце в тъпанчетата. Държейки пистолета с двете си ръце, тя опря чело в студената стомана на плъзгача. Затвори очи, концентрира се и насочи волята си към невидимия нападател на няколко крачки под себе си. „Тук няма никого, иди в кабинета ѝ“, предаде умът ѝ. Онзи отново се затътри и спря. Зловещата тишина увисна тежко в студения въздух на стълбището. С всяка своя фибра Блеър желаше нападателят да излезе. Внезапно вратата изскърца шумно и се затръшна. Без да губи нито миг, тя скочи на крака и се изкачи на следващия етаж. Промъкна се през вратата и пристъпи в коридора. Когато стигна над входа на кабинета си, отдолу се чу шумотевица. Местеха се мебели, чу се трясък на разбито стъкло. „Претърсва стаята ми.“

Вече бе успяла да свали решетката на вентилационната тръба и се бе пхнала в нея. Пространството бе тясно, но имаше достатъчно място за движение. Тръгна на четири крака в тръбата колкото се може по-бързо. След минута стигна до рязък завой и спря. И тогава се сети. Беше забравила да сложи решетката. Ако невидимият ловец забележеше това, можеше да я проследи. Но дали щеше да си направи труда? Съмняваше се.

Сякаш часове наред пълзя в клаустрофобично тясната тръба, но в действителност бяха минали само няколко минути. Коленете я боляха, дланите ѝ бяха набити с прах, изпражнения на плъхове и Бог знае с какво още. Нещо пробяга през ръката ѝ. Блеър инстинктивно се дръпна и заби лакът в стената. Наруга се за малодушието си. Дочу някакъв приглушен звук. Ускори ход през лабиринта, като се ориентираше по шума.

Доближи и разбра, че това беше глас. По-точно гласове. Високи и груби. Последвани от тихо скимтене. Измъчени молби на същество, преминало отвъд нормалния праг на болката, отвъд онова, което е способен да изтърпи човек. Някой, който се държеше за последната нишка на живота. Изстина. Можеше да разпознае този глас където и да е. Отец Доминик.

Гласът на брат ѝ долиташе от гърлото на тъмната, сякаш бездънна шахта пред нея, стигаща до тавана на помещението долу. Прецени наум разстоянието и местоположението и реши, че гласът е на около шест метра от нея, най-вероятно в залата на Просвещението. Шестото ѝ чувство я бе довело тук. Сега от нея зависеше да се... хвърли.

24.

Бракс се придвижваше на прибежки по коридора, осветен тук-там от аварийните лампи, които хвърляха слаби конуси светлина върху блестящите бели плочки. След като се справи с ключалката на входа с помощта на тънък пластмасов шперц, той бе отворил куфарчето и бе извадил съдържанието му. Сега държеше малък палмтоп^[1] в протегнатата си ръка. Скаут му бе прехвърлил плана на музея. Светлинната от DPS устройството на Блеър пулсираше в зелено.

На врата му беше праметнат Corner-Shot. Към системата — дело на израелските военни специалисти — можеха да се прикрепят обикновен или картечен пистолет, както и 40-мм гранатомет. Като цяло приличаше на карабина с шарнирно съединение в средата и дистанционен спусък. Сега към нея бе закрепен тежък щурмови пистолет. Механизмът се завърташе на 60 градуса, позволявайки на стрелеца да води прицелна стрелба от ъгъл, без самият той да се излага на открит огън. В работния край имаше миниатюрна видеокамера с широкоъгълен обектив, която предаваше образа на малък екран с висока резолюция. Камерата бе снабдена с мерник, автоматичен фокус и инфрачервен филтър, позволяващ на стрелеца да вижда и в тъмното. Под дулото на пистолета бе монтиран лазерен мерник.

Бракс спря на ъгъла. От дясната му страна към кръстовището приближаваха енергични стъпки. Изкара дулото зад ъгъла и погледна малкия екран.

Картината го накара да трепне. Призрачно бяло лице на клоун с кървавочервени устни изпълни екрана. Сякаш се рееше в мрака. Клоунът беше облечен в работнически комбинезон. В ръката си държеше пистолет и тичаше по коридора към него. Насочи мерника на екрана към коленете му и изстреля два куршума, после още два за всеки случай. Очите на клоуна се разшириха. Пронизителният писък достигна до Бракс в мига, в който противникът падна на глава върху твърдия под. Пистолетът излетя от ръката му и се плъзна с въртене по полираните плочки, профучавайки покрай ъгъла. След като провери за други опасности и не откри такива, Бракс излезе зад укритието, прибра

изпуснатия пистолет и тръгна към проснатото тяло. Завъртя предната част на оръжието си отново в права позиция. Извади белезници от колана си, притисна с коляно клоуна в гърба и го закопча. Извъртя се, без да отпуска коляното си, извади втори чифт белезници и стегна глезените му. Изправи се и погледна към пленника си. Коленичи отново, грубо сграбчи един от пръстите на клоуна и рязко го изви назад. Мъжът заквича като прасе на заколение. Бракс се наведе към него.

— Искаш ли още, задник такъв?

Клоунът енергично заклати глава.

— Колко още има и къде са?

Отговор не последва. Бракс изви друг пръст и го чу как изпука. Краката на клоуна забарабаниха по пода. Преди да завърши квиченето, което звучеше като молба за милост, Бракс се изправи, постави пета върху тила му и размаза лицето му в пода. Прехвърли тежестта си на десния крак, като внимаваше да не изгуби равновесие.

— Последен шанс — каза той през зъби.

Мъжът изпъшка. Бракс свали крака си.

— Слушам те.

— Четирима... на третия етаж — изпъшка немощно клоунът.

Бракс хвана трети пръст.

— Къде на третия етаж? С какво са въоръжени?

— В залата на Просвещението... полуавтоматични пистолети. Кълна се, това е.

Бракс го погледна изпитателно и превключи пистолета си на автоматична стрелба.

— Мисля, че си дотук.

Наведе се и запуши устата му с кърпа. Завъртя се и се изтича нагоре по стълбите, като в движение търсеше в палмтопа къде се намира залата на Просвещението. Изкачи се на третия етаж и се промъкна в коридора. Закова на място, когато още две клоунски лица се появиха зад ъгъла. Приближаваха бързо. Единият насочи към Бракс карабина с рязана цев. „Само пистолети, как ли пък не!“ От дулото проблесна огън. Бракс бе сигурен, че е улучен. Сачми ужилиха бузата му. Изстрелът бе висок и от лявата му страна. Инстинктът надделя.

Бракс се метна напред, направи салто и се плъзна по задник по пода с присвити крака, като стреляше в движение. Сякаш на забавен

кадър горещите гилзи увисваха във въздуха и падаха на пода; една се пхна под яката му. Пареше като адски огън. Куршумите улучиха по-високия в гърдите, а вторият откос пръсна лицето на по-дребния. Той се олюля и рухна на колене. От черното му око, през което куршумът си бе пробил път до мозъка, течеше кръв. Бракс скочи на крака.

Прозвучаха тежки удари на чук върху метал, последвани от измъчен писък откъм залата.

---

[1] Палмтоп — преносим джобен компютър. — Б.р. ↑

25.

Голямата страст на Блеър, освен археологията, бе скалното катерене. Ето че се налагаше да подложи уменията си на върховно изпитание. Използва техниката „спускане в комин“. Опря десния си крак в отсрещната стена на височината на коляното си, а левия — отзад, плътно свит под задника. Протегна ръце и опря длани в срещуположните страни, след което потегли надолу, местейки последователно ръце и крака. Прасците и мускулите на бедрата й изгаряха от болка, опъвайки се до скъсване. Ръцете започваха да се схващат от напрежение. Беше изминала половината разстояние, когато загуби опора. Тръбата изпука шумно и се поддаде.

С ръце над главата си тя полетя в шахтата към мъглявата светлина долу.

Марго нервно крачеше напред-назад и час по час хвърляше поглед към входа на залата. Стиснал здраво инструмента си, der Eisaxt забиваше шиповете в меката плът на ръцете на мъжа. С всеки удар Марго потръпваше и стенеше от удоволствие, втренчена с жив интерес в изкривеното от болка лице на свещеника.

Спря. Така и не видя откъде й дойде. Тялото на Блеър излетя от вентилационната тръба и се стовари върху Марго като наковалня, изкара й въздуха и я стовари на колене. Блеър се претърколи по студените плочки. Глезенът й се изкълчи от удара и тя изкрещя от болка. Като се давеше и се мъчеше да си поеме дъх, Марго се изправи бавно. Зашеметена отначало, тя постепенно дойде на себе си и зият й поглед падна върху Блеър.

— Курва!

Марго се олюляваше и я гледаше с изпълнени с ярост и желание за убийство очи. Стиснала наранения си глезен, Блеър плъзна поглед покрай нея и изпищя.

На отсрещната стена зад тежката фигура на der Eisaxt видя брат си, отец Доминик, да виси на петнайсетсантиметрови шипове, забити в

отворените му длани и голите му стъпала. Пироните се впиваха дълбоко в бетона. Кръвта на Доминик все още се стичаше на струйки по бялата стена и образуваше черна локва на пода под него. Главата му бе клюмнала безжизнено напред. Блеър успя да различи слабото повдигане на гърдите му и да чуе немощното му дишане. Все още бе жив. Погледът ѝ се премести върху der Eisaxt, после към Марго.

— Разпънали сте го, побъркани копелета! — изкрещя Блеър.

— Ернст свърши добра работа — отвърна Марго и си лепна усмивка на любезна домакиня. — Прилича на жива скулптура, не мислиш ли?

Блеър я наруга. Ръката ѝ бавно запълзя към джоба, в който бе сложила пистолета. Ернст се ухили, тракна токове и се поклони театрално.

— Имаме си критик на изкуството, Ернст — насмешливо рече Марго.

Отвратена, Блеър се извърна и видя шокираното си лице във витрината. От тъмнината зад Ернст прозвуча глас:

— Никой да не мърда. Леко с ледокопа, задник такъв.

Отвън Скаут Томпсън и инспектор Нюли разговаряха, заобиколени от група напрегнати мъже.

Приближаващият звук на вертолетна перка привлече вниманието им. Яркият конус на прожектора се плъзна по земята. Нюли вдигна глава и посочи.

— Това трябва да са нашите момчета от специалните части — обясни той на Скаут. — Ще влязат през покрива, а ние ще щурмуваме отдолу.

Докато говореше, на паркинга пристигна контролният микробус. Вратите се отвориха и Нюли кимна към него, показвайки на Скаут, че трябва да се качат. Докато вървяха към микробуса, какофонията от сирени оповести пристигането на Броди и Чюи. Ягуарът подскочи на бордюра и се понесе към Скаут и инспектора, преследван по петите от три мощни патрулни коли.

— Май Чюи се е обзавел с фенклуб — рече Скаут, като клатеше глава.

Ягуарът поднесе и спря на няколко стъпки. Вратите му се отвориха и Девлин и Чюи излетяха навън. Зад тях набиха спирачки патрулните коли.

— По дяволите! Май ще е по-добре аз да се заема. Това са тежковъоръжени екипи — каза Нюли и се втурна към полицейските коли.

Преследвачите изскочиха от автомобилите с извадени оръжия, лаейки команди всички да паднат на колене с вдигнати ръце. Нюли вдигна високо значката си и застана заедно с един старши офицер в униформа между насочените оръжия и Девлин. След като овладя ситуацията, той се присъедини към екипа „Омега“ в микробуса. Лицето му беше червено от гняв.

— Проклети янки, умирайте да вдигате гюрултия.

Броди Девлин се усмихна стеснително и се обърна към Чюи.

— Доведох кавалерията — отвърна индианецът и кимна към полицейските звена.

— Вярно — съгласи се Нюли. — Ето какво е положението. Имало е изстрели. Вероятно вашият човек Бракстън е завързал престрелка с нападателите. Всеки момент ще пуснат тока.

Седналият на конзолата компютърен специалист зареди изображения на екрана. Нюли посочи плана на музея.

— Въздушният отряд ще атакува тук... от покрива. Покрил съм всички наземни изходи.

Броди кимна и се обърна към Скаут.

— Имаш ли новини от Бракс?

— Не, видеосигналът от Corner-Shot-ъ му прекъсна почти веднага, а не исках да му звъня по мобилния, за да не го издам и да го изложа на опасност.

Броди прехапа устна и се обърна към Нюли.

— Значи сме на тъмно в буквалния смисъл. Не знаем колко са неприятелите и как са въоръжени.

Нюли кимна мрачно.

— Така е. Намерихме паркиран наблизо микробус на фирма за борба с вредители. Предполагам, че неприятелите, както ги наричате, са влезли предрешени като служители на фирмата и са неутрализирали охраната. — Посочи екрана. — Ще пратим два екипа... тук и тук.

Техникът при конзолата докосна слушалките си, кимна и се обърна към тях.

— Инспекторе, от Еър 1 съобщават, че са забелязали втори хеликоптер да приближава от север.

Нюли изтръгна слушалките от главата му, надяна ги и изкрещя в микрофона:

— Еър 1, тук е инспектор Нюли. Не съм искал втори вертолет. Да не е екип на някой проклет таблоид?

Броди и Чюи се спогледаха тревожно и изскочиха от микробуса. Чюи вдигна към очите си инфрачервения цифров бинокъл, който бе успял да отмъкне.

— Някакви знаци? — попита Броди.

— Не... чакай, прилича ми на съкращението на някаква телевизия.

От микробуса се чува виковете на Нюли.

— Хеликоптер, въздушното пространство е затворено с полицейско нареждане. Идентифицирайте се и незабавно обръщайте!

След няколко опита Нюли се свърза с въздушния екип.

— Еър 1, тук Нюли. Не отговарят. Излитайте и изгонете проклетите новинари!

Няколко секунди по-късно Броди видя как Еър 1 се вдига от покрива и се насочва към приближаващия хеликоптер, като го осветяваше с прожектора си и даваше заповеди по високоговорителя. Мистериозната машина нито забави, нито смени курса си, а полетя направо към Еър 1.

— По дяволите! — извика Чюи. — Виждам ракетни установки! Кажете им да се оттеглят!

Нощното небе се озари от ярък проблясък и димната следа на ракета. Еър 1 получи пряко попадение в задния ротор и започна да се върти надолу като гонещо опашката си куче. Заби нос в масивния стъклен покрив на вътрешния двор. Перката му продължи да се върти и да разбива стъклото, докато машината не изчезна от поглед. Прозвуча оглушителен тътен и в небето се издигнаха кълба черен дим.

Броди и Чюи гледаха безпомощно как непознатият хеликоптер зави и увисна ниско над покрива, където според Нюли се намираше вторият екип, готов да нанесе удар. Оглушителният трясък на

картечницата продъни тъпанчетата на Броди. Червените и оранжеви трасиращи куршуми прошиха убийствения си път по покрива.

Малко преди това Блеър разпозна лейтенант Бракстън да излиза от сенките с насочено към тях оръжие. Погледна към нея.

— Добре ли си, доктор Кели?

Погледът му отново се насочи към другите двама. Трепна и се намръщи при вида на отец Доминик. Блеър кимна немощно.

— Ще се оправя. Но Доминик се нуждае от незабавна... — Изкрещя пронизително, докато се опитваше да се изправи, подпирайки се на близката витрина.

Отгоре избухна ярка светлина и озари нощното небе. Гръмката експлозия разтърси стените и бе последвана от оглушителен трясък на картечница. Бракс непредпазливо се втурна покрай Ернст към Блеър. Проблесна метал. Нокътят на ледокопа рязко полетя надолу и изби оръжието от ръката му. То издрънча на пода. Бракс се извъртя настрана, но Ернст сръчно обърна инструмента си и заби стоманената топка в слънчевия му сплит, принуждавайки Бракс да се превие от болка. След като го обезвреди, Ернст използва инструмента като палка и прикова противника си към пода с безмилостни удари по главата.

Блеър измъкна пистолета от джоба си, но рефлексите на Марго бяха безпогрешни. Тя преполови разстоянието помежду им, преди Блеър да успее да насочи оръжието. Силен страничен ритник изби пистолета от ръката ѝ. С писък на животинска ярост Марго сграбчи Блеър за реверите, вдигна я във въздуха и с нечовешка сила я запрати през стаята. Блеър полетя като филмов каскадьор и блъсна с гърба си голяма витрина. Остри като бръснач парчета се забиха в тялото ѝ, докато рухваше на пода сред разцепено дърво и разбити стъкла. Докато губеше съзнание, през прозореца отгоре се появи втора ослепителна светлина. Чу тракането на вертолетна перка. Започна да потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в мрака.

От счупения прозорец се посипа стъкло и облечена в черно фигура полетя надолу. Към Марго се спуснаха въжета. Тя вдигна Блеър като парцалена кукла и закрепил ремъците. Лебедката на хеликоптера ги издигна във въздуха към яркия прожектор. Ернст ги последва, когато

въжето се спусна за втори път, и изчезна в светлината, отнасяйки награбеното в куфара.

Осветлението внезапно се включи. Завиха сирени и в коридорите запулсираха червени светлини. Асансьорите забръмчаха. По стълбището задумкаха тежки обувки. В притихналата зала Бракс лежеше полумъртъв под разпнатия свещеник.

26.

Фасадата на Британския музей изглеждаше като бойно поле, окъпано в нажежената до бяло светлина на огромните прожектори и пулсиращите проблясъци на пожарни и линейки. Бариери и полицейски ленти ограждаха най-голямото местопрестъпление в Лондон от времето на терористичните бомбардировки. Пълчища телевизионни микробуси се бяха наредили зад барикадите и дългите им микровълнови антени предаваха на живо по каналите идеално фризираните, но подлудяващи новини. Противопожарната бригада потушаваше ада във вътрешния двор, където бе рухнал хеликоптерът.

Вътре криминалистите от Специалния директорат по престъпленията събираха улики, докато техни колеги прибираха останките на хората от охраната, от щурмовия отряд на покрива и от нападателите, след като детективите завършиха първоначалния оглед. Главен инспектор Нюли и Броди Девлин се намираха във външния коридор на залата на Просвещението. Парамедиците бързо отнесоха на носилки лейтенант Бракстън и отец Доминик Кели към асансьорите.

— Какви са прогнозите, докторе? — мрачно попита Броди Девлин.

Докторът свали хирургическите си ръкавици и го погледна в очите.

— Лейтенант Бракстън има тежко сътресение, но ако е рекъл Бог, може и да избегне трайно мозъчно увреждане. — Прехапа долната си устна. — Само времето ще покаже.

— А отец Кели? — попита инспектор Нюли.

Докторът въздъхна тежко.

— Освен раните по ръцете и краката има жестоки охлузвания и разкъсвания. По бедрата и гениталиите му видях изгаряния от електроди, вероятно от шокова палка.

Нюли се намръщи и преглътна с мъка.

— Има ли някакъв шанс да ни каже кой му е сторил това?

— Ако се изключи психическият шок, вероятно ще бъде в състояние да говори след около четиридесет и осем часа. При тези случаи е много трудно, инспекторе. Психологическата травма може да затрудни възстановяването на жертвата повече от физическите наранявания.

— Разбира се — отвърна инспекторът. — Благодаря за положените усилия.

— Е добре, господа — рече докторът и тръгна към асансьора. — Ще ви оставя да работите.

Двамата се върнаха обратно в залата. Чюи се беше отпуснал на коляно и внимателно оглеждаше пода. После се насочи към разбитото стъкло горе. Екипите криминалисти съставяха подробна карта на местопрестъплението. Скаут Томпсън се беше настанил в ъгъла с лаптоп на коленете. Следван от Нюли, Броди застана до Чюи.

— Какво имаш за нас, голямо момче?

Орловите очи на Чюи огледаха помещението. Посочи към стената.

— Бракс е влязъл зад тях и вероятно ги е сварил неподготвени. — Кимна към пода недалеч от голямата засъхваща локва кръв. — Там има отпечатък от кубинка, най-вероятно дванайсети номер. Не е на Бракс, той носеше мокасини десети номер, проверих. — Чюи стана и предпазливо тръгна през залата. — Ето там лежи Corner-Shot-ът. Съдейки по следите по цевта, бих казал, че онзи с кубинките го е изтръгнал от ръцете на Бракс с някакъв назъбен инструмент. Криминалистите ще кажат какъв точно е.

Нюли и Броди кимнаха.

— Продължавай — подтикна го Нюли.

Чюи пое дълбоко дъх и издиша рязко. Посочи дупката на покрива на мястото на вентилационната тръба, която сега лежеше на пода на няколко крачки от тях.

— Някой е скочил през тази тръба и се е стоварил върху втория престъпник.

— Как, по дяволите...

— Точно там има отпечатък от длан върху пода, малко кръв и парчета стъкло — продължи Чюи. — А тук... две еднакви кръгли следи, най-вероятно от коленете на онзи, който се е оказал отдолу.

Нюли махна на един криминалист.

— Погрижи се да заснемете и да отбележите добре това тук, младежо.

След това Чюи отиде при разбитата витрина. Огледа я и се обърна към мястото, където се намираха преди малко.

— Втората извършителка е хвърлила жертвата си през залата. И тя е паднала тук. — Посочи съсипаната витрина.

— Задръж малко — прекъсна го Нюли, извади ръка от джоба на тренчката си и размаха кокалест пръст към Чюи. — Говориш за извършителя в женски род, както и за жертвата. Откъде си толкова сигурен, че са били жени? И как можеш да предположиш, че едната е хвърлила другата на цели шест метра? Глупости!

Чюи посочи пода около тях и обясни:

— Няма следи от борба, а ето там виждаме, че през стъклото е била влачена жена.

— Добре. Ще се съглася с хипотезата ти за липса на борба... но заключението ти за пола им е абсурдно!

Чюи се обърна към един от криминалистите.

— Покажи му.

Кльощавият мъж вдигна с грейнало лице две пликчета за улики.

— Мистър Рейнденсър забеляза тези кичури, сър. — Вдигна едната торбичка. — Светлорусите косми бяха открити там, до отпечатъците от дланите, заедно с женска обеща, а — вдигна втората торбичка — отчупеният лакиран нокът и рижият кичур с кръв по него бяха намерени по разцепеното дърво във витрината.

Броди изстина, когато чу „риж“ и „кръв“. Представи си как Блеър лети през залата, блъска се във витрината и пада, посипана със стъкло. Нюли подсвири.

— Остава да ми кажеш какъв парфюм използват и какви са им мерките.

Чюи се усмихна тънко и поклати глава.

— Не... но мога да ви кажа имената им.

Челюстта на Нюли увисна. Броди опря юмрук в брадичката си.

— Блондинката е Марго Гант, залагам пенсията си. А червенокоската... — Гласът му трепна леко. — Червенокоската е доктор Блеър Кели. Знаем, че е била тук, а сега от нея няма нито следа.

Внезапно ясните, будни очи на Чюи проблеснаха. Върна се тичешком в центъра на залата под стъкления покрив като хрътка,

уловила миризмата на енот. Спря пред главен инспектор Нюли.

— Дай ми обувката си.

— Какво? Няма да...

Чюи се отпусна на коляно, сграбчи десния глезен на инспектора и повдигна крака му. Нюли се помъчи да запази равновесие, като бурно протестираше.

— Стой мирно, инспекторе — грубо рече Чюи и се обърна към криминалиста. — Бързо, дай ми някакви пинсети.

Броди не успя да се удържи. Гледката как Нюли балансира като крава с патерица, сграбчен за крака от големия индианец, му дойде в повече. Избухна в истеричен смях. Добре дошло облекчение от натрупалото се напрежение. Накрая се овладя и се вгледа по-внимателно. Върху подметката на Нюли имаше залепнало влакно. Чюи го хвана съсредоточено с пинсетите и го пусна в услужливо отворената от криминалиста торбичка. След това се обърна към Скаут.

— Ало, господин магьосник. Онзи вълшебен електронен микроскоп още ли е закачен за играчката ти?

Скупчени около Скаут, те следяха мълчаливо как компютърджията поставя влакното в скенера на лаптопа.

— А стига бе! — възкликна Скаут и се опули.

Под увеличение нишките на влакното се движеха като живи микроорганизми.

— Добре де, какво е това, по дяволите?

— Нещо, върху което Бойни системи работят от години, но засега си остава само мечта.

— На мен ми прилича на нанотехнология — прозаично отбеляза Чюи.

— Почерпете този човек с пура — рече Скаут. — Идеята е да се използват нанонишки в боен костюм. Когато войникът стегне бицепса си или мускулите на краката, тъканта увеличава силата на мускулната му система от пет до двадесет пъти.

— Като костюма на Супермен? — попита Броди. — Това може да обясни как „Блонди“ е метнала Блеър през залата като торба стърготини.

Зад тях се разнесе язвителен глас.

— Виж ти. Шерлок Холмс и доктор Уотсън обясняват местопрестъплението на инспектор Лестрейд в присъствието на Тонто.

Броди се обърна. Сър Нейджъл Къмингс, дебел и кисел както винаги, вървеше към тях. Погледът на Девлин се премести от мазния му врат, надиплен над яката, към студените му сиви очи. В едната си ръка държеше книга, в другата — писмо. Застана пред тях и завъртя подпухналата си глава, за да огледа залата. Въздъхна и погледна Броди в очите.

— Е, майор Девлин. Виждам, че американските ви каубои отново са оплескали работата. Сигурно много се гордеете?

Чюи пристъпи напред със свити юмруци, но Броди го сграбчи за ръката и го задържа.

— Може би изгубих човек — с премерен тон отвърна той. — Още усещам миризмата на кръв тук и на покрива, сър Къмингс. Неуместното ви чувство за хумор позори храбрите мъже, загинали при изпълнение на задълженията си.

Къмингс махна пренебрежително с дундестата си ръка.

— Тъй да бъде, не исках да обидя никого. — Обърна се към главен инспектор Нюли и му тикна писмото. — Заповед за освобождаването ви, инспекторе. Вътрешният министър реши, че аз трябва да оправям бакиите ви тук. Тайните служби на Нейно величество поемат нещата. Вече нямаме нужда от услугите ви.

Нюли прочете писмото и лицето му се изкриви от гняв. Прилежно сгъна листа и го прибра в джоба си. Обърна се и кимна вяло на екипа „Омега“. После погледна към Къмингс.

— Върви по дяволите, надут тлъст... глупак.

Завъртя се на пети и си тръгна. Къмингс сви рамене и тихо се изкиска. После лицето му се напрегна и той присви очи.

— Майор Девлин, мога ли да поговоря с вас на четири очи, моля?

Отидоха в отсрещния край на залата, по-далеч от суматохата и любопитните очи и уши.

— Майоре, трябва да оставим детинските препирни настрана за известно време. Случаят определено е излязъл извън контрол.

Броди понечи да заговори, но дебелакът го прекъсна.

— Освен това научавам, че днес следобед сте участвали в престрелка. Наложил се доста да потърча, за да попреча на шефа на Лондонската полиция и на вътрешния министър да жигосат розовия ви задник.

— Копоите на Гант преследваха момичето. Положението беше убий или ще бъдеш убит.

— Доколкото разбирам, под момичето имате предвид...

Броди разтри врата си.

— Доктор Блеър Кели. Която сега е изчезнала. Най-вероятно е била отвлечена от Марго Гант.

Къмингс го изглежда мълчаливо.

— И тъй като не сте си направили труда да изгубите безценното си време да ме уведомите за тези лудории, сигурно сте имали предвидливостта да държите поне началниците си в течение, нали?

В този момент мобилният на Девлин звънна.

Къмингс пусна мазна многозначителна усмивка и кимна към телефона.

— Явно не сте го направили. Съветвам ви да отговорите, майор Девлин. И ако не са ви разжалвали до ефрейтор в края на разговора, бъдете така добър да дойдете при мен в колата ми долу. Голямата черна кола, майоре — сви гъстите си вежди, наведе се напред и прошепна: — със затъмнените стъкла.

Сър Нейджъл Къмингс с мъка завъртя тлъстия си задник и се затъркаля през залата, оставяйки Девлин с телефон в ръка. Той отговори на позвъняването.

— Девлин.

Не се изненада, когато от другата страна се разнесе гневният глас на Бил Соренсън:

— Мили Боже, Девлин! Какво става там, по дяволите! От Капитолия и Белия дом хвърчаха лайна. В Ленгли са на седмото небе. Раздуват на Агенцията за национална сигурност какво бедствие е „Омега“ и как вилнеем из Лондон като банда вандали.

— Бракс е в интензивното — прекъсна го Броди. — Може би има трайно мозъчно увреждане.

— По дяволите! Добре, обясни ми едно по едно. Искам да се включва веднага щом стигна „Хийтроу“.

— И ти ли скачаш в играта?

— В момента пътувам, хлапе. И вода малко подкрепления. Трябва да овладеем положението, преди да е станало късно, Дев.

Сбито и стегнато, както беше обучен, Девлин предаде на Соренсън какво се бе случило. Скаут изтича към него с физиономия на

изгарящо от нетърпение пале. Броди се опита да го спре, но Скаут настояваше.

— Задръж малко, Бил. Томпсън има нещо спешно.

— Знам къде е доктор Кели — задъхано рече Скаут. — GPS устройството още е у нея. Наложил се да разширя площта на търсене и...

На сърцето на Броди олекна, но го изгледа кръвнишки.

— За бога, Скаут. Казвай къде е, по дяволите!

— В район на име Северен Девън. Старо свърталище на важни клечки. Големи имения, замъци и ферми за расови коне. Някъде близо до брега.

В ума на Девлин изникна поканата за малкото парти на Хайнрих Гант в имението му Рейвънскар, която бе получил в хотела. Адресът бе в... Северен Девън.

— Имаме нова информация, Бил. Ще те запозная, когато пристигнеш. Става въпрос за местоположението на доктор Кели.

Следван от Чюи и Скаут, Девлин слезе на гъмжащия от полицейски коли и пожарни паркинг и се заглежда за черния седан на Къмингс. Накрая се отказа и се обърна към хората си.

— Скаут, занасяй си задника в болницата и виж как е Бракс. Чюи, ти тръгвай за „Хийтроу“ да посрещнеш шефа. Очертава се дълга нощ.

Чюи кимна и посочи.

— Имаме посетители, Броди.

Кльощав дребен мъж с бомбе и дълго сиво двуредно палто си пробиваше път към тях. Приличаше на герой от шпионски филм от 40-е.

— Майор Девлин, сър?

— Да не сте от момчетата с плащове и кинжали на сър Нейджъл?
— попита Девлин.

Мъжът с бомбето се огледа предпазливо и кимна. Тикна му някаква книга с твърди корици. Девлин отстъпи крачка назад и взе с неохота книгата.

— Сър Нейджъл заръча да предам извиненията му, но се наложи да замине. Помоли ме да ви съобща, че организира атака на имението в

Северен Девън на зазоряване. Поръча да ви взема сутринта, сър. В Дорчестър ли ще бъдете?

Изгубил ума и дума, Девлин кимна.

— Много добре, сър.

Дребният човек с бомбето се обърна рязко и си тръгна. Девлин стисна книгата и извика след него.

— Хей, приятел, не разбрах името ти.

Мъжът се озърна през рамо и докосна шапката си, без да спира.

— Не мисля, че ви го казах, сър.

Девлин се повдигна на пръсти и се загледа през тълпата, мъчейки се да не изпуска дребосъка от поглед.

— А книгата какво означава? — викна объркано той.

— Четиво за разтуха, майоре. Предполагам, че доктор Кели го е оставила за вас.

Девлин поклати глава и въздъхна. Погледна заглавието. „Кукувиците от Мидуич“.

ТРЕТА ЧАСТ

СЕНКИ И МЪГЛИ

Нур лежеше свита на кълбо в стаята си в *Едем*, притиснала крака до гърдите. Вече беше спряла да плаче, но долната ѝ устна все още потрепваше леко. В ръката си бе стиснала здраво копчето око на мистър Мъфинс — единственото нещо от плюшената играчка, което успя да измъкне от Тъмната стая. Когато я освободиха от закопчалките, беше се престорила, че не я държат краката, и падна. Без да я види доктор Кравен, успя да вземе копчето от студения под.

Обърна се по гръб в леглото и потърка копчето между палеца и показалеца си. За нея сега то беше като магическо камъче и връзка с Блеър, нейната единствена надежда. Взе решение. Отсега нататък ще мисли за себе си само като за Уенди и ще загърби завинаги името Нур и всички свързани с него лоши спомени, загубата на родителите си и досегашния си живот.

В коридора отвън отекнаха стъпки, които приближиха и спряха пред вратата. Нур пхна копчето в уста и остана да лежи смразена от страх. Ключалката изщрака и вратата се отвори.

На прага стоеше мис Бейлок. Кльощата ѝ фигура бе осветена отзад от студената светлина в коридора.

— Време е за вечеря, госпожичке — рече тя, без да вади димящата си цигара от уста.

Кълбата се виеха покрай човковидния ѝ нос и се издигаха до очилата ѝ.

В столовата Нур взе таблата си от тезгяха и отиде до масата на Изгубените момчета. Седна до Питър и погледна лицата им. Седяха мълчаливо със сведени погледи. Взираха се в чиниите си сякаш никога досега не бяха виждали зелен фасул и печено телешко. Уенди също погледна чинията си, но след преживяното в Тъмната стая нямаше никакъв апетит. Когато мис Бейлок излезе от столовата, Питър се озърна предпазливо и най-сетне заговори.

— Добре ли си, Уенди? Тревожехме се.

Уенди зачовърка разсеяно фасула с вилицата си и подсмръкна.

— Да. Но какво е станало, Питър?

Мина човек от персонала и Питър отново се наведе над вечерята. Когато онзи се отдалечи, отново се обърна към Уенди.

— Отведоха едно друго момче в Тъмната стая.

Останалите вдигнаха едновременно глави и кимнаха.

— Отмъкнаха Майкъл от стаята с телевизора — каза с пълна уста Джонбой. — Имам ужасно предчувствие.

— Никога не пропуска вечеря, нали? — обърна се малкият Гейбриъл към Питър с тънкото си гласче.

Питър кимна мрачно, след което се усмихна.

— Изяж си зеленчуците, Гейб.

Гейбриъл се намръщи, гребна от зеления фасул и сложи вилницата в уста, като нарочно разсипа половината.

— Опа — рече той и се изкиска.

Раджи, който седеше от лявата ѝ страна, се наведе към Нур.

— Довечера трябва да се махнеш оттук. Чух доктор Кравен и Крюела де Вил да говорят за теб.

Уенди го погледна объркано.

— Имаш предвид доктор Хъмпти Дъмпти ли?

— Дъртия със свинската физиономия... истинското му име е Кравен — обясни Раджи.

Лицето му се напрегна, в очите му се настани тъга. Уенди го гледаше мълчаливо и очите ѝ започнаха да се насълзят, защото разбра, че Раджи казва истината и ще трябва да изостави Изгубените момчета. Пръстите ѝ се свиха около копчето око на мистър Мъфинс.

Раджи обясни, че Уенди била различна от останалите деца и важна за доктора и Крюела, всъщност Марго Гант. Сторило му се, че ги чул да казват, че Уенди била ключът, който трябвало да отвори вратата. Когато Раджи приключи, Питър изложи плана.

— Мис Бейлок си тръгва всяка вечер, след като угасят светлините. Двамата с Джонбой ще вдигнем врява и Раджи ще те измъкне. Тъй като може да разбере какво ще се случи през следващите няколко минути, ще знае какво ще предприемат пазачите. И дявола може да бие на криеница.

В този момент вниманието на Уенди се насочи към Джонбой. Нещо рижаво се подаде от пазвата му, пробяга по яката му и се спусна надолу по ръката. Уенди трепна. Беше огромна хлебарка. Джонбой забеляза реакцията ѝ и се изсмя.

— Не бъди пъзла, Уенди. — Хлебарката стоеше на опакото на дланта му и той я погали, издавайки меки цъкащи звуци. — Това е Оскар. Искаш ли да го подържиш?

Уенди потръпна и отдръпна назад стола си. Обичаше всички Божии създания, но хлебарка...

Питър се усмихна пак.

— Джонбой може да говори езика им. Оскар е единственият домашен любимец, който може да скрие от тях.

Уенди кимна разбиращо. Питър продължи:

— Ще се скриеш в багажника на колата на Бейлок, докато стигне дома си, после скачаш и... готово, свободна си!

— Няма да ни забравиш, нали, Уенди? — тъничко попита Гейбриъл. Големите му сини очи се взираха умолително в нея под рошавата коса.

В гърлото на Уенди заседна бучка.

— Ще се върна за вас, Гейб. Обещавам.

28.

Уенди крачеше напред-назад в стаята си. Бяха й взели дрехите след вечеря и сега беше само по нощница и пантофи. Чу някакъв странен звук — като съскане от стената. Долепи ухо, затаи дъх и се заслуша. Шумът се усили, сякаш някой драскаше упорито. После се чуха други звуци — дрънчене, чукане, стържене, думкане. Внезапно в коридора зарева аларма. Вратата се отвори и се появи ухиленото лице на Раджи.

— Да вървим!

Хвана я за ръка и я поведе по коридора, който бе оцветен в червено от примигващите предупредителни лампи. Малките крачета на Уенди се мъчеха да не изостават от широките крачки на Раджи. Дробовите й горяха от страх, докато минаваха тъгъл след тъгъл. Пред асансьора Раджи спря и затвори очи. Бързо дръпна Уенди в сенките. Сгушиха се зад тъгла и затаиха дъх, за да не издадат местоположението си. Вратата на асансьора се отвори със съскане. Мъже в черни униформи се изсипаха от кабината и затрополиха в обратната на тяхната посока. С притиснати до стената гърбове Раджи и Уенди се промъкнаха покрай тъгла и скочиха в асансьора. Раджи натисна бутона за подземния гараж.

В контролната стая на училищната охраната пазачът, който тъкмо захапваше сандвич, чу някакво дрънчене от вентилационната шахта. Остави сандвича и се обърна към шума. Погледът му се прикова към винта на шахтата. Той се въртеше и бавно излизаше от решетката. Челюстта на пазача увисна. Мислейки, че е някаква игра на светлината, той примигна и разсеяно избърса с опакото на дланта си майонезения мустак. Вгледа се по-добре и му се стори, че вижда мънички точки светлина, които сякаш се носеха в тъмното зад решетката. Винтът изскочи, падна на пода, търкулна се по плочките и спря при крака му. Колегата му при камерите натискаше копчетата като луд.

— Какво става, по дяволите? От пет минути нищо не виждам.

Решетката увисна на другия винт и оголи вентилационната шахта.

Тъмна струя козина се изсипа в помещението и наводни пода.

— Шибани плъхове! — викна пазачът със сандвича и скочи на стола си.

Другият се обърна към побеснелите гризачи. Посегна към пистолета си, докато плъховете на талази се изсипваха от тръбата, сновяха по пода, катереха се по краката му, по пултовете и телевизионните монитори. Изпищя, когато кафяво-черната маса покри гърдите и ръцете му и малки, остри като бръснач зъби се впиха в ръката му, принуждавайки го да изпусне пистолета. Другият се пресегна да натисне бутона на алармата, но един едър плъх заби зъби в дланта му и мъжът зави от ужас. Отвън цяла армия от хлебарки и стоножки се изливаше от вентилационните шахти на всеки коридор. Плъзнаха навсякъде, покривайки стените и камерите с черна блестяща маса от мърдащи крака и тела.

Джонбой и Питър задействаха и последната аларма и тръгнаха към лабораториите. Морето от насекоми на пода се раздели, разкривайки пътека за Джонбой, който вървеше и издаваше цъкащи звуци. Масивната врата от неръждаема стомана рязко се отвори. Жена в лабораторна престилка изтича навън, като пицеше и ровеше в косата си, тупаше раменете си, отчаяно мъчейки се да махне хлебарките и паяците, които бяха полепнали по нея като пчели на мед. Спъна се и падна, изправи се и отново се спъна. Токчето на обувката ѝ се счупи и тя закуцука по коридора. Целият ѝ гръб бе покрит с проблясваща кора насекоми.

Момчетата влязоха и тръгнаха през лабиринта работни пултове и лабораторно оборудване, като се оглеждаха в слабата светлина. Питър спря и посочи. На вратата пишеше ПТИЧАРНИК. Джонбой кимна и двамата влязоха. Птици от всякакви видове цвърчаха, чуруликаха и грачеха от дългите редици клетки. Ярکو оцветен папагал макао пристъпваше нервно напред-назад на пръчката си. На табелката върху клетката му пишеше ТИНКЪР БЕЛ.

— Мамка му, приятели! — изкряска папагалът.

Челюстта на Джонбой увисна. Двамата с Питър се спогледаха озадачено. Папагалът отново изграчи.

— Загубен скапаняк. Вонящ мизерник.

— Май говори на теб — рече Питър на Джонбой.

— Виж ти, умник сме си имали — произнесе Тинкър Бел и заклати нагоре-надолу човка. — Котка ли ти е изяла езика, момче?

— Можеш да говориш! — заекна Джонбой, изду бузи и подсвирна.

— Леле, шефе, умен си като буркан стърготини.

Питър пристъпи напред.

— Хайде стига. Не е нужно да бъдеш груб. Дръж се прилично.

Тинкър Бел подскочи и наежи перата си.

— О, я чупката! Отворете клетките и да почваме веселбата!

Момчетата се втурнаха към кафезите и започнаха да отварят вратичките. Уловените птици изпърхаха навън и изпълниха въздушен балет над главите им, като цвърчаха оглушително.

Двамата се върнаха до клетката на Тинкър Бел и предпазливо отвориха вратичката.

— Крааа! — изграчи папагалът и изхвъркна на свобода. — Марго е проклета Zwitter^[1]! Знам тайна, знам тайна.

Момчетата излязоха от птичарника и се насочиха към двойната стоманена врата в отсрещния край на лабораторията. От другата страна се чу странен смях. Беше почти, но не съвсем човешки, твърде писклив и нервен. След кратко колебание отвориха вратата и влязоха в менажерията. Обитателите ѝ ги посрещнаха с крясъци и кикот. Минаха покрай редиците клетки с тъжни чудати примати и други създания, които едва можеха да се разпознаят. Покрит с люспи лемур с дълга опашка на пръстени, който приличаше повече на игуана, се плъосна на пода и се загърчи, после успя да се изправи на крака и се заклатушка несигурно настрани. Дезориентирано и бавно, създанието се завъртя в кръг, гонейки собствената си опашка. Едър прегърбен орангутан, покрит с капещи пера вместо червена козина, се беше свил в ъгъла на клетката си; със своята безформена глава, кацнала на дълга тънка шия, приличаше повече на новоизлюпил се щраус, отколкото на маймуна.

Само при вида им на Джонбой му призля. С предпазливи стъпки момчетата приближиха до решетка, зад която към тях се взираше

шимпанзе с големи тъмносини очи и измъчена физиономия. В погледа му се четеше интелигентност, която стресна Джонбой.

— Толкова тъжен изглежда — каза той на Питър и в гърлото му заседна бучка.

— Мисля, че тези същества са мутанти — рече Питър, като се оглеждаше. — Някой ги е моделирал. Същински ад.

Очите на шимпанзето се напълниха със сълзи и от гърлото му се изтръгна тихо скимтене, след което създанието се извърна и наведе тъжно глава.

— Мислиш ли, че ще сторят същото с нас? — промълви Джонбой, като се тресеше от страх.

Питър го прегърна окуражително през рамо.

— Я се стегни, голямо момче. Не провесвай нос. Уенди ще вдигне тревога и ще се върне, преди да успееш да кажеш...

— Тикети-бу — със слаба усмивка довърши Джонбой.

Уенди лежеше със затаен дъх в тесния багажник на колата и напрягаше слух. Чу кухото чаткане на токчета по твърдия бетонен под на гаража. Вратата на автомобила се отвори, след което се затръшна. Двигателят изръмжа и Уенди усети как колата се раздвижи под нея. Малко преди това Раджи бе предвидил идването на мис Бейлок, бе отворил багажника и бе помогнал на Уенди да се скрие в ръждивия седан на надзирателката.

Пътят бе неравен, колата подскачаше, въздухът бе застоял. Стомахът на Уенди се преобърна и тя с мъка преглътна горчивата жлъч, надигнала се в гърлото ѝ. Чувстваше се замаяна. Трепереше от студ — беше облечена само в тънката памучна нощница. Пръстите на краката ѝ бяха ледени. Опита се да диша плитко, тъй като се страхуваше да не остане без въздух, преди мис Бейлок да спре. Мечтаеше си за синьо небе, свеж морски бриз и Блеър. Сякаш минаха цели часове, преди колата най-сетне да забави ход и спре. Вратата се отвори и автомобилът леко се заклатушка — мис Бейлок бе излязла от седана. Вцепенена от напрежение, Уенди зачака, прехапала долната си устна.

— Петдесет и пет, петдесет и шест — зашепна тя, отброявайки времето. — Триста и четиридесет, триста и петдесет, отварям очи!

Заопипва в тъмното и откри аварийния лост на багажника. Дръпна го. Той не помръдна. Опита отново, този път по-силно. Нищо. Побиха я тръпки. Беше готова да даде какво ли не за фенерче. Мракът сякаш я поглъщаше. Дръпна отново, този път с две ръце. С тих пукот капакът се отвори. Уенди надникна от багажника. Наоколо нямаше никого. Изскочи навън на тротоара. Вдиша свежия нощен въздух, който изпълни дробовете и проясни главата ѝ. Започна да ръми. Видя в далечината ярките фарове на приближаващ по пътя автомобил. Неволно отстъпи назад в сенките. Огледа се. Зад нея се издигаше висока жилищна сграда от червени тухли. Погледът ѝ се насочи отново към улицата. Фаровете приближаваха стремително. Изскочи от сенките и забърза нагоре по стъпалата. Задърпа дръжката на стъклената врата, над която слабо светеше самотна крушка. Залучено. Кожата ѝ настръхна и тя затрепери във влажната нощ. Зад нея се чу глас, от който едва не подскочи.

— Бихте ли ми помогнали, *Mademoiselle*?

Завъртя се и видя усмихващото се лице на възрастен мъж с пазарски торби в ръцете. Носеше барета, старомодни очила с телени рамки и имаше грижливо поддържана козя брадичка. Мъжът кимна към висящите от пръстите на лявата му ръка ключове, които проблеснаха на светлината.

— Ще бъдете ли така добра да отключите, *s'il vous plait*^[2]?

Погледът на Уенди се стрелна към приближаващата кола. Беше грамадна черна лимузина. Взе ключовете и се зае с треперещи ръце с ключалката. Резето изщрака и тя пристъпи в топлото фоайе. Възрастният мъж влезе след нея, натоварен с торбите си, и затвори вратата с ритник. Уенди чу скърцането на спирачки пред сградата. Фаровете на лимузината осветиха за момент лицето на стареца и тя забеляза, че то е цялото покрито с бръчки и изглежда крехко като мека опаковъчна хартия. Мъничка дъждовна капка капна от брадичката му. Старецът бавно се обърна към изхода и поклати неодобрително глава.

— *Mon Dieu!* Виж само как паркираха *ces idiots*. Блокираха цялата улица.

Отвън се чу глухият звук на затръшнати врати. Преди старецът да успее да се обърне към нея, Уенди хвърли ключовете и се втурна към стълбите.

— Мама ме вика, трябва да бягам — извика тя през рамо.

Старецът гледаше как Уенди изчезва нагоре по стълбите. Усмихна се многозначително и в очите му проблесна дяволита искрица.

— Отлитай, ma petite^[3] птичке.

Викове и думкане привлякоха отново вниманието му към входната врата. Обърна се и видя двама безврати типове. Едрите им туловища изпълваха входа и затулваха лампата, докато тропаха силно по вратата. Старецът бавно се наведе напред и присви очи. Извикаха му с приглушени гласове да отвори вратата. Той хвърли поглед към стълбището, отново се обърна към вратата и поклати отрицателно глава. Сви рамене, бавно се обърна и се затътри навътре.

— Разбивайте! — извикаха отвън.

Обут в тежка обувка крак изрита вратата при ключалката, тя поддаде и се блъсна с трясък в стената.

Фоайето се покри с разбито стъкло. Мъжете се втурнаха в сградата.

— Хванете стария глупак! — извика водачът точно когато едва кретащият старец изчезна зад ъгъла.

Двама от преследвачите се втурнаха след него. Стигнаха за секунди до ъгъла и заковаха на място, а подметките на кубинките им оставиха черни следи по избелелия под. Двамата стояха, изгубили ума и дума. Дъртият чешит сякаш се бе изпарил във въздуха.

С последни сили Уенди блъсна вратата към покрива. Равномерният хладен дъжд я освежаваше, студеният вечерен въздух изпълваше дробовете ѝ, докато тичаше. „Почти стигнах. Още няколко крачки и съм свободна.“ Спря внезапно и пристъпи едва-едва към ръба на покрива.

Вятърът я побутваше, докато примигваше, за да махне дъжда от очите си. Стоеше с разперени ръце, мъчейки се да запази равновесие. Погледна надолу и смътно различи фаровете на колите, които се носеха като светулки в тъмното. Приканваха я при себе си. Отзад вратата се отвори с трясък и се блъсна в стената. Светлината от стълбището плъзна по покрива и се опита да я достигне. Обърна се.

Тъмни фигури се изсипаха от входа и спряха, очертани от слабата светлина. Успя да разпознае най-високата фигура, чиято светлоруса коса улавяше мъждивата светлина. Стойката и езикът на тялото не можеха да се объркат; в тях се четеше суровата жестокост на обтегнат камшик. Почти усещаше черния ужас, полъхващ от Марго Гант.

После Уенди чу познатия глас, задъхан от бързото изкачване по стълбите, и се вцепени от паника.

— Време е да се прибираме вкъщи, мъничката ми — рече доктор Кравен.

Тя не отговори.

Докторът направи крачка напред. Уенди пристъпи до ръба. Тогава Марго вдигна ръка, да спре мъжа.

— Стой на място — озъби му се тя. Обърна се към Уенди и се преобрази за миг. Гласът ѝ стана сладък, почти майчински. — Никой няма да те нарани, мила.

Докато говореше тихо и успокояващо, ръката ѝ се плъзна към пистолета с упойващи куршуми, затъкнат в колана отзад на кръста ѝ. Уенди някак усети оръжието; успя да види студения черен метал с вътрешното си зрение. Стоеше с все още разперени ръце. Имаше чувството, че вятърът ще може да я отнесе на безопасно място. Затананика с полуотворени устни приспивна песничка.

— Спи, детенце, на дървото. Подухне ли вятър, люлката ще разлюлее...

Направи още една крачка към ръба. Порив на вятъра развя косата ѝ.

— Когато клонът се счупи...

Очите ѝ вече бяха затворени, бе изпълнена със спомени или не точно спомени, а сънища, които не бяха съвсем сънища. Главата ѝ клюмна от една страна на друга. Направи още една стъпка.

— НЕ! — изкрещя Марго и се хвърли напред.

Мълчаливо, изящно и леко като ангел, осемгодишното момиче изчезна. Преследвачите застанаха на ръба, взирайки се надолу към улицата. Доктор Кравен надникна нервно през ръба, поклати глава и обърна пепелявото си лице към Марго.

— Нищо не се вижда оттук! — Отстъпи назад и въздъхна с облекчение. — За момент си помислих, че може би малката ни птичка наистина ще полети.

Очите на Марго пламнаха. Завъртя се и зашлеви доктора по лицето.

— Тя може да лети, глупако. Там е цялата работа!

---

[1] Zwitter (нем.) — хермафродит. — Б.р. ↑

[2] S'il vous plait (фр.) — моля. — Б.р. ↑

[3] Ma petite (фр.) — моя малка. — Б.р. ↑

29.

Блеър идваше на себе си. Шията и гърбът ѝ пулсираха от глуха болка. Главата ѝ бе като натъпкана с памук, езикът — дебел и прилепнал за небцето, гърлото — пресъхнало. Постепенно изплува от някакви дълбини и рязка светлина блесна в очите ѝ. Долови приглушени шепнещи гласове. Опита се да се съсредоточи, да проясни главата си. Не успя. Образите течаха като мимолетни кадри — музея, русата вълчица, летяща през залата към Блеър, изтерзаното тяло на брат ѝ, приковано към стената. Стомахът ѝ се обърна, но през нея минаха само сухи вълни. Нечия ръка нежно галеше косата ѝ. Познат мускусен аромат изпълни ноздрите ѝ.

— Спокойно, спокойно, мис Кели — прошепна познат глас.

Студени тръпки пробягаха по гърба ѝ и тя рязко отвори очи. Ал Даджал се бе надвесил над нея. На лицето му играеше насмешлива крива усмивка.

— Отново се срещаме, доктор Кели.

Взе чаша и допря сламка до устните ѝ.

— Дехидратирана сте от упойките. Поемете малко течност.

Сухите ѝ устни уловиха сламката и тя отпи.

— Достатъчно. Да не прекаляваме, че може да стане по-лошо — каза Ал Даджал и дръпна чашата. — Доктор Кравен ви сложи система.

Очите на Блеър се насочиха към ръката ѝ и тя видя интравенозния катетър. Погледът ѝ се плъзна надолу по тялото ѝ. Плетеница проводници с електроди накрая бяха закрепени навсякъде и се виеха към различни мониторни устройства. Беше привързана за наклонена операционна маса. Инстинктивно се опита да освободи китките си от кожените ремъци. Гръбнакът ѝ се изви с малкото сили, които ѝ бяха останали. Краката ѝ се раздвижиха, но стегнатите на глезените ремъци ги държаха здраво. Леден смях долетя от тъмното.

— Стига, мис Кели. Абсолютно безсмислено е.

Чу се бръмчене на електромотор и операционната маса се задвижи.

Тогава си даде сметка, че е облечена в болнична нощница. Трескаво огледа помещението. Някаква фигура излезе от сенките. Спомняше си гадната усмивка и стъкленото око, леко скосено навътре. Човекът с ледокопа от музея.

— Ернст, инструментите ти готови ли са? — попита Ал Даджал.

Ернст кимна енергично и застана до него. Жълтеникавите му очи затанцуваха на ярката светлина на операционната лампа.

— Не се безпокой, дадох дрехите ти на химическо чистене — каза той на Блеър и се изсмя подигравателно, докато погледът му се плъзна по тялото ѝ, сякаш я изнасилваше с очи.

Тя трепна повече от гняв, отколкото от ужас, или може би по малко от двете.

— Докоснеш ли ме отново, мръсно копеле, ще ти отрежа...

Гърлото я стегна и тя се закашля на спазми. Ал Даджал отиде до стената, на която бе окачен голям течнокристален екран. Натисна бутон на дистанционното и на екрана се появи монтаж от трептящи изображения. Зави ѝ се свят. Беше голото ѝ тяло, заснето от всеки възможен ъгъл.

— Ернст, разминал си се с истинското си призвание — подразни го Ал Даджал, докато вадеше цигара от златна табакера. Пъхна я в цигаре и я запали. — Забележителни кадри. — Погледът му се спря върху Блеър. Пред лицето му се виеше струйка дим. — Особено този!

Натисна копче и на екрана се появи изображение на гърба ѝ. Сложната татуировка бе заснета в цялото ѝ великолепие.

— За съжаление, макар и да е прекрасна за гледане, боя се, че ще имаме нужда от помощта ви за интерпретирането на сложния дизайн — обясни Ал Даджал. — Действахме според грешната презумпция, че ключът е у брат ви. Жалко за него, а и пропиляхме ценно време и енергия, да го убеждаваме да сподели тайните си. Видяхте резултатите от твърдоглавата му упоритост. Да се надяваме, скъпа лейди, че няма да принуждавате моя приятел — Ал Даджал кимна към Ернст — да прибягва до такива крайни мерки.

Блеър чу съскането на гумени колела и от дясната ѝ страна се появи хирургическа количка. Ернст застана до нея така, че Блеър ясно да вижда грижливо подредената редица. Облечените в ръкавица пръсти бавно докоснаха инструментите, поколебаха се върху скалпела,

минаха към зловещите наглед щипци и спряха върху трион с остри като бръснач зъби.

— Много се гордея с работата си — обясни der Eisaxt. Стъкленото му око проблесна и устните се дръпнаха назад, показвайки жълтеникави зъби. — Почти като симфония е. Започва бавно, набира сила по меката плът на стегнатото ви тяло и достига до кресчендо, когато прониква дълбоко във вътрешните ви кухни.

Тъпанчетата на Блеър задумкаха, побеснялото й сърце започна да помпа мощно кръвта във вените й. Последва шумно бръмчене и тя постепенно започна да губи съзнание. Остра миризма нахлу в ноздрите й.

Клепачите й затрептяха и се вдигнаха. Трепна, когато видя изкуственото око на der Eisaxt да се носи над нея. Гигантът тикаше шише под носа й и се усмихваше широко.

— Няма да позволя да се отнесеш, lieber. Поне не и до втората част.

30.

Джини Дулитъл владееше езика на котките. Всъщност беше полиглот. Всяка неделя следобед минаваше бавно по „Крос роуд“ и поздравяваше съседите с леко повдигане на широкополата си филцова шапка, докато буташе количката си, пълна с бутилки и консерви.

Джини Дулитъл никога не спираше да побъбри, освен ако не я спреше дърдореща катеричка или чуруликащо врабче. Понякога някой минувач можеше да остане засегнат, че не му обръща никакво внимание, но когато беше увлечена в размяна на клюки с някоя животинка, тя просто не забелязваше нищо около себе си. В края на краищата нейните мъхнати и пернати приятели не можеха просто да се отбият в кръчмата на ъгъла да поприказват с другарите си на една-две пинти битер.

Съседите я смятаха за малко смахната. Естествено нейното мнение за тях също не бе особено високо. Ако я видите случайно, сигурно бихте си помислили, че старата дама, увита в разгара на лятото в прояден от молци мъхнат шал, наистина не е съвсем наред. Точно този следобед един френски пудел направи същото погрешно заключение. Мисис Дулитъл правеше всичко по силите си да успокои една гълъбица, чийто отнесен от склерозата партньор се беше изгубил някъде.

— Знам, че не си на себе си от тревога, миличка — меко рече мисис Дулитъл. — Но мъжете са такива негодници, винаги са готови да избягат с някоя млада птичка. Видят ли, че върховете на перата ти посивяват, изчезват.

Гълъбицата я погледна неразбиращо. Мисис Дулитъл размаха укорително пръст.

— Недей да отричаш, миличка. Понякога на момичета като нас се налага просто да погледнем нещата в очите.

Френският пудел, верен на репутацията на сънародниците си, се втурна от ъгъла и се шмугна между кекавите крака на Джини, събаряйки я на паважа. Дори не се обърна да види каква каша е забъркал.

— Гаден жабар, къде са ти маниерите! — викна след него мисис Дулитъл.

Внезапно, сякаш по магически начин, оръфаният ѝ шал оживя. С широко отворени очи пъстрият котарак изсъска, скочи от шията ѝ и се стрелна по улицата след бягащия французин.

— Освалд, връщай се веднага! — викна му мисис Дулитъл, като нагласяше шапката на главата си и се мъчеше да се изправи на крака.

Нито тя, нито Освалд видяха завиващия на ъгъла камион. Оглушителният клаксон и писъкът на спирачки предизвестиха съдбата на Освалд. С неподозирана сила и бързина мисис Дулитъл се затича към ъгъла.

От гърлото ѝ се изтръгна тих сподавен стон и тя замръзна на място, втречена в размазаното тяло на Освалд. Мъничкото звънче, откъснато от врата му от силата на удара, бавно се изтъркаля и спря в краката ѝ. Заслепена от сълзи и замаяна, мисис Дулитъл се наведе да го вдигне. Шофьорът на камиона, огромен мъж, изникна до нея. Твърдото му лице мигом омекна.

— Жена ми има същото коте... — замълча, извади мръсен парцал от задния си джоб и избърса очите си. — Кълна се, госпожо, дребосъчето просто...

Погледът на Джини срещна неговия. Очите ѝ излъчваха безкрайна топлина. Шофьорът кимна тежко и се отдалечи. Започна да се събира малка тълпа. Джини коленичи пред останките на Освалд.

— Глупаво момче — рече тя по-скоро на себе си, отколкото на някого от околните. — Предупредих те, Освалд, нали? Вече не си млад и пъргав както едно време. И колко пъти съм ти казвала, че не е нужно вече да защитаващ честта ми, мой храбър, доблестен сър Освалд — завърши тя.

Нежно се пресегна и го вдигна. Безжизненото му телце увисна в ръцете ѝ. Някъде отзад се чу детско гласче.

— Мога да го поправа. Бива ме в оправяне на развалени неща.

Джини се обърна и видя малко момиче с пронизващи очи, сини като юнско небе, и чиста като летен въздух кожа. Беше босо, облечено в памучна нощница. Лицето му бе ангелско, косата — като тънка паяжина. Дори и да не носеше нощница наред улицата, пак щеше да изглежда не на мястото си. Около детето витаеше успокояващ ореол. Протегна ръце да вземе котарака. Мисис Дулитъл отначало се

поколеба, след което, без самата тя да знае защо, положи Освалд в изящните ръце на момичето. Усмихна се слабо.

— Боя се, че милият Освалд е в Божиите ръце...

Макар че детето бе прекрасно и че повечето малки момичета излъчват невинност, Джини остана поразена от необичайното лице. От него струяха чистота и мир, характерни само за великите произведения на изкуството.

— Не се безпокой, Джини. Знам как да го поправа, ще бъде като нов — меко, но абсолютно уверено рече момичето.

Джини кимна неволно.

— Вярвам ти, дете. Имаш ли си име? Явно знаеш моето.

— Уенди... наричай ме просто Уенди.

Виещата сирена на приближаващата полицейска кола заглуши думите ѝ. Уенди трепна. Изглеждаше видимо уплашена. Очите ѝ се стрелнаха крадешком към улицата.

— Трябва да... — бързо и нервно започна тя.

Щом видя реакцията ѝ, Джини я хвана за ръката и я поведе през събралите се хора към алеята.

— Насам, миличка — каза тя и се мушна в една странична уличка. — Дискретността е по-добрата страна на доблестта.

Отдалечиха се на безопасно разстояние и спряха. Джини седна на една щайга и сложи ръка на гърдите.

— Старото цъкало не може да издържа цялото това вълнение, мила — задъхано рече тя и потупа свободното място до себе си.

Уенди седна, вдигна крака и ги сви до гърдите си. Остави нежно Освалд пред себе си. Изпод щайгата се чу шумолене. От ъгъла надникнаха мънистените очички на плъх.

— Здравей младежо — рече Джини и се усмихна. — Надявам се, нямаш нищо против, че се натресохме без покана, но трябва да оправим нещо.

Плъхът размърда мустаци.

— О, много мило от твоя страна, че питаш.

Плъхът скочи в скута ѝ и се настани удобно.

— Не ми се вярва, че можем да се свържем с родителите ти, нали, Уенди?

Уенди прехапа устна и поклати глава, без да я поглежда в очите.

— Не... мама е в болница — излъга тя.

Джини я потупа по ръката. Уенди отвърна, като нежно пое треперещата ѝ, разкривена от артрит длан. Погледът на Джини се насочи към Освалд.

— Боя се, че вече никоя болница не би могла да му помогне.

Лицето на Уенди стана сериозно. Загледа се напрегнато в котарака, като галеше леко окървавеното му кожухче. Когато дръпна ръка да извади кърпичка от чантата си, Джини усети странно топло гъделичкане в дланта си. Извади ръката от чантата си, вдигна я пред лицето си и я заразглежда. Бавно изправи един изкривен пръст, после втори. Не след дълго свиваше и разгъваше всичките. Тъпата болка беше изчезнала. Зяпна невярващо първо ръката си, после към Уенди.

Отначало се чу мъркане, после сънено „мяу“ наруши тишината. Стресната, Джини погледна надолу. Освалд бавно надигна глава, протегна се и се изправи на крака. Тръсна глава, скочи в обятията на Джини и близна бузата ѝ. Далеч не очарован от свръхестественото съживяване на котарака, плъхът скочи от скута ѝ и се скри на сигурно място под щайгата. Горещи сълзи от радост напълниха очите на мисис Дулитъл.

— Ти си специално дете — рече тя и стана. Хвана Уенди за ръката. — Хайде да те отървем от тази нощница и да ти намерим нещо по-представително, мое кльоцаво малко laeken. Ще празнуваме.

— Laeken? — въпросително повтори Уенди.

— Това е стара келтска дума, означава „момиче“. Но вече го знаеше в сърцето си, нали?

Уенди кимна и обърканата ѝ физиономия се смени с широка разбираща усмивка.

Докато старицата и детето вървяха ръка за ръка по уличката, отгоре се чу плясък на криле. Гълъбите се носеха и въртяха във въздушния си балет, след което се подредиха, сякаш ги командваха. Един чисто бял гълъб кацна на рамото на Уенди и загука тихо. Зад ъгъла Джини видя още гълъби, накацали по покривите от двете страни на улицата. Погледна нагоре и им махна с филцовата си шапка.

— Бягайте оттук, милички. Ще ни издадете.

Бил Соренсън, настанен удобно на задната седалка на лимузината, отпиваше „Джак Дениълс“. Облечена в костюм на Ана Клайн, Медисън Деър седеше до него и наблюдаваше профучаващия покрай тях пейзаж.

Медисън също бе член на „Омега“. Привлекателната ѝ външност караше мнозина агенти да подценяват коварния ѝ ум. Но Медисън считаше това като предимство и не се колебаеше да го използва, ако ситуацията го налагаше. Бивш служител на Агенцията за национална сигурност, тя имаше научни степени по математика и физика и владееше свободно шест езика. Умът ѝ бе като стоманен капан. Носеха се слухове, че същото се отнасяло и за бедрата ѝ.

— Моля да предадете благодарността ми на сър Нейджъл, че ни посрещнахте на летището.

Мъжът отпред кимна и докосна бомбето си.

— Радвам се, че мога да ви помогна, мистър Соренсън. Всички сме от един екип. Направих резервации за вас и за мис Деър. Надявам се условията да ви харесат, сър.

Соренсън се наведе напред.

— Между другото, така и не разбрах името ви.

Озърна се назад и намигна на Медисън. Тя се усмихна. Мъжът с бомбето завъртя мърлявия си врат.

— Поуп, сър. — Кимна към шофьора и се усмихна тънко. — И мистър Майлс, на вашите услуги.

Соренсън се облегна назад и си погледна часовника. Помисли си дали да не звънне на Девлин, но се отказа. Сър Нейджъл Къмингс явно владееше положението и не му се искаше точно сега да вдига допълнително пушилка. Достатъчно се бяха оплескали. Реши, че Девлин заслужава малко почивка преди следващата фаза на операцията да отиде по дяволите. Медисън беше свежа, с напълно заредени батерии. При нужда можеше да разчита на нея да поеме нещата. Освен това Поуп бе обяснил, че сър Нейджъл желае да се срещне насаме със Соренсън, без участието на Девлин. Бил се беше

засмял на израза. Тези британци можеха да те омаят на дансинга и да забият нож между ребрата ти, без дори да трепнат. Изтънчени хладнокръвни копелета. Можеха да ти се усмихват мило, докато тъпчат с олово баба ти и се обзалагат на коя страна ще падне. Но поне засега Соренсън беше готов да играе играта им и да не ежи перушина. Погледна отново часовника си и се обърна към прозореца.

— Извинете, Поуп.

— Да, сър?

— Май излизаме от града. Къде всъщност ще бъде срещата със сър Нейджъл?

— Сър Нейджъл ви е приготвил специална изненада — рече Поуп, взрян право напред. — Всъщност вие ще бъдете почетен гост.

Соренсън завъртя уморените си очи.

— Поласкан съм, но не отговорихте на въпроса ми.

Докато вадеше мобилния си телефон, преградата от затъмнено стъкло между предните и задните седалки се вдигна. Ключалките на вратите изщракаха. Ръката на Соренсън инстинктивно се стрелна към пистолета под мишницата му, но в същото време през климатика пуснаха газ. С периферното си зрение Соренсън видя как Медисън също вади оръжието си, но напразно. Лимузината бе с бронирани стъкла. Нямаше начин да ги разбият; можеха да бъдат улучени от рикошетите. Прозорците бяха вдигнати. Медисън се отпусна на мястото си. Соренсън се преви и се закашля жестоко. Парливиет газ щипеше в очите му и си казваше своето. Опитва се да задържи дъх, но накрая пистолетът се изплъзна от ръката му и мракът го обгърна.

Вратата се отвори с трясък и Марго Гант влезе в стаята за разпити, като ругаеше на всяка крачка. Насочи се директно към Ернст.

— Остави тези щипци, тъпако. Първо ще действаме с опиати. Ако трябва да разчитаме на жестоките ти методи, нека поне изчакаме любовника й.

Погледът ѝ се насочи към Ал Даджал с очакване той да се намеси. Ал Даджал дръпна от цигарата си и кимна на der Eisaxt, който въздъхна тежко и върна щипците на масичката.

— Днес не си мила с мен, а, Марго? — саркастично рече Ал Даджал.

Марго го изглежда кръвнишки и сви устни.

— Опиатите на доктор Кравен са по-ефективни.

Свали кожените си ръкавици и плесна с тях бедрото си.

— Изгубихме малката никаквица, а децата превърнаха училището в същински ад — промърмори тя, докато крачеше напред-назад. — По-късно ще се справим с тях. — Спря и погледна Ал Даджал в очите. — Измъкнала се е в колата на мис Бейлок. Сигнализира ми GPS предавателят, който Кравен имплантира в ръката ѝ.

Ал Даджал се вцепени.

— Хайнрих ще бъде много разочарован от теб, скъпа. Mein Brüder^[1], надхитрен от едно дете.

Тя се завъртя към него.

— Това дете ти се измъкна в Сирия, скъпи ми Brüderlein. На твое място не бих раздавала така прибързано присъди.

Д-р Кравен влезе и очите му блеснаха при вида на завързаната на операционната маса Блеър.

— Виждам, че пациентката ме очаква, ја?

В ръката си носеше черна лекарска чантичка. Блеър отново бе изгубила съзнание и лежеше неподвижно. Докторът мина покрай Ернст, погледна с отвращение хирургическите инструменти, постави чантата си на масичката и застана до Блеър. Отчете показанията на мониторите и се усмихна.

— Здраво момиче.

Извади спринцовка от чантата, пъкна иглата в едно шишенце и изтегли буталото. Потупа вената.

— Здрави вени, das ist gut.

Тънка усмивка заигра на въсърното му лице, докато забиваше иглата. Мобилният телефон на Ал Даджал иззвъня и той вдигна. Каза няколко думи, затвори и се обърна към Марго.

— Гостите ни пристигнаха.

Марго кимна.

— Някакви усложнения?

Ал Даджал поклати глава.

— Никакви. — Обърна се към Ернст. — Погрижи се гостите да се почувстват... удобно.

Скаут Томпсън излизаше от болницата, когато телефонът му изпя мелодията от „Междузвездни войни“. — Това означаваше, че го търси Чюи. Беше програмирал отделен сигнал за всеки от членовете на „Омега“.

— Казвай, великане.

— Хърбите на Къмингс взеха Соренсън и Медисън от летището.

— Значи и Медисън е тук?

— Да, Бил се обади от митницата. Каза да не правим нищо и да чакаме да ни се обади.

Скаут долови нещо в гласа на великана.

— Хей, какво те яде? Всички знаем, че си падаш по Медисън. Поохлади се малко, скоро ще я видиш.

Чюи изсумтя.

— Как е Бракс?

— Докторът казва, че ще се оправи. Но ще бъде извън строя за известно време. Отец Кели излезе от интензивното.

— Добре, ще се видим в хотела. Искам да говоря с Броди. Онзи Къмингс е пълен с *bovis stercus*.

— Да, от порите на мазната му козина вони на кравешки лайна, така си е. — Скаут прибра телефона в джоба си и махна на едно минаващо такси.

---

[1] Mein Brüder, brüderlein (нем.) — братко, братче. — Б.р. ↑

32.

Девлин се мятеше в неспокоен сън в хотелската си стая, когато телефонът звънна. Отметна мокрите от пот чаршафи и примигна към часовника на нощната масичка. 6:00 сутринта. Затърси пипнешком телефона. От другата страна се чу неравно дишане. Последва тихо скимтене. Все още сънен, Броди се помъчи да се съсредоточи. Разпозна гласа на Блеър. Скочи от леглото. Вцепени се, усети как червата му стават на желе.

— Добро утро, мистър Девлин. Надявам се, че сте спали добре?
— чу се подигравателният дрезгав глас на Хайнрих Гант.

— Дай ми Блеър, Гант!

— О, скоро ще я видите, мистър Девлин. Както и приятелите си.
Девлин сви юмруци.

— Ако искате да видите мис Кели жива, ще дойдете в Рейвънскар незабавно, при това сам, мистър Девлин. Няма да се свързвате с колегите си, нито с властите. Ясно ли се изразих?

Линията прекъсна, преди да успее да отговори.

На вратата рязко се почука. Девлин измъкна беретата изпод възглавницата и тръгна към входа. Опря гръб на стената вдясно от вратата с готов за стрелба пистолет, гол като новоизлюпено пиле.

Чюи пристигна в Дорчестър и видя Скаут на входа с верния лаптоп в ръка. Натисна копчето и страничното стъкло на ягуара се плъзна надолу. Наведе се през пътническото място и извика:

— Хей, господин магьосник, какво става?

Скаут изтича към колата и мушна глава в прозореца.

— Току-що видях Броди да излиза — развълнувано рече той.

— Сам? Накъде тръгна?

— Не знам. Двама от хората на сър Нейджъл бяха с него.

— Дребосъкът с бомбето от снощи ли?

— Да. Преди няколко минути заминаха с черно бентли. Опитах се да ти звънна, но батерията ми е паднала.

— Скачай вътре!

Скаут едва успя да се пхне на мястото и Чюи натисна газта. Вратата се затръшна от инерцията и притисна пиццала на Скаут. Лъскавият ягуар полетя, оставяйки дълга черна диря от гуми след себе си, като едва не отнесе със задницата си минаващия наблизно портиер.

33.

Черното бентли отби от магистрала А39 по някакъв второстепенен път. Броди Девлин седеше на задната седалка и се взираше през прозореца. Хората на сър Нейджъл не споделиха почти нищо с него — само го увериха, че вече са извършили нахлуването в имението на Гант и Девлин няма за какво повече да се безпокои.

Утрото беше студено, с мрачни, увиснали зловещо над хоризонта облаци. Нито тъмносивото небе, нито бледите и сериозни лица на хората от разузнаването не му предлагаха особена утеха. А заплашителното обаждане на Гант изобщо не се връзваше с версията им за нахлуването. За момента Девлин реши, че просто ще трябва да играе на сляпо.

Пътят зави наляво, внезапно стана по-широк и отпред се появи стара църква, сива каменна постройка с висока камбанария, кацнала на хълм в центъра на малко селце. Докато пътуваха, запълни времето си с четене на „Кукувиците от Мидуич“ — книгата, която мистър Поуп му бе дал миналата вечер. Вдигна очи от романа и погледна пейзажа навън. Минаваха покрай изолирано и спокойно градче, близко до представата му за Мидуич. Отново се зае с книгата и обърна на вътрешната страна на корицата, където беше надраскано на ръка:

Скъпа сестричке,
Кукувиците снасят яйцата си за мътене в гнездата на
други птици. Старая се да се грижа за птичето ти.

Твой Доминик

Прелисти книгата, като четеше по диагонал. Изглеждаше странно, че го прави в момент като този, но това донякъде му помагаше да не се чувства толкова безпомощен, вкопчен в отчаяната надежда, че някъде между страниците може би се намира някакъв ключ, някакъв вълшебен дар, благодарение на който да спаси Блеър от безизходната ситуация.

Основната тема беше за мутантите и инстинктивния смъртен страх на хората от всеки, който е твърде различен от тях. Един ден всички жители на Мидуич потънали в дълбок сън. Всеки, попаднал в градчето, го сполетявала същата участ — хората губели съзнание и се свличали направо на земята. „Бездението“, както се наричаше в книгата, продължило само двадесет и четири часа. Девет месеца по-късно обаче всички жени в градчето родили. Омъжени, неомъжени, вдовици — нямало значение. Но мъничките „кукувици“, които измътили, в никакъв случай не били обикновени. Коефициентът им на интелигентност бил изключително висок и показвали телепатични способности от най-ранна възраст. Можели да местят предмети с ума си. Дори още по-лошо — можели да внушават на онези, които не им харесвали, да се самоубият — един сложил край на живота си с пушка, друг се забил с пълна скорост в каменна стена.

Тези странни, сякаш извънземни деца били напълно егоцентрични. Не развили никаква съвест, никакво чувство за добро и зло, за разкаяние и съжаление. „Кукувиците“ имали кошерен ум. Каквото научавало едно дете, то в същото време ставало достояние и на останалите. Единствената им мотивация било оцеляването.

Обезсърчен, Девлин метна книгата на седалката. Само да беше прекарал повече време с Блеър. Само да беше споделила повече подробности за момиченцето, за извращения миросглед на Гант. Нима отец Кели намекуваше, че децата в лапите на Ал Даджал са в известен смисъл „кукувици“?

Отново погледна навън. Автомобилът забавяше ход. Гротескно изкривено дърво се извисяваше до ниска каменна стена; един чепат клон сякаш сочеше с оръфан нокът към величественото имение, извисяващо се отпред. Огромният английски извънградски дом, заобиколен от открити поля и гъсто залесени райони, бе живописен като излязъл от филм. Но навъсеното сиво море зад къщата създаваше мрачен фон като в трилър на Хичкок; бе тъй зловещ и заплашителен, че по гърба на Броди полазиха ледени тръпки.

„Лош знак“, помисли си той, докато колата намали ход, за да мине през огромната желязна порта, която чакаше широко отворена, без наоколо да се вижда никакъв човек. Докато влизаха, Девлин забеляза изоставената кабина на пазачите и кучкарник. Зад телената ограда мълчаливо обикаляха стройни мускулести кучета вълча порода,

които не откъсваха ледените си погледи от него. Девлин трепна. „Отново бойни кучета! Явно неонацистите като Гант обичат да се заобикалят с глутници кръвожадни немски овчарки.“ Не мразеше кучетата; по-скоро имаше фобия към тях. Като момче най-добрият му приятел бе разкъсан до смърт от голяма немска овчарка.

Бентлито спря пред входа. Поуп изскочи навън и поведе Девлин към вратата. Един отворен капак на прозорец на горния етаж скърцаше ръждиво от вятъра. Когато понечи да направи крачка напред, голяма черна котка се стрелна пред него, измяука зловещо като малко дете и се втурна нанякъде.

Посрещна ги среброкос слуга с избледнели от възрастта черти. Единственият намек за пола му бяха панталоните под черната престилка. Цялата обстановка бе сюрреалистична; липсваше само фалшив акорд на орган, изсвирен от някой побъркан призрак.

Докато стоеше в огромното фойе, на Броди му идеше да подвие опашка и да се втурне обратно към Лондон за подкрепления, а защо не и за торба разпятия и колове със сребърен връх. Но тогава какво щеше да се случи с Блеър и момичето? Видя сър Нейджъл да слиза по широкото двойно стълбище с максималната скорост, която позволяваха дебелиите му крачка. Беше вдигнал ръка за поздрав. На свинската му муцуна играеше тлъста усмивка.

— Радвам се да те видя, старо момче — задъхано рече сър Нейджъл Къмингс. — Ужасно се безпокоях, че съм те обидил снощи. Моля, приеми извиненията ми.

Девлин се огледа и сви рамене.

— Не съм се обидил. Тук е ужасно тихо, сър Нейджъл — рече той.

В гласа му се долавяше нотка на подозрение. Сър Нейджъл се усмихна и розовите му бузи цъфнаха.

— Всичко е под контрол, майоре. В крайна сметка се нареди идеално.

Девлин го погледна и се намръщи замислено.

— Така ли? Къде са момчетата ви и Блеър?

Сър Нейджъл му намигна съзаклятнически.

— Прекрасна е, старче. Докторът казва, че нищо й няма.

— Значи сте разбрали какво е целял Гант с нахлуването в музея и всичко останало?

Сър Нейджъл отново намигна.

— О, да... но всяко нещо с времето си, майоре. Сега елате с мен. Дайте да ви заведе при доктор Кели, искате ли?

След като махна на Поуп, че е свободен, дебелакът хвана подръка Девлин и учтиво го поведе към голямата двойна дъбова врата в другия край на фойето. Почука, пресегна се и хвана месинговата дръжка. Отвори и кимна на Девлин да влезе.

Броди се закова на прага и впери поглед в мъничките подигравателни очи на Хайнрих Гант. Беше твърде уморен от играта на криеница, за да се преструва на изненадан.

— Мистър Девлин, колко мило, че се виждаме отново. Направо нямам думи.

Гант стоеше пред огромна запалена камина. На фона на бушуващите пламъци тялото му беше очертано като червеникав силует. Девлин го погледна насмешливо.

— Определено се съмнявам, Гант.

Огледа се. В помещението имаше едно познато лице и неколцина непознати. Всички гледаха към него и го изучаваха внимателно. Почувства се неудобно. Разпозна Марго Гант, седнала на разкошно черно канапе, което рязко контрастираше с белия кожен костюм, който полепваше по тялото ѝ като ръкавица. Беше заела позата на модел, поставила крак върху крак, и разсеяно люлееше глезен. При всяко движение светлорусата ѝ коса заблестяваше с червеникаво оранжеви светлинки, отразяващи трептящите пламъци в камината. Висок мъж в елегантен тъмносив костюм, който не съответстваше на високите му ботуши за езда, тръгна към него с протегнатата ръка.

— Не мисля, че съм имал удоволствието.

— Няма и да го имаш — отвърна с каменна физиономия Броди и скръсти ръце на гърдите си.

— Ама че маниери, мистър Девлин — укори го Гант.

Позволете ми да ви представя човека, когото, доколкото ми е известно, бяхте пратен да убие. Азраел ал Даджал.

Ал Даджал кимна, ненадейно бръкна под сакото на Броди и измъкна беретата от кобура под мишницата му. Девлин реагира инстинктивно. Ръката му се стрелна и хвана като менгеме китката на мъжа.

— Пусни го, старо момче — разнесе се познат глас зад него, последван от характерния звук на вдигнат ударник.

Девлин замръзна, пусна китката на Ал Даджал и се завъртя към гласа. Посрещна го дулото на Убли, калибър 44. Девлин се усмихна и после се разсмя с глас. Кимна към стария револвер в треперещата сивкава ръка на сър Нейджъл.

— Внимавай накъде насочваш тази антика, старче. Сигурно в нея има повече акъл, отколкото в теб.

Дебелакът се беше облегал небрежно на двойната врата. Свободната му ръка бе зад широкия му гръб и държеше дръжката сякаш туловището му щеше да послужи като барикада от плът, ако Девлин реши да избяга. Сър Нейджъл се изсмя грубо и нервно и сякаш изпита облекчение, когато Броди извърна очи от него. Откъм Марго се чу гневен лай. Девлин се завъртя. Две здрави лъскави немски овчарки се носеха към него с оголени зъби, като ръмжаха застрашително. „О, не, по дяволите! Стига с тези кучета!“, помисли си Девлин и замръзна от страх. Ал Даджал рязко свирна.

— Вотан, Зигфрид, на място! — викна той на немски. Кучетата моментално спряха до него. Ал Даджал кимна одобрително. — Пази!

Кучетата седнаха с приведени глави, задъхани и с течащи лиги. Гледаха Девлин сякаш беше вкусно месо с кокал. Без да им обръща никакво внимание, Ал Даджал разглеждаше с любопитство беретата. Провери дали има патрон в цевта и насочи пистолета към корема на Девлин. Той се ухили подигравателно.

— Знам постановката... никакви резки движения, нали?

Овчарките изръмжаха. Погледът на Девлин се премести върху кучетата, докато се мъчеше да преглътне на сухо. Обутият в ботуши тип пусна крива усмивка.

— Моля без героични изцепки, майоре. Имам доста сигурна ръка.

Без да се обръща към сър Нейджъл, Девлин погледна покрай Ал Даджал.

— Виждам, че дебелогъзият англичанин играе на ваша страна, мистър Гант.

Гант се ухили със злобно задоволство.

— Точно така, майоре. Сър Нейджъл ни бе изключително полезен. Докато забавлявахме вас и момчетата, той осигури дневника

на Юнг от кабинета на доктор Кели в музея. Но не бъдете толкова скромни, майоре. Вашите усилия също бяха от голяма полза.

Девлин се вцепени.

— За вас? По дяволите, Гант. Дори да горяхте, нямаше да си направя труда да се изпикая върху вас. Къде е Блеър?

— Търпение, майоре. Преди денят да свърши, вие и колегите ви ще ни помогнете много, можете да сте сигурни.

По високия таван на стаята танцуваха сенки, хвърляни от пламъците в камината, и образуваха сложнименящи се плетеници. Дребен дундест мъж се надигна с мъка от стола си. Близко разположените му воднисти очи проблеснаха.

— Доктор Кравен — посочи Гант към дребосъка, чието лице блестеше от пот. — Той проведе най-забележителните експерименти в областта на генетиката, майор Девлин. Постиженията му превъзхождат всички останали.

— Значи селяните зомбита в Сирия са ваше дело? — подигравателно се обърна Броди към доктора. — Ама че постижение за човечеството и науката.

Лицето на Кравен се изкриви от гняв и устните му се нацупиха.

— Генетичната мутация даде непредвиден страничен ефект. Ускори неимоверно метаболизма на опитните екземпляри. Инстинктът, желанието за оцеляване, непрекъснатият им глад ги превърна в дивни месоядни зверове.

Марго Гант бавно се изправи, мина покрай Кравен и се промъкна до Гант. Загледа се към Девлин с поглед, който в един момент бе нежен и приканващ, в следващия — убийствен.

— Достатъчно с този фарс, господа — каза тя с дрезгав, изпълнен с предизвикателен сексапил глас. — Нека нашият любовник види своята малка ирландска жрица.

— Много добре — съгласи се Гант и кимна на сър Нейджъл. — Нека влюбените получат своя момент. Моля изпратете мистър Девлин до стаята на доктор Кели.

Марго вдигна ръка и се плъзна през стаята към Девлин с развеселен поглед, който нито за миг не се отместваше от него.

— Не. Аз лично ще се погрижа за него.

Докато приближаваше, Девлин призна, че наистина е зашеметяваща. Тънките точета на ботушите ѝ чаткаха съблазнително

по полирания паркет, а бедрата ѝ се люлееха, докато крачеше като дългокрак манекен. Начинът, по който коженият ѝ костюм бе разкопчан точно под цепката между гърдите, довършваше образа на агресивна сексуалност.

Когато Марго и Девлин излязоха, Гант се приведе над огъня, за да стопли ръцете си.

— Ама че твърдоглав младеж. — Разкърши врат със затворени очи. — Кравен, влезте в ролята на воайор и дръжте под око мистър Девлин и малката ирландска курва, става ли?

Кравен кимна отсечено и излезе. Хайнрих Гант погледна към дебелака и Ал Даджал, се усмихна тънко и плесна с ръце.

— Но ние забравихме другите си гости. Колко невъзпитано — да ги оставим на онзи брутален дегенерат Ернст. — Въздъхна. — Ако мистър Соренсън е все още сред живите, имам наум един малък експеримент за оценка на храбростта и издръжливостта му на болка.

34.

Бяха слезли с асансьор и сега вървяха по коридор. Девлин бе озадачен от безгрижното поведение на Марго Гант. Не го водеше с насочено към него оръжие; всъщност изобщо не можеше да си представи как би могла да крие оръжие под плътно прилепналият към тялото костюм. Внезапно тя спря и го бутна в една стая. Пристъпи бързо зад него и затвори вратата. Метна му се като тигрица, пълните ѝ устни се долепиха до неговите, езикът ѝ проникна в устата му, ръцете ѝ заопипваха стегнатото му дупе. Изстена. Независимо от волята му, неприкритата ѝ похот запали огън в слабините му. Започна да се възбужда. Тя засмука устната му, после я задъвка болезнено, с широко отворени котешки очи. Внезапно ухапа здраво и дръпна долната му устна със зъби. Потече кръв. Броди извика и я отблъсна.

Очите на животното бяха изпълнени с подигравка. Отметна глава и се разсмя. Цъкна с език и се нацупи.

— Любовникът не обича грубите игри — рече тя и бавно облиза кръвта от устните му.

— Какво искаш? — рязко попита Девлин.

— Заинтригува ме. Безжалостните мъже са тъй привлекателни.

После се плъзна към него и свали ципа на костюма си чак до бедрата, разкривайки едри гърди и плосък корем. Той неволно отстъпи назад.

— Повярвай ми, сладурче. Не съм твой тип.

Тя пристъпи към него, като го гледаше настойчиво.

— Може би мога да ти помогна да избягаш.

— Защо ти е да го правиш?

— Ако бяхме любовници, бих могла да убедя Хайнрих, че може да ти се има доверие.

— Мечтай си! — отвърна Девлин и преглътна с мъка.

Докато говореше, Марго се бе приближила плътно до него. Погледът ѝ бе хипнотизиращ и го привличаше, докато скъсяваше разстоянието и притискаше стегнатата си плът към гърдите му.

Светлосините ѝ очи не се откъсваха от неговите — немигащи, магнетични. Главата му се наведе към нея, устните му се разтвориха.

Марго изсмукваше волята му и той много добре го осъзнаваше. Омагьосващият ѝ поглед го дърпаше във вихрушката на похотта и безумната страст. Тя хвана ръката му и я сложи на гърдата си, като я притискаше към изхвъркналото зърно. После скочи, праметна ръце около врата му и обви крака около него. Здравите ѝ бедра го стегнаха и устните им отново се долепиха. Девлин сляпо залитна през стаята. Железните бедра на Марго стискаха все повече и повече. Смазващата хватка на краката ѝ около тялото му изкарваше въздуха от дробовете му. Не можеше да си поеме дъх. Препъна се, успя да запази равновесие, след което се загърчи, мъчейки се да се освободи. Марго се бе вкопчила здраво в него и заби нокти в задната част на врата му, пускайки кръв. В отчаянието си Девлин я блъсна в стената, после отново и отново, докато тя най-сетне отпусна хватката си. Изстена, краката ѝ се отпуснаха и тя се свлече по бедрата му, докато стъпалата ѝ докоснаха пода. Девлин я сграбчи за раменете и я прикова за стената. Клепачите ѝ затрептяха. Пусна приканваща усмивка, последвана от презрителен смях. Девлин замахна да я удари. Спря в последния момент. Беше против принципите му да удря жена в гнева си. В съзнанието му се мерна образът на пияния му пастрок, биещ майка му в кухнята.

— Да, удари ме. Удари ме силно! — изстена Марго, потръпвайки в очакване.

Той се отдръпна от нея. Поривите на похотта се смениха с презрение и отвращение.

— Извратена кучка.

Очите ѝ се присвиха яростно. Ръката ѝ полетя напред и го блъсна като бутало в гърдите. Девлин полетя през цялата стая и гърбът му се удари в отсрещната стена. Тръсна глава и залитна, като кашляше и се мъчеше да си поеме дъх.

— Поправка — силна и побъркана извратена кучка.

Тя скочи като дива котка и прелетя разстоянието до него. Девлин мерна блясъка на острието и отстъпи настрани. Върхът одраска бузата му и прелетя край него. Приклезна, запазвайки равновесие на пети и длани. Извъртя тялото си и нанесе удар с изпънатия си крак, подкосявайки Марго. Тя рухна по гръб. Главата ѝ се удари силно в

пода. Оръжието отлетя от ръката ѝ и изтрака безполезно по голия паркет. Девлин се изправи и го взе. Изруга. Беше му се сторило, че усеща нещо твърдо, когато Марго го стискаше с бедрата си. Сега видя какво е. Остър като бръснач нож в края на катарама. Катарамата играеше ролята на дръжка, а острият край бе скрит в колана. Беше смъртоносно оръжие в опитна ръка — скрито от погледа и лесно достижимо. Ако Марго бе улучила гърлото му, сега щеше да лежи в локва от собствената си кръв, да се гърчи и краката му да барабанят по пода, докато умира. Но не беше успяла.

Отърси се от зловещата мисъл и застана над Марго. Очите ѝ се отвориха за момент. На лицето ѝ се появи мръснишка усмивка и изчезна, когато тя изгуби съзнание. Погледът на Девлин се плъзна по надигащите се голи гърди. Под ръбовете на кожения костюм надзърташе пореста тънка материя, която ярко контрастираше с перлената ѝ кожа. „Костюмът от нановлакна. Нищо чудно, че бедрата ѝ бяха като на Желязната дева.“

Вратата се отвори и в стаята нахълта Поуп с кожена палка в ръка. Дребосъкът с бомбето замахна, но Девлин блокира удара с лявата си ръка, пристъпи с десния крак напред и хвана подлакътницата му. Изви ръката му под неестествен ъгъл, сграбчи с лявата си ръка китката и рязко я дръпна назад. Чу се сухо прашене на кост и Поуп изви от болка. Палката се изхлузи от пръстите му. Но противниците на Девлин имаха числено превъзходство. Трима безврати заедно с мистър Майлс, колежата на Поуп, се втурнаха в стаята. Нужни им бяха само три минути, за да го пребият до несвяст.

Дойде на себе си и примигна, когато рязката утринна светлина от прозореца го заслепи за момент. Примигна отново и зрението му се проясни. Наситенозелените очи на Блеър сезираха в него. Опита се да седне, но болката впи зъби в тила му и той се отпусна по гръб.

— По-полека, Шерлок.

Успокояващият глас на Блеър беше като ангелски хор за ушите му. Притискаше мокра кърпа към челото му. Беше седнала в леглото с главата му в скута си. Върхът на пръста ѝ леко докосна бузата му. Той трепна и извика.

— Хей, боли.

— Ама че ревльо. Какво се е случило с теб, по дяволите?

Броди трепна и прочисти гърлото си. Блеър взе чаша от масичката до леглото и нежно повдигна главата му. Когато се напи, тя остави чашата и започна да бърше с чиста кърпа бузата му.

— Е?

— Явно Поуп и типовете на Гант са си поиграли с главата ми като с боксова круша.

Тя завъртя очи.

— Значи си тук, за да ме спасиш?

Той се усмихна слабо и кимна.

— Чудесно. — Блеър наклони леко глава и огледа врата му. — Не знам кой е Поуп, но освен ако не е някой травестит с дълъг маникюр, май има да ми обясняваш нещо, мистър.

Броди докосна бузата си и усети дълбоките драскотини, покрити със засъхнала кръв. Спомни си Марго и садо-мазо изпълнението им. Опита се да направи невинна физиономия и не успя.

— Имах си и малка задявка с Марго Гант — обясни той. — Бие се като дива котка.

Блеър дръпна яката му и кимна. Очите ѝ се присвиха.

— Разбира се, това обяснява и червилото по яката ти, лъжец такъв! — Махна главата му от скута си и скочи на крака. Изглежда го кръвнишки. — И ти си от тях, нали?

Девлин напрегна сили и успя да седне. Чувстваше се като пълен мерзавец. Едва сега забеляза, че Блеър е облечена в старомодна рокля, може би от шестнайсети век. Изглеждаше толкова прекрасна и елегантна, дори със зачервените си очи, които сега го гледаха свирепо.

Но зад ирландския ѝ темперамент Девлин долавяше страха ѝ. Един Бог знае какво ѝ се е наложило да изпита от ръцете на тези ненормалници. Параноята беше естествена реакция на пленниците. Откъснати от безопасността на ежедневието си, те скоро губеха ориентация и понякога отвращението и омразата към похитителите им можеше да се превърне в упование, дори в любов. Трябваше да я увери някак си, че може да му има доверие.

— Нямах кой знае какъв избор, Блеър. Бях на ръба да бъда *психически* изнасилен. Някак успя да забие нокти в мозъка ми.

Блеър го изглежда подозрително, след което изражението ѝ омекна. В очите ѝ заблестяха сълзи. Отпусна се на колене и захлипа.

Тогава той забеляза пурпурните петна по ръцете, китките и глезените ѝ. Броди я приближи с несигурни крачки и се отпусна на пода пред нея. Прегърна я и я целуна нежно по челото. Когато повдигна брадичката ѝ, по бузите ѝ се стичаха горещи сълзи.

— Блеър, обичам те. Няма значение какво се е случило. Сега сме заедно. И това е най-важното.

— Но онзи тип...

Девлин нежно опря показалец на устните ѝ и поклати глава. Сърцето му се късаше при мисълта, че е била измъчвана, но знаеше, че каквото и да кажеше, щеше да бъде абсолютно не на място.

— Всичко е наред, това не са хора, а чудовища. И двамата сме малко разтърсени, но засега си в безопасност. — Целуна леко подутите ѝ устни.

Блеър се отпусна и сълзите рукоаха още по-силно. На лицето ѝ се появи мъничка усмивка и тя избърса бузи с опакото на дланта си.

— Ама че двойка сме. — Подсмъркна и погали лицето му. — Мразя те, Броди Девлин. Голям си твърдоглавец.

— Не, просто инат.

— И отвратителен лъжец!

— Не, просто без въображение, а понякога и направо тъп.

— Типичен... мъж! — Блеър се усмихна и го целуна дълго. После се притисна до него и прошепна в ухото му: — Сигурна съм, че в стаята има брѐмбари.

Броди кимна. Извади малък деринджър от фалшивата пета на обувката си, като внимаваше да скрие движенията си с телата им, и го плъзна в ръката на Блеър. Очите ѝ се разшириха за миг и тя продължи да го целува, докато пъхаше миниатюрния револвер в деколтето си. Той се отдръпна назад, вдигна я на ръце и я положи нежно в леглото. Наведе се над очакващите ѝ устни и я целуна отново. Тя подсмъркна, той извади кърпа от джоба си и избърса носа ѝ. Тя се усмихна.

— Моето момиче — рече той. — Ако това ще те успокои, брат ти е изваден от интензивното и докторите казват, че състоянието му е стабилно. Обадох се в болницата, докато пътувах насам.

Тя въздъхна тежко.

— Слава богу.

Броди се надигна от леглото. Отиде до прозореца и погледна към двора. Навън патрулираха стражи с немски овчарки. „Господи, защо

точно с бойни кучета?“

— Заклучен е, а стъклото е всъщност брониран плексиглас. Опитах. — Тя посочи счупения стол в ъгъла на стаята.

Той я погледна объркано и се озърна към вратата. Блеър завъртя очи.

— Хайде стига, Броди. Сложили са един щурмовак пред вратата. Наистина ли си мислиш, че жените не разбират от такива неща? За твоя информация, навремето в Ирак имах брониран джип с непробиваеми прозорци. Това достатъчно ли ти е?

Той се обърна и се плъосна на леглото до нея.

— Добре, Мата Хари, явно за момента не можем да мърдаме.

Тя сбърчи чипото си носле.

— Тя е била холандка и леко пълна. Освен това не е ли била разстреляна?

Броди се усмихна и посочи роклята ѝ.

— Но поне си се облякла за случая. Можеш да напуснеш със стил, точно като нея.

— Много смешно — навъси се Блеър. — Е, какъв е планът?

— Време е за разбор. Разкажи ми всичко, което се случи. Не спестявай нищо.

Очите ѝ се разшириха.

— Но стените имат уши — прошепна тя.

— Няма да им кажеш нищо, което вече не знаят, нали така? — усмихна ѝ се топло и я потупа по китката. — Защо не започнеш... да кажем, с тоалета си.

Тя приглади гънките на роклята си.

— Прекрасна е, нали? Някак ми се струва странно позната, сякаш съм я носила и преди. Шантаво, а? Както и да е, свестих се измръзнала, съвсем гола под завивките. Роклята беше сложена на стола. Трябваше или да я облека, или да се мотая в костюма, в който съм се родила.

Девлин си я представи как стои гола и дългата ѝ червена коса се спуска на вълни върху алабастровите ѝ рамене. Тя сякаш прочете мислите му и се намръщи.

— Би ти харесало, нали? Мръсно старче.

Разказа му за лудницата в музея и за мъжа, когото наричаха der Eisaxt. Гласът ѝ трепереше, докато говореше за случилото се в стаята

за разпити. Разказа за доктор Кравен, за това как двамата с Ал Даджал били очаровани от татуировката ѝ. Накрая му разказа за малкото момиче, което сега наричаше себе си Уенди. Когато приключи, Блеър се надигна.

— Не можем просто да седим тук, по дяволите! Уенди има нужда от мен!

Девлин огледа стаята. Ухили се широко и махна на невидимите камери. После я дръпна от леглото и я поведе към вратата.

— Не мърдай.

Отиде в средата на стаята и разрови чекмеджетата на старото бюро. Насъбра разни бумажки, отпусна се на коляно, напълни кошчето със смачкана хартия и я подпали със запалката си.

— Умирам от студ, но не мисля, че е време за лагерен огън — рече тя.

В кошчето лумнаха пламъци и димът се издигна на кълба към тавана. Девлин изтича до нея и я дръпна към вратата.

Задумка с юмруци.

— Хей, Herr Arschloch. Пожар!

В съседната стая д-р Кравен беше обърнал гръб на монитора. Отегчен от разговора на Девлин и Блеър, който и без това се записваше, той бе свалил и слушалките. Тъкмо си наливаше поредната чаша „Ърл грей“ и пълнеше тлъстите си бузи с бисквити с мармалад. Намръщи се и подуши въздуха. Да не би да се е запалило нещо? Погледна котлона. Всичко беше наред. Нямаше димящи кабели. Когато се обърна към екрана, чашата се изплъзна от дебелия му пръст и се разби на пода. Давейки се с парче бисквита, той се запрепъва към конзолата. На екрана нищо не се виждаше от гъстия дим. Трескаво хвана контролния лост и завъртя миниатюрната камера във всички посоки.

Едва успя да различи картината през пушека. Вратата на стаята бе широко отворена, а от Девлин и Блеър нямаше и следа.

35.

Джини Дулитъл поведе Уенди към ъгъла на улицата, където се намираше апартаментът ѝ.

— Имам толкова неща да ти казвам. Но вече си в безопасност, мъничката ми, сред приятели.

Уенди погледна към топлите ѝ очи и кимна.

— Приятели, Джини?

Блестящ ролс-ройс отби до тротоара и спря.

Джини не забеляза, но Уенди дръпна овехтялата ѝ пола и посочи към лимузината.

— Е, поврага, ето ги и приятелите ни — рече Джини.

Облеченият в добре изгладена униформа шофьор спокойно слезе от дългия автомобил, отвори задната врата и им направи знак да влязат.

Двете се качиха. Шофьорът затвори вратата, върна се на мястото си зад волана и колата плавно потегли. Уенди се почувства ужасно мъничка в меките гънки. Когато размърда дупе, за да се намести по-удобно, кожената седалка изскърца. Тя се изкиска. Възрастната двойка, настанена срещу нея, се разсмя. Уенди ги огледа. И двамата бяха със снежнобели коси и ясни сини очи, облечени в старомодни дрехи. Уенди си помисли, че е като в приказка. Сякаш бяха слезли от страниците на някоя книга или стара фотография и се бяха озовали в модерния свят. Ръцете на стареца почиваха върху дръжката на блестящия черен бастун между коленете му, а тези на жената лежаха спокойно в скута ѝ.

— Бонжер, мосю — опита се да поздрави на френски Уенди.

Очите на въззрастния мъж проблеснаха и дългите му пръсти погалиха козята му брадичка.

— Ето че се срещаме отново, Mademoiselle.

Макар че сега бе елегантно облечен, Уенди разпозна в него стареца с пазарските торби, на когото бе помогнала да влезе в жилищната кооперация. Сведе поглед, след което го погледна стеснително.

— Съжалявам. Не исках да ви лъжа, че мама ме вика и тъй нататък. Казвам се...

Той нагласи баретата си.

— Не е нужно да се извиняваш, мило дете. И няма нужда да се представяш. Знаем много добре коя си. Моето име е Никола, а това е любимата ми съпруга Пернел.

Уенди се поклони. Той ѝ намигна.

— Всъщност държим те под око от доста време.

Объркана, Уенди се обърна към Джини.

— Никола ли е моят ангел пазител?

— Ами нещо такова. Това са приятелите, за които ти казах, мила моя. Ти си много специално момиче и вече си част от тари, дете.

— Та-ри? — повтори Уенди.

— Да — рече Пернел. — Не можеш да имаш много приятели... в днешно време.

Старецът се наведе напред.

— Тари са много стара група мъдри и добри хора. Появили са се преди векове от друга древна група — друидите. Друидите знаели тайните на природата, загадките на вселената. И предали това познание на тари. А те, от своя страна, познават тайните на елементите.

Уенди наклони глава настрани.

— Елементите?

— Металите и силата на онова, което е вътре в нас. Доколкото разбирам, ти също имаш специални дарби, нали?

Уенди сви рамене.

— Понякога виждам неща. А понякога, когато съм наистина уплашена, мога да летя.

Пернел се наведе, свали обувката си с високо токче и започна да разтрива крака си.

— Както ми се подуват краката, бих предпочела да летя, вместо да ходя.

Старецът се пресегна и потупа коляното на жена си.

— Какво изящно краче има само. Малката ми балерина.

Уенди харесваше тези хора. Бяха като Джини — малко смахнати, но забавни и мили. Старата дама се намръщи и изглежда Уенди от глава до пети.

— Никола, за бога, детето не може да тича насам-натам босо и по нощница.

Никола се обърна към шофьора.

— Морис, ще бъдете ли така добър да дадете на младата дама онази кутия, моля?

В скута на Уенди се появи голяма кутия за дрехи.

— Хайде, дете — подкани я Никола. Обзалагам се, че дрехите ще ти станат като ръкавица. Пернел има добро око за такива неща.

Уенди вдигна капака и го остави да падне на пода на лимузината. Махна опаковъчната хартия и под нея видя прекрасна бяла рокля с бели сатенени пантофи.

— Като на принцеса е — рече тя, вдигайки роклята.

Старецът се обърна към Уенди. Тонът му си оставаше мил, но тя долови сериозна нотка в гласа му.

— Дай да ти видя ръката, моля.

Тя остави роклята и го погледна в очите. Старецът нежно взе ръката ѝ и прокара дългите си изтъняващи пръсти по нея.

— Това би трябвало да е достатъчно — рече той. — Онези зверове са поставили проследяващо устройство в ръката ти, но аз го обезвредих.

Объркана, Уенди впери поглед в подлакътницата си.

— Ти си добро момиче — с топла усмивка рече старецът. — С добро сърце и обичлива. Ти и Изгубените момчета в *Едем* сте индиго деца, надарени с магически дарби. И докато растете, ще се научите да ги овладявате. Никога не забравяй, че с дарбите върви и огромна отговорност.

Уенди седеше притихнала и попиваше всяка дума.

— Има обаче една възможна опасност. Виждал съм как някои като вас се надуват. — Никола забеляза намръщената физиономия на Уенди. — Какво има, мила?

Прекрасните ѝ очи излъчваха искреност.

— Да не искате да кажете, че стават като пъпеши?

Никола се разсмя меко.

— Надутти означава суетни. Никога не бива да си мислиш, че си по-добра от останалите, че с нещо си над тях. Защото в мига, когато отвориш тази врата, тъмните сили, дебнещи във вселената на Създателя, ще те грабнат.

Момичето сбърчи носле.

— Значи да не се надувам и винаги да си заключвам вратата, така ли?

Той поклати глава и се усмихна.

— Имах предвид вратата на твоите чувства, която отваря сърцето ти, душата ти.

Тя се изкиска.

— Пак сгафих.

— Браво на теб, скъпи. Объркваш горкото дете — намръщи се Пернел на съпруга си и се обърна към Уенди. — Нали разбираш, сладката ми, в този свят има стари лоши подлеци, които биха откраднали дарбите ти. Гадни хора, стремящи се само към власт и богатство.

— Мисля, че зная кого имате предвид — рече Уенди. — Хора като капитан Хук или мис Бейлок в училището.

— Да, прескъпата ми — отвърна Пернел. — Душите им са били като на всички нас, когато са се родили — съвършени блестящи диаманти. Но са тръгнали по пътя на злото и това е направило душите им черни като въглища.

Продължиха да разговарят. Никола ѝ обясни, че индиго децата са наречени така заради синия цвят на аурата, която излъчват — а тя можела да се види само от чувствителните души, разполагащи с ясновидска дарба. Каза ѝ, че обикновено тези деца показват невероятни способности като телекинеза и телепатия.

Старецът се извърна, когато Уенди облече новата си рокля. Отвори кутия еклери с термос чай за възрастните и бутилка мляко за Уенди, изстудена в изящна сребърна кофа за вино. Малко от пълнежа на сладкиша падна върху седалката.

— Ох, ужасно съжалявам — рече Уенди на възрастната жена.

— Няма значение, Морис ще го почисти за нула време. Не безпокой хубавата си главица.

Старата дама с мъка надяна обувката си и погледна през прозореца. Лимузината спря.

— Господи, Морис — обърна се тя към шофьора. — Нима вече пристигнахме?

— Да, госпожо — отвърна той.

Уенди се надигна на колене и надникна навън.

— Къде... — Думите заседнаха в гърлото ѝ. В далечината, над групичка дъбове, се виждаше имението Рейвънскар с черното грозно море зад него.

Уенди усети как кръвта се оттича от бузите ѝ и сърцето ѝ затупка бясно в гърдите.

— Не се бой, дете — меко рече старата дама. — Блеър и Изгубените момчета се нуждаят от помощта ти. В края на краищата ти обеща, че ще се върнеш за тях, нали?

Уенди бе усетила присъствието на Блеър, преди да избяга от Едем. Но бе сметнала, че е плод на въображението ѝ. А ето че сега усещането бе много по-силно. И страхът ѝ започна да се топи, отстъпвайки пред самоувереността на малко момиче, чийто ум далеч изпреварва годините му. Малко момиче, което знае ролята си в този живот. Уенди застана до Джини, хванала здраво ръката ѝ, и махна на отдалечаващата се лимузина.

— Семейство Фламел са чудесни, нали? — рече Джини.

Уенди сбърчи носле.

— Наистина са стари, нали? Много по-стари, отколкото изглеждат.

Джини изсумтя насмешливо.

— Да, мъничката ми. Стари са като пръст.

Подобно на стара хрътка, доловила миризмата на енот, Джини проточи врат на студения бриз и завъртя глава към имението.

— Да тръгваме, скъпа.

Следвана от малката принцеса, старицата закрета към дърветата с цялата скорост, на която бяха способни кекавите ѝ крака.

36.

Когато пазачът се втурна в стаята, Девлин го чакаше прилепен до стената край вратата. Блеър бе смъкнала деколтето на роклята си, за да разкрие колкото се може повече прелести. Стоеше директно пред вратата. Облещеният глупак тръгна право към нея и Девлин го цапардоса здравата по тила с тежката стойка на една лампа.

— Мислех си, че предпочитате карате — задъхано отбеляза Блеър, докато тичаха по коридора.

— Имам нежни ръце — обясни Броди.

— Ами ако не беше отворил вратата? Какъв бе План Б?

Девлин я помъкна по друг коридор. Стъпките им отекваха като гръмотевици по твърдия паркет.

— Нямаше такъв.

На завоя тя едва не изгуби равновесие и Девлин я дръпна за ръката, за да я задържи на крака.

— По дяволите! Леко с ръката ми, Тарзан.

— Разкарай проклетите токчета! — рече той.

Тя изрита обувките си.

— Знаеш ли, направо си страхотен. Появяваш се при самотната си любима, не казваш на хората си къде отиваш, не съобщаваш на властите, че съм отвлечена...

Отпред се чу тропот на обувки. Побягнаха в обратната посока и се озоваха на някакво стълбище. На площадката ги посрещна рицар в броня. Девлин грабна меч от ръката на манекена.

— Знаеш ли как да използваш това чудо? — насмешливо попита Блеър.

— Гледал съм шест пъти „Смело сърце“.

— Мел Гибсън може да танцува. А ти?

— Какво общо има това, по дяволите?

— Една стара келтска поговорка гласи „Никога не давай меч на глупак, който не може да танцува“. Та... можеш ли?

Отдолу и зад тях се чу тропотът на приближаващите пазачи. Девлин погледна в посока на звука.

— С два леви крака съм.

— Дай ми това — излая тя, изтръгна оръжието от ръката му и се втурна нагоре.

Девлин я последва. На горния етаж Блеър го сграбчи за яката и го прилепи до стената край себе си. Задъхана, долепила гръб към стената, тя вдигна меча над главата си. Когато зад ъгъла се подаде дулото на автомата, Блеър замахна рязко надолу. От цевта полетяха искри и оръжието на преследвача падна на пода. Изненадан и зашеметен, нападателят закова на място. Блеър замахна с все сила и го удари в челото с широката част на острието. Мъжът се просна в безсъзнание в краката ѝ. Девлин грабна автомата.

— О, извинявай — рече той и ѝ подаде оръжието. — Предполагам, ще поискаш и него?

Тя взе деринджъра.

— Това ми е достатъчно.

Прескочиха лежащия и се втурнаха по коридора. Зад тях се появи нова група преследвачи. Забелязаха ги и вдигнаха оръжията си. Куршумите се забиха в стената до Девлин и по главата му се посипа мазилка.

— Господи, тези копелета наистина си падат по автоматите — рече той, докато дърпаше Блеър надолу. Отпусна се на коляно и пусна откос, поваляйки двама от преследвачите. Стреля отново и третият нападател се метна на пода. — Изчезвай, ще те прикривам.

Оглушена от трясъка на автомата в тясното пространство на коридора, Блеър запълзя на четири крака към ъгъла. Изведнъж Девлин се появи до нея. Прав.

— Какво си се разпълзяла, по дяволите? Ставай! Да вървим!

Задъхана и изчервена, тя се изправи и се завъртя към него. Замахна и го зашлеви силно. Той разтърка бузата си.

— Това пък за какво беше?

— Харесвах ми онези обувки!

Закрачи енергично към облицованата в кожа двойна врата. Девлин стоеше, загледан в красивия ѝ задник. Настигна я на прага.

— Какво си намислила?

Блеър го изгледа кръвнишки и бутна вратата с рамо. Тя се отвори към втори вестибюл. Стените и подът бяха блестящо бели, а в отсрещния край се виждаше втора двойна врата от стомана.

— Това не ми харесва — рече Девлин.

Отзад се чуха викове. Без да продумат, двамата се затичаха към двойната врата, която се отвори с пневматично съскане при приближаването им. Лъхна ги студен въздух, наситен с миризма на антисептик. Помещението бе полутъмно и те се затичаха от едно осветено петно към друго. Девлин усещаше, че залата е огромна. В далечината едва различаваше фигурите на двама души, застанали с гръб към тях. Без да спира, вдигна автомата и се прицели. Изведнъж лампите се включиха и заляха помещението с ослепително ярка светлина. Примигвайки, за да пригоди очите си, Девлин сграбчи ръката на Блеър, двамата се изпързаляха по полирания под и спряха.

Мъжете отпред бавно се обърнаха. Ал Даджал и Хайнрих Гант ги гледаха подигравателно.

— Виж ти... майор Девлин — рече Гант. — Колко мило, че се присъединихте към нас.

Ал Даджал пристъпи напред с разперени ръце и отворени длани сякаш се предаваше.

— Мистър Девлин, виждам, че сте въоръжен. Предполагам, бихте желали да ме застреляте право в сърцето?

— Бих го направил, ако си мислех, че имаш такова, студенокръвен касапин.

Ал Даджал отметна глава и се изсмя ледено.

— Ама че язвителен хумор, майоре. Наистина ще ми липсват.

Девлин се прицели. Отгоре се чу смразяващо изщракване. Невидими ръце вкараха патрони в цевите на оръжията си. С крайчеца на окото си Девлин видя как Блеър поглежда за миг нагоре и отново се обръща към него. Тя протегна ръка и свали цевта на оръжието му към пода. Девлин също погледна нагоре. Върху металния мост високо под купола на залата се бяха наредили стражи с насочени към тях автомати. Двама други се втурнаха зад тях и изтръгнаха оръжието от ръката му. Някой рязко удари Девлин между лопатките и го стовари на колене. Друга мутра принуди Блеър също да коленичи до него. Ал Даджал се извиси над тях. Хвана Блеър за брадичката и грубо вдигна главата ѝ. Наведе се, доближи нос до дългите кичури, провиснали пред лицето ѝ, вдъхна дълбоко със затворени очи и целуна върха на носа ѝ. Тъкмо вдигаше ръка да я удари с опакото на дланта си, когато се разнесе бавният и заповеднически глас на Гант.

— Не докосвай лицето ѝ!

Ал Даджал отстъпи и свали ръка.

— Води ги! — извика той на стража, завъртя се на пети и се отдалечи.

Стъпките му отекнаха в мрака. Стражите грубо ги изправиха на крака и ги бутнаха напред, опрели дула в гърбовете им.

— Ясно ли ти е, че сме били като плъхове в лабиринт — прошепна Блеър на Девлин. — Устроили са всичко така, че да се озовем точно тук. Блестящо, направо нямам думи!

— Явно си имала по-добър план... и си го пазила за себе си, така ли, принцесо?

— Ах ти, твърдоглав тъпак. Мъже... на кого са притрябвали! Кретени! — озъби се Блеър.

— О, нима? Тъпкано ще ти го върна, сестро.

След като изгубиха черното бентли в натовареното движение, Чюи и Скаут решиха, че най-вероятно Девлин е бил откаран в имението на Гант в Девън. Чюи изстиска ягуара до капка и счупи всички английски рекорди по скоростно извънградско каране. Летяха по пътя, сподиряни от изумени погледи и гневно размахани юмруци. На последния завой Скаут вече се беше свил в седалката, побелял от страх, и повтаряше смятани за отдавна забравени молитви, като междувременно упътваше побъркания индианец зад волана.

— Още колко? — извика Чюи.

Скаут преглътна с мъка, когато ягуарът хлътна в една дупка и излетя във въздуха, след което се стовари отново на пътя. Главата на компютърджията едва не се потроши в таблото.

— Господи! Тук... отклонението!

Гладката спортна кола поднесе рязко, задницата ѝ плесна като опашката на разярена акула и се озова в средата на тесния път.

— По дяволите, Чюи. Много съм млад да умирам!

Двойният ауспук изхриптя гърлено, когато Чюи отново натисна газта. Два грамадни джипа с военна маркировка се появиха от нищото и полетяха в канавките от двете страни на пътя. Широките им гуми вдигнаха пръски кал и катапултираха колите на асфалта. Спряха с писък на спирачки, блокирайки пътя. Вратите се отвориха и навън

изскочиха войници, които бързо изтичаха за прикритие и насочиха автоматите си към ягуара.

— Тук определено са докачливи на тема превишена скорост — успя да изрече Чюи, докато дърпаше ръчната и в същото време завърташе докрай волана наляво.

Гумите на ягуара изсвириха и колата направи перфектно завъртане на 180 градуса.

— Господи! Само не ми казвай, че ще... — промълви Скаут.

— Гроб съм! — извика му Чюи, докато натискаше газта до дупка.

Ягуарът се стрелна напред, отдалечавайки се от джиповете. Куршумите пръснаха задното стъкло и по главата на Скаут се посипаха парчета.

— Ох, по дяволите — обезсърчено, но спокойно рече Чюи. — Колата е под наем!

Скаут облещи очи като паници, когато голям черен хеликоптер се спусна и увисна над пътя пред тях. Откосът от картечницата разкъса асфалта в посока към тях. Последните куршуми се забиха на няколко стъпки от носа на колата.

— Това е! — намръщи се Чюи и натисна спирачката. — Проклет да съм, ако трябва да купувам на Херц чисто нов ягуар.

Хеликоптерът кацна и вратата му се отвори. Приведен, с развени от перката пешове и рехави кичури, главен инспектор Нюли изтича към тях, следван по петите от двама готови за действие войници. Прозорецът от страната на шофьора се спусна и отвътре го поздрави зъбатата усмивка на Чюи.

— Няма да повярваш, че на задната седалка имам родилка, която всеки момент ще се пръсне, нали?

Нюли го изгледа кръвнишки, пъхнал ръце в джобовете на тренчката си.

— Казано накратко, НЕ!

— Аха, така си и мислех — рече Чюи, докато двамата войници го изкараха от колата с насочени оръжия.

Набутаха ги на задните седалки на джипа със закопчани отзад ръце. Скаут клатеше глава, а Чюи си подсвиркуваше „Самоубийството е безболезнено“ на М. А. S. Н.

Нюли се обърна към тях и ги изгледа строго.

— А сега, ако обещаете да се държите добре, ще ви разкопчая.

Чюи мрачно кимна. Докато Скаут разтриваше китките си, Нюли обясни:

— От известно време държим под око сър Нейджъл Къмингс. Искахме да изиграе картите си. Вече разполагаме с доказателства, но се боя, че хората ви са загазили. Като че ли момчето на сър Нейджъл снощи е отмъкнало шефа ви Бил Соренсън и мис Медисън Деър.

Чюи рязко се наведе напред.

— Къде е тя?

— Спокойно, старче. Подозираме, че заедно с майор Девлин и доктор Кели са задържани против волята им в Рейвънскар.

Джипът подскачаше по неравното поле, докато говореше. Стомахът на Скаут се беше качил в гърлото. Накрая спряха. Посрещна ги офицер от специалните служби, който се отдалечи с Нюли. Чюи излезе навън и понечи да ги последва, но един едър войник му препречи пътя.

— Мърдай или... — започна Чюи и спря насред изречението. Беше сержант Конърс. — Добре, хубавецо. Чувам, че все се натрисаш, където не ти е мястото.

Нюли спря и се обърна.

— Сержант Конърс, запознайте ги с положението — рече той и продължи с офицера.

Застанаха до масата със сателитни снимки. Конърс запозна Чюи и Скаут с плана на имението, докато двамата отпиваха кафе от стиропорени чашки. Бяха мобилизирали два взвода на Специалните части на ВВС, защото Хайнрих Гант беше търговец на оръжие с достъп до високотехнологични военни системи. Конърс обясни, че според разузнаването зад имението имало пещера с изход към морето. Това наложило участието на трети екип от морските спецчасти — британския еквивалент на тюлените. Той обаче в момента бил зает с друга операция, което означаваше, че ще се наложи да разчитат само на фронтално нападение.

— Имаш ли представа какво кроят? — попита Чюи.

Сержант Конърс поклати глава.

— Да, и в това е проблемът — мрачно рече той. — Гант е като шибания Том Суифт^[1], когато стане въпрос за разработка на нови оръжия. Особено на гадни автоматизирани играчки.

Скаут нервно погледна часовника си.

— Наближава десет. Кога ще започне Нюли?

— Когато е готов, синко.

После се обърна към Чюи, който посрещна погледа му с каменно лице и стиснати челюсти. Скаут познаваше тази физиономия. Тя означаваше, че колелцата в главата на Чюи се въртят и че всеки момент ще се отприщи поредната щуротия. Конърс ги отведе при инспектор Нюли, който беше при свързочното звено. Млад мъж с пепеляво лице и слушалки се обърна към командира и прочисти гърлото си.

— Сър, моля за извинение, но...

Капитанът се намръщи.

— Казвай!

— Сър, предният наблюдателен пост съобщи за летящи караконджули.

— Да не искаш да кажеш, че са видели приближаващ самолет, войнико?

Младежът преглътна с мъка.

— Не точно, сър. — Трепна, сякаш очакваше да го ударят. — Съобщават, че някакво дете и старица току-що са прелетели над тях на височината на дърветата в посока към училището.

Отстъпи крачка назад и затвори очи. Капитанът изпсува цветисто. Младият войник се пресегна и включи видеосигнала от камерата на снайперистите. Над дъбовете се рееха момиче с блестяща на яркото слънце бяла рокля, хванало за ръка старица, която придържаше широкополата шапка на главата си. Всички се вторачиха в екрана с увиснали челюсти. Всички без Нюли, както забеляза Скаут. Сержант Конърс подсвири.

— Леле и ако това не е Мери Попинс.

Камерата отново се насочи към земята и увеличи образа.

— Сър, нещо става!

Почвата се изду, сякаш отдолу копаеше някаква гигантска къртица. Миг по-късно от земята се появи някакво метално устройство.

— Господи, „Самсунг сентинел“ — промълви Скаут. — При това с ракетна установка!

— Какво рече, синко? — изтърси Нюли.

Металният звяр се издигаше вече на около метър и половина височина като някакъв смъртоносен робот. Големи правоъгълни лещи гледаха студено и безжизнено от туловището му. Машината започна да се обръща бавно, оглеждайки терена.

— Корейска разработка, излязла току-що на пазара — обясни Скаут. — Има инфрачервени и топлинни камери, лазерен мерник и... ето, ще ви покажа. — Скаут отиде до компютъра и зареди някакъв уебсайт. — Ето видеозапис на кутрето в действие.

Образът от гледната точка на робота показва двама мъже. Камерата ги проследи, докато се движеха. Единият се oznачи с правоъгълник. В центъра му замига червена светлина, показваща, че целта е прихваната.

Проклетото нещо свали първия човек с ярко проблясване, след което се прицели във втория и стреля отново. Глас на развален английски обясни как роботът никога не ядял, не спял и нямало нужда да бъде сменян на поста си. Последва демонстрация на системата му за противовъздушна отбрана.

— Боже мой! — промълви Нюли.

Всички отново погледнаха към екрана. Сентинелът завърташе ракетната установка към небето.

— Свалете тази гадост, преди да е издухала момичето и старицата! — изкрещя Нюли.

Вниманието му се отклони от рева на двигател. Обърна се точно навреме, за да види Чюи зад волана на близкия джип, ухилен до ушите и махащ за довиждане. Сержант Конърс скочи на седалката до него и затръшна вратата. Нюли се втурна към тях.

— По дяволите! Спри, побъркано индианско копеле! До гуша ми дойде от щуротиите ти!

Задницата на джипа рязко се завъртя и оплиска инспектора от глава до пети с кал.

Капитанът изникна до Нюли, подаде му кърпа и посочи оплесканото му лице. Зад тях се чу тревожният вик на войника.

— Сър, сентинелът току-що изстреля ракета!

---

[1] Том Суифт — изобретател, герой от романите на Виктор Епълтън от началото на 20 в. — Б.пр. ↑

Изгубените момчета се бяха сгушили едно в друго и надничаха през телената ограда на *Едем*. Гейбриъл бе доловил присъствието на Уенди и всички се бяха втурнали навън на площадката. Питър и Гейбриъл се бяха вкопчили в оградата и отчаяно се мъчеха да я открият.

— Вижте! — извика Джонбой и посочи небето. — Там горе... лети.

Подобно на зрители на въздушно шоу, Изгубените момчета завъртяха едновременно глави и вдигнаха ръце, за да предпазят очите си от яркото слънце.

— Виждам я! — развълнувано възкликна Питър.

— И аз! — изписука Гейбриъл. — Лети със своята фея кръстница.

— Ох, Господи, Уенди е в опасност — мрачно се обади Раджи. — Виждам как след няколко минути излита ракета и я пръсва заедно със старицата на парчета!

Гейбриъл обърна насълзените си очи към брат си и задърпа ръката му.

— Направи нещо, Питър. Използвай силата си.

Питър погледна надолу към него. Погледите им се срещнаха и той кимна. Внезапно синьото небе бе прорязано от дирята на ракета.

— Олеле! Лети право към тях! — извика Джонбой.

Питър изправи рамене и се загледа нагоре, съсредоточавайки се изцяло върху ракетата. Ръцете му се свиха в юмруци и челото му се намръщи от силната концентрация. Водена от невидима сила, ракетата внезапно зави надясно, профучавайки на педи от Уенди и старицата. Направи широк обратен завои и се насочи надолу. Заби се право в сентинела с оглушителен гръм и ярък блясък. От робота не остана и следа. Гейбриъл извика радостно и заподскача.

— Успя, успя!

Раджи тупна Питър по гърба и се усмихна.

— Добро представление, старче.

— Да, бива си те, Питър — обади се Джонбой.

Питър издиша затаения дъх и поклати глава.

— Не бях сигурен, че мога да местя нещо толкова голямо и толкова надалеч.

Пискливият глас на мис Бейлок се разнесе зад тях. Обърнаха се и я видяха да пристъпва като гладен чакал, вперила в тях злобните си жълтеникави очи. От двете ѝ страни вървяха двама мъже от персонала.

— Хванете малките чудовища! — заповяда мис Бейлок. — Отведете ги в Тъмната стая.

Дебеловратите типове се понесоха към тях. Изгубените момчета се хванаха за ръце и застанаха едно до друго, гледайки навъсено приближаващите мъже. Цветът на очите им започна да се променя от тъмносин в ослепителнобял. Въздухът се изпълни с бръмчене. В следващия миг черен облак стършели излетя от дърветата и се стрелна към нападателите. Те запищяха и размахаха ръце в напразни опити да прогонят разгневените насекоми. Паднаха на земята, покрити от движеща се жълто-кафява маса. Бейлок замръзна като статуя, облещена от ужас.

— По-добре ни остави на мира, дърта вещице — тихо рече малкият Гейбриъл, чиито очи продължаваха да излъчват ослепителна светлина. Бейлок заотстъпва заднешком, без да сваля поглед от Изгубените момчета.

— По-късно ще се разправам с вас, гадни изчадия — закани се тя в пристъп на безсилие.

— Има пистолет! — извика Раджи, който можеше да вижда напред в бъдещето.

Миг по-късно в кокалестата ѝ ръка се материализира револвер. Погледът на Питър се заби в Бейлок и я спря със сияйната си сила.

— Не гледай, докато не ти кажа, Гейб — рече той на малкия си брат, без да сваля очи от жената.

— Добре — отвърна Гейб, затвори очи и се извърна.

Пистолетът на Бейлок се затресе неудържимо, китката ѝ бавно се обърна и насочи дулото към собствените ѝ гърди. Питър се взираше и очите му блестяха в ярко синьо-бяло сякаш бяха от огън и лед едновременно. Мислено си представи лицата на другите момичета и момчета, които мис Бейлок бе завлякла в Тъмната стая, за да не се появят никога повече. Изгарящият му поглед запулсира — отначало

бавно, после все по-бързо и по-бързо като сигнална светлина. Лицето на старата вещица се изкриви от ярост и ужас, когато ударникът на револвера бавно се вдигна. Силният гърмеж отекна през площадката и мис Бейлок рухна на земята.

— Свърши ли? — попита с тънко гласче Гейбриъл.

— Да, вече няма да отведе никого в Тъмната стая — отвърна Питър и пое дълбоко пречистваща глътка въздух.

Ярката светлина в очите му бързо помръкваше.

— Да тръгваме, момчета. Уенди се насочи към голямата къща — обади се Раджи. — Има нужда от нас.

38.

Девлин още кипеше от яд, че са го прилъгали като някакъв плъх в капана на Гант. Китките му бяха закопчани на гърба с белезници. Седеше на дървен стол с твърда облегалка, ограден от две въоръжени мутри. Огледа се. Бяха ги отвели в огромно помещение, прилично на склад. Примигна. Ярката светлина почти го ослепяваше. Окачени мостчета, скелета и пътеки образуваха кръгла стоманена стена около него. Техници в дълги лабораторни престилки се въртяха около сложно на вид електронно оборудване, покриващо полирания бетонен под. Змийско гнездо кабели се виеше към центъра на помещението, който не бе осветен от прожекторите. Стори му се, че в сенките кабелите се свързват с някакво огромно устройство с неясно предназначение. Но къде беше Блеър? Бяха ги разделили веднага щом пристигнаха тук. Редица прожектори светна отгоре, осветявайки част от тъмното пространство директно пред него. Блеър седеше на стол край стара маса. Ал Даджал стърчеше зад нея с ръка върху голото ѝ рамо. Хайнрих Гант се плъзна от сенките.

— Помислих си, че може би ще поискате лично да наблюдавате малкия ми експеримент, майор Девлин. Сигурен съм, че вече умирате от любопитство.

Девлин реши, че е най-добре да печели време.

— Явно си готов на всичко, за да постигнеш целта си. Казват, че си бил гений, Гант.

Гант сви тесните си рамене и отиде до лабораторната маса. Взе малка клетка и се върна при Девлин, като я вдигна пред лицето му.

— Как ви се харесва малкото ми създание?

Девлин се вцепени. Две безумни очи се взираха в него от безформена глава, напомняща главата на плъх. От устата на създанието се стрелна раздвоен език, разкривайки мънички редове остри като бръснач зъби. Езикът бе черен и грапав. Главата бе прикрепена за тяло на гуцер с нокти на краката и опашка. Лигавата му кожа бе нашарена от жълти и черни петна. Отвратителна гледка.

— Кръстоска между бозайник и влечуго — обясни Гант. — Плъх и саламандър.

Девлин се изсмя подигравателно.

— Значи си разработил някакъв нов метод за снаждане на гени? А казват, че не можело да се направи...

— Сарказмът не ви отива, майоре. Кръстосването на видовете не бе постигнато по този метод. Открихме, че ДНК може да се променя на квантово ниво. Като облъчим зиготата на гризача с лазер и след това прекараме същия лъч през зиготата на саламандър, получаваме...

— Изрод — прекъсна го Девлин. — Гант, ако не си напълно побъркан, то си поне на половината път към лудницата.

Гант свали клетката и я подаде на стоящия наблизо асистент.

— Приличам ли ви на луд, майоре? Случайно да беснея и бърборя като ненормален? Натрупал ли съм огромно богатство, или това е само някаква маниакална заблуда, споделяна и от двама ни? Заблуда, споделяна дори и от правителството ви, щом ви е пратило с тази жена тук да крадете тайните ми?

— О, в това отношение напълно грешиш, Гант. Пратиха ме да те убия. А доктор Кели няма нищо общо с това. Пусни я. Имаш работа с мен.

— Говорите на вятъра. Разбирате ли, съдбата доведе мис Кели при мен. — Обърна се и отиде до масата, после кимна към стража. — Доведете майора по-наблизо, моля.

Стражите дръпнаха грубо Девлин и го замъкнаха до друг стол край масата.

Двамата с Блеър се спогледаха. Лицето ѝ бе бледо, долната ѝ устна леко трепереше. Тя погледна към Гант и заговори с подигравателен тон:

— Виждам, че сте изложили колекцията си от крадени антики специално за мен.

Ръкописът на Войнич лежеше отворен на масата. Ацтекското огледало от обсидиан на доктор Джон Ди и покритият с восък таблет бяха сложени между златни свещници, украсени с дълги черни свещи.

— О, недейте така, мис Кели. Прекалено сте скромна. И вие ще участвате. Ще използваме второто ви зрение, вашето наследено ясновидство, за разшифроването на Войнич и отключването на вратата.

До него се появи асистент с нещо като картина, покрита с черен плат. С едно движение на китката Гант свали покривалото. Под него наистина имаше портрет с маслени бои в позлатена рамка. Броди не можеше да повярва на очите си. От картината го гледаше Блеър, облечена в рокля от шестнадесети век, идентична с онази, която носеше. Когато се вгледа по-внимателно, различи издайническите пукнатини, които показваха, че картината е или майсторски фалшификат, или съвсем истинска.

— От изражението ви разбирам, че нямате абсолютно никаква представа за скъпата ви прародителка — обърна се Гант към Кели. — Историята е била сурова към нея и съпруга ѝ. Него го обявили за крадец и фалшификатор на пари. Нея я споменават само в епизода с размяната на съпруги, без да кажат нито дума за истинските ѝ таланти. Типичен сексизъм от тяхна страна, не мислите ли? Или може би целта е била да се скрие истинската тайна на великото дело на алхимията — *soror mystica*.

Блеър преглътна с мъка и впери в него въпросителен поглед.

— Да не искате да кажете, че тази жена е...

Гант се засмя и кимна.

— Съпругата на Едуард Кели. Ваша отдавна забравена родственица, мила моя. Разбирате ли, в действителност именно Джоан Купър Кели е била истинският медиум, Гадателят от Мортлейк, английския дом на Ди. Именно тя можела да общува с ангелите, а не Едуард. Именно тя в състояние на дълбок транс е диктувала езика на архангелите на доктор Джон Ди, докато се взираше в магическия Показващ камък. И можела да го прави, защото също като вас е била първожрица на шелта тари.

Блеър го изгледа невярващо, но ръката ѝ докосна бузите ѝ и опипа собствените ѝ черти, докато се взираше като хипнотизирана в портрета. Гант се обърна и щракна с пръсти. Зад него се включиха още прожектори. Видяха стъклени пиедестали, подредени около голямо наклонено огледало. Повърхността му бе на шлифовани фасети, подобно на диамант. Върху всеки от пиедесталите имаше по един кристален череп.

— Дванадесетте изгубени черепа — почти прошепна Гант. — Магически фосилизираните черепи на Възвишените учители, висшите адепти на тайното Бяло братство.

Отиде в центъра на кръга. До него застана д-р Кравен, който му поднесе метално куфарче. Гант щракна закопчалките и го отвори. Извади от него друг кристален череп и го вдигна, за да могат Девлин и Блеър да го разгледат. Обърна се и внимателно го постави в слота в центъра на огледалото.

— А сега стават тринадесет. Идеален сбор на черепи.

Блеър се облещи.

— Значи легендата за Тринадесетте кристални черепа също е истина? Че когато се поставят в кръг с тринадесетия в центъра, дават на собственика си мощта на боговете.

Гант тръгна към нея. Очите му блестяха от задоволство.

— Хвърлих много усилия и средства да придобия тези свещени тотеми от различни краища на Земята. Били са изнесени от тибетски манастир високо в Хималаите и скрити на свети места по целия свят. Плячката от снощното нахлуване в музея завършва комплекта. Вие обаче трябва да изпълните своето предопределение и да ме водите. Само вие можете да разчетете ръкописа на Войнич с помощта на прекрасната татуировка на гърба си, мила моя. Аз нямам ясновидски способности; ето защо ти ще бъдеш моята *soror mystica*, моята проводница към другата страна.

Погледът на Блеър омекна и тя кимна на Гант да приближи. Когато той се наведе през масата, тя се изплю в лицето му.

— Върви на майната си, шибан чекиджия!

Ал Даджал сграбчи кичур от дългата ѝ коса и дръпна рязко главата ѝ назад. Заобиколи и я целуна по устата. Блеър се съпротивляваше, мъчейки се да поеме дъх, но Ал Даджал я притисна със свободната си ръка за стола, докато продължаваше да дърпа косата ѝ.

Броди скочи на крака, но получи удар с приклад по дясната скула. Рухна обратно върху стола и погледна към нападателя си. Марго Гант го гледаше присмехулно. Прати му въздушна целувка.

— Горкичкият. Заболя те, надявам се. Сам си го изпроси, любовнико.

Броди трепна и я погледна в очите.

— Няма начин да свалиш тип, който те извади от равновесие, миличка.

Очите ѝ се свиха на цепки и тя заби юмрук в лицето му, като му разцепи устните.

Ал Даджал се дръпна и Броди видя, че устната му кърви. Блеър беше успяла да го ухапе. В очите ѝ гореше ярост. Броди се замята на стола си, когато видя, че изродът още малко и ще се изпразни.

Ал Даджал се ухили и избърса подутата си устна с опакото на дланта си.

— Обичам жени с огън между краката. Ще продължим после.

Гант поклати глава, въздъхна тежко и изгледа подчинените си.

— Достатъчно с глупостите ви!

Подобно на засрамени деца, двамата сведоха глави и отстъпиха крачка назад.

— Мис Кели, виждам, че ще ви бъде нужна малко мотивация.

Гант кимна на д-р Кравен, който държеше голямо дистанционно в бледата си ръка. Онзи се ухили зловещо и натисна бутон. Проекторите се включиха един след друг. От видяното стомахът на Девлин се преобърна.

39.

Екипите на Специалните части на ВВС бяха атакували имението и завързаха престрелка с охраната на Гант. Нюли и Скаут бяха приковани зад една пристройка и се намираха под усилен обстрел.

Елиминираха доста от хората на Гант, чиито тела лежах безразборно около тях. Снайперистите по покрива на имението принудиха повечето от нападателите да потърсят прикритие около двора. Нюли надникна зад ъгъла. Куршумите се забиха в стената, покривайки главата му с частици хоросан и разбити тухли.

— Мамка му! — извика той и побърза да се скрие. — По дяволите, иска ми се да можехме да изчакаме нощта. Копелетата са по-добре въоръжени и имат по-добри позиции.

Друго отделение лежеше зад дългата каменна стена вдясно от тях.

— Хеликоптерът да свали чекиджиите от покрива! — излая Нюли в радиостанцията. — Направо ни прошиват задниците тук!

— Разбрано — отвърна гласът на капитана.

Скаут чу равномерно тракане на роторите и хеликоптерът мина над тях. С тракащи 20-калиброви картечници машината полетя към имението като разгневен стършел. Хората на Нюли нададоха радостни викове, когато куршумите се забиха в сградата, разбивайки стъкло и тухли. След това картечните откоси пробягаха по покрива. През ръба полетяха тела и изпадаха по цветните лехи долу. Войниците прехвърлиха каменната стена, докато колегите им ги прикриваха с масиран огън. От покрива излетя ракета.

— Ох, Господи! Имат Стингер! — извика Скаут.

Секунда по-късно ракетата намери целта си. Хеликоптерът получи пряко попадение и експлодира в огнена топка. В двора се посипаха шрапнели и отломки. За момент стрелбата прекъсна.

Скаут чу рев на дизелов двигател и се обърна към звука. В далечината видя как вратите на сглобяемата военна барака се отварят. Рифелуваната стомана се огъна под силата на подобната на танк машина. Чудовището бе ниско, с клинообразна предница, с по три

огромни гуми от двете страни. Понесе се към каменната стена и я проби с лекота, сякаш беше картонен макет на снимачна площадка. След като излезе от облака прах, машината направи рязък завой наляво и веднага зави надясно, сякаш бе замаяна от сблъсъка. Накрая продължи направо по външния периметър на двора. На пътя ѝ се оказа голям черен седан, който бе премазан като консервена кутия. Но след това машината се блъсна в друга кола, даде прекалено бързо заден и удари задницата си в един камион. Дизеловият двигател нададе вой. Подобно на разгневен звяр, машината се замята напред и назад, докато не се освободи.

— Това нещо е полудяло! — изкрещя Нюли на войниците зад другата стена, която блокираше пътя на танка. — Разкарайте си задниците оттам!

Няколко войници откриха прикриващ огън срещу покрива, докато застрашеното звено се изтегли. Танкът се блъсна в стената точно когато последният щурмовак успя да се изнесе. Разнесе се оглушителен тътен. Танкът стреля с грамадното си оръдие. Оръдейната кула се завъртя и машината отново откри огън. От дулото се вдигна дим.

— Не знам кой кара това чудо, но явно е на наша страна — изкрещя Скаут.

Все още клекнал под прикритието си, Нюли тръсна глава.

— Какво? Нищо не чувам, по дяволите.

Предната врата се отвори и хората на Гант се изсипаха навън, като хвърляха оръжията си и вдигаха ръце. Екипите се втурнаха към тях с насочени автомати, като им крещяха да паднат на колене. Нюли се изправи и разкърши рамене. Оправи вратовръзката си и тръгна към танка, следван от Скаут. Боец от Специалните части стоеше отгоре му с объркано изражение. Капитанът изтича до Нюли.

— Какъв е проблемът? — извика той на войника.

Човекът поклати глава и махна с ръка към машината.

— Това чудо няма входни люкове.

— Хей, момчета — извика капитанът на друга група бойци. — Проверете за странични врати. И внимавайте.

— Не мисля, че е необходимо — намеси се Скаут. — Това е Тор, АСМ.

— Какво? — не разбра Нюли.

— Автоматизирана самоходна машина — обясни Скаут. — Отначало не бях сигурен, но когато видях колко непостоянни са движенията ѝ, ми се стори логично. Моделът се различава от нашите и...

Капитанът се завъртя към Скаут.

— Чакай малко, синко. Би ли ми обяснил... кой, по дяволите, управлява този звяр?

При тях дотича командир на отделение.

— Прощавайте, сър, но...

— Сега пък какво, сержант Питърс? — изръмжа капитанът. — Районът обезопасен ли е, или не, мамка му.

Питърс се обърна и посочи група момчета, водени от двама войници със сурови лица. Когато децата застанаха пред тях, челюстта на Нюли увисна.

Едно от децата с очила с рогови рамки го гледаше, ухилено до уши. В ръката си държеше голямо дистанционно с множество копчета. Момчето козирува отсечено на капитана.

— Джонбой се явява по служба, адмирале.

— Те са от ВВС, нещастнико — поправи го едно по-високо момче.

— Ох, по дяволите, Питър. Надявах се да имат и военни кораби.

Скаут се пресегна и взе дистанционното.

— С това ли управлява танка? — невярващо попита той, като оглеждаше устройството.

Момчето го погледна стеснително и сви рамене.

— Май малко се поувляхох. Надявам се, че не е бил ваш, господине? — с надежда попита то.

Скаут се разсмя и го потупа по гърба.

— Справи се великолепно, хлапе.

Момчето грейна.

— Фасулска работа. Но в сравнение с това „Хало“ ряпа да яде.

— Какви ги плещи, по дяволите? — попита Нюли.

— „Хало“ е една от последните компютърни игри — обясни с усмивка Скаут.

Едно по-високо смугло момче пристъпи напред.

— Сър, името ми е Раджи. Избягахме от училището *Едем* и сме тук да спасим Уенди. Не мога да ви обясня откъде знам това, но тя и

приятелите ви са в смъртна опасност. Трябва да бързаме.

Лицата на Изгубените момчета внезапно станаха сериозни. Обърнаха се едновременно и тръгнаха към входа на имението.

— Стойте тук, момчета — извика им Нюли. — Там е твърде опасно. Оставете това на...

— На професионалистите — довърши капитанът.

Малкият Гейбриъл спря и се обърна. Впери поглед в Нюли. Инспекторът се опита да каже нещо, но се запъна сякаш е изгубил мисълта си. Клепачите му затрепериха, след което се отвориха широко, сякаш внезапно му беше хрумнало нещо великолепно. Прочисти гърло и се стегна.

— Капитане, вижте какво. Момчетата могат да ни отведат право при майор Девлин и Гант.

Погледът на капитана се премести от инспектора към Гейбриъл, чиито немигащи очи вече се взираха напрегнато в него. Офицерът погледна отнесено и нефокусирано. Преглътна и кимна вдървено.

— Чудесна идея, инспекторе — рече той и махна на войниците си. — Да вървим!

Уенди и Джини се бяха настанили на клоните на огромен дъб и се взираха към покрива на имението. Решиха да изчакат тук края на фойерверките. Джини потръпна и се загърна в шала си.

— Ама че е студено тук. — Пресегна се предпазливо и вдигна чорапите си. — За нищо не стават вече. Скъсаха се при кацането.

Уенди се взираше напрегнато надолу. Клонът на Джини скърцаше и стенеше от тежестта ѝ. Тя се хвана по-здраво и погледна надолу.

— Май трябва да намаля ореховките.

Клонът се наведе и разлюля Джини, която отчаяно се опитваше да запази равновесие. Старицата разсеяно потупа главата си.

— Мътните го взели, изгубила съм си и шапката.

Уенди я хвана за ръката.

— Време е да вървим.

Джини кимна.

— Твоите Изгубени момчета вече са тук.

— Аха. Ти също ги усещаш.

Джини се усмихна топло.

— Можем да усещаме разни неща, нали, мила?

Уенди сви рамене.

— Май са дошли да ме спасят.

Чюи и Конърс бяха заобиколили имението, след като изоставиха джипа. Минаха пеша през залесената част и сега клечаха зад каменната стена отзад. Стрелбата в предната част на имението вече бе спряла напълно. Чюи проучи района с орловия си поглед.

— Прекалено тихо е.

— И никакви шибани стражи — съгласи се Конърс и намръщено засука мустак. — Май скапанияците са си плюли на петите.

Чюи изсумтя и поклати глава.

— Почва се, хубавецо — рече Конърс, скочи на крака и се затича на зигзаг към неохраняваната врата.

Чюи го прикриваше, застанал нащрек.

Вътре двамата се озоваха в слабо осветен и пуст коридор, притихнал като гробница. Стъпките им бяха единственият звук, който се чуваше, докато се промъкваха предпазливо напред. Чюи беше приклеknал, а Конърс изправен, и двамата с готови за стрелба автомати.

— Чу ли това? — прошепна със затаен дъх Конърс. Лицето му бе обляно в пот.

Звукът на сервомотор заглъхна в далечината, после се засили. Сякаш нещо сновеше насам-натам, бе доловило присъствието им и сега се движеше право към тях. Бръмченето се засилваше с всяка секунда и устройството сякаш набираше скорост. Внезапно вратата зад тях се затвори с пневматично съскане. Конърс се озърна и изруга.

— Капан! И се натресохме право в него.

Чу се звук като от течаща вода. Някаква мазна течност бликна от дюзите по перваза и плъзна по пода. До носа му достигна острата миризма на тлееща гума. Погледна надолу и видя, че подметките на кубинките му димят сякаш проядени от киселина.

Погледът му се стрелна към Чюи, който безуспешно се мъчеше да вдигне крак. Когато все пак успя, от подметката му се разтегли

лепкава гума като разтопено сирене на пица, която го приковаваше към пода и го обездвижваше. Индианецът направи кисела физиономия.

— Някакъв суперкаустик, може би С-плюс. Разтопява ни подметките. Трябва да се отървем от тях!

Така и направиха. Дюзите се задействаха отново и изплюха нещо като сапунена пяна.

— А сега какво? — недоволно възкликна Конърс. — Да не са решили да ни изкъпят до смърт?

— Задържаща пяна — горчиво се изсмя Чюи.

Глухо тупване привлече вниманието им. Двамата вдигнаха очи. Нещо като робот се стрелна от ъгъла, блъсна се в стената и отчупи парче мазилка. Завъртя се и тръгна право към тях. Двигателят му бръмчеше усилено, задвижвайки подобната на танкови гъсеници ходова част. Чюи забеляза, че пяната е покрила само площта около тях и не пречи на работа. „Умен кучи син е този Гант.“ Беше на петнайсетина метра... и приближаваше бързо. От монтираните високо лещи се появиха зелени лазерни лъчи, опипващи коридора.

— Какво, по дяволите... — промълви Конърс.

— Робот — прехващач — дрезгаво обясни Чюи и се прицели в приближаващата дивотия.

Седем метра. Потната лапа на Чюи стисна дръжката на автомата и той примигна, за да махне потта от очите си.

— Добре. Да върнем този беглец в склада за отпадъци! — рече Конърс.

Четири метра... Внезапно роботът спря. За миг се възцари пълна тишина. Без да се колебаят, двамата натиснаха спусъците. Трясъкът в тесния коридор бе оглушителен. Куршумите им обаче отскочиха от металната коруба на чудото, без да му сторят нищо. То стоеше мълчаливо и загадъчно, сякаш им се подиграваше. Двамата вдигнаха димящите дула на автоматите.

— Заляхме го с цял порой олово, без дори да го одраскаме! — изпухтя със зачервени бузи Конърс.

Сякаш в отговор от работа се чу тъп звук като изстреляна от тръба топка за тенис. Снарядът се изтъркаля и спря в краката им. Преди да реагират, в стоманената топка се отвориха вентили и засъска газ. Бяха забравили да си вземат предпазни маски. Роботът рязко се обърна и се отдалечи с бръмчене, търсейки други цели. Чюи пое

дълбоко дъх, когато зеленикавата мъгла се плъзна към него. Беше бивш тюлен и участник в олимпийския отбор по плуване. Имаше рекорд по бруст и неофициален рекорд за задържане на дъх под вода. Конърс пък беше заклет пушач и единствените му претенции в областта на спорта бяха да се бори с гризли с едната ръка, докато се налива с „Гинес“ с другата. Чюи виждаше, че газът вече започва да му действа. По симптомите беше ясно, че в газа има психо-физическа съставка. Лицето на Конърс стана тебеширенобяло. Залитна с треперещи клепачи, преви се, повърна и започна да върви бавно в кръг. Чюи го гледаше с присвити очи, затаил дъх. Лицето на шотландеца остана безизразно, погледът му — празен. Подобно на умопобъркан пациент в тапицирана килия, той се облегна апатично на стената и се свлече в ступор на пода.

Чюи реши, че това е някакво успокоително, най-вероятно смес от торазин и бензодиазепини, предназначено да отблъсне натрапника, безпомощен и безопасен като кутре. Рекордът му за задържане на въздух под вода беше седем и половина минути. Но тогава бе стоял неподвижно на дъното на басейн. Докато премяташе Конърс през рамо, Чюи си помисли, че заслужава златен медал, ако успее да отнесе припадналия шотландец на безопасно място, преди изгарящата болка в дробовете му да го накара да отвори уста.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
АЛИСА В ОГЛЕДАЛНИЯ СВЯТ

Уенди и Джини се спуснаха меко на перваза, промъкнаха се през таванския прозорец и тръгнаха през имението, водени единствено от инстинкта си. Джини коментираше луксозната мебелировка и гоблените. Обиколиха етаж след етаж. Срещнаха няколко прислужници, които бързаха по коридорите с куфари в ръка, мъчейки се да избягат от атакуваното имение. Джини кимаше и ги поздравяваше учтиво, но без да получи отговор. Задъхано кретаеше на кекавите си крака, теглена за ръката от Уенди.

— И ако на това му викат възпитание — възмутено рече тя, докато махаше влакънце паяжина от косата си. — Не знаят да кажат едно добър ден. Попитах хубавия прислужник къде е клозетът, а той ме изгледа сякаш съм дървеница.

На задното стълбище Уенди внезапно спря и се преви от болка. Джини я прегърна със слабата си ръка и я притисна до себе си.

— Блеър?

— Някой ѝ причинява болка. И не само на нея. Трябва да бързае, Джини.

— Е... хайде тогава, госпожичке... Старите ми крака не ме държат. По-добре да летим.

Уенди се изправи и пое дъх. Хванати за ръце, двете се понесоха над стълбището към най-долния етаж.

Сърцето на Девлин се сви болезнено. Изтерзаното тяло на Бил Соренсън висеше високо горе, окачено на дълга верига. Рееше се като ранен ангел. Бяха го съблекли съвсем гол. Целият бе в синини и петна засъхнала кръв. Гант посочи люлеещото се като махало тяло пред лъча на прожектора.

— Нарича се страпато. Уред за мъчения, използван активно от доминиканците по време на Инквизицията. Много оригинално, нали разбирате. Хващали неверник или евреин, което за тях било едно и

също, връзваха ръцете му отзад и закачали китките за скрипци. После го вдигали до тавана с окачени за краката тежести.

На Броди му се догади. Погледна го с безизразна физиономия.

— Ще гориш в ада, Гант.

— Предполагам, че в крайна сметка наистина ще горя. Но дотогава има много, страшно много време, мистър Девлин. Разбирате ли, аз също като Фауст сключих договор с дявола. Всички правим компромиси, всички си имаме цена. Аз просто използвам времето си, докато не изтече срокът и дяволът не завлече душата ми в огнената яма. А вашият приятел — той посочи Соренсън и се изсмя тихо — вече е там.

Ръката му завъртя някакъв кран. Дюзите под Соренсън избълваха син пламък. Броди се вгледа и забеляза, че струите излизат от легло от насочени зловещо нагоре шипове. Ако го откачат, Соренсън ще се наниже върху тях и ще бъде изпечен жив.

— По-добре да намаля малко. — Пламъците угаснаха. — Ето, нали виждате. Не искаме да избързаме със смъртта на приятеля ви.

— Любезен домакин — рече Броди.

Гант се засмя.

— Както виждам, не сте изгубили присъствие на духа. Това е добре. Ще ви потрябва. Но както обяснявах... тежестта изкълчва ставите на мистър Соренсън една по една. А има и още.

Гант даде знак и *der Eisaxt* сграбчи месингов лост, свързан със серия зъбни колела, контролиращи макарите. Веригата се опъна, стягайки китките на Соренсън. *Der Eisaxt* дръпна лоста напред, веригата затрака и тялото на Соренсън започна да се издига все по-нагоре и по-нагоре. Гант му заповяда да спре.

— А сега идва ред на коронния номер! — с блеснали очи рече той.

Отново даде знак. Веригата се отпусна бързо, като едва не запуши. Соренсън полетя надолу. *Der Eisaxt* дръпна лоста, тялото внезапно спря, чу се хрущане на кости и Бил се сгърчи от неопишуема болка. Чупеха се китките. Късаха се сухожилията. С всяко издигане и падане. Отново и отново. Стомахът на Броди вече не издържаше. Гант продължи да говори, долепил длани като за молитва.

— Сега вече разбирате. Всичко е в страха на очакването. Той разпъва ума на човека, а това е много по-лошо от самата болка.

Съзнанието се прекършва, преди тялото да се предаде.

Блеър се размърда в стола си, но Ал Даджал я държеше здраво.

— Шибано садистично копеле. Пусни го и ще направя каквото искаш.

Тялото на Бил Соренсън лъщеше от пот. Главата му беше отпусната безжизнено върху гърдите. Някъде отгоре се разнесе разтърсващ гърмеж. Един страж изтича до Гант и прошепна нещо в ухото му. Гант завъртя очи и въздъхна.

— Ал Даджал, изглежда, че кавалерията е пристигнала да спасява гостите ни. Би ли се погрижил да запечаташ вратите на подземие то? И виж дали автоматичната защита работи добре.

Ал Даджал кимна отсечено и изтича да изпълнява. Вместо него до Блеър застана един от стражите.

— О, не хранете излишни надежди, мис Кели — меко рече Гант. — Това помещение е непревземаемо. Освен това имам много тайни пътища за измъкване. И тъй, вече съм сигурен, че ще ми съдействате изцяло, мила моя. Но чакайте, има и още. Да видим момичето!

Щракна с пръсти и отгоре се включи още един прожектор. В ярката му светлина Броди видя другия липсващ член на екипа — Медисън Деър. Беше затворена в стъклен цилиндър с височина около три и половина метра. Сети се, че това е осъвременена версия на прочутата Китайска клетка за водно мъчение на Худини. Жената висеше надолу с главата на няколко стъпки от дъното на стъкления затвор. Дългата ѝ коса се полюшваше под нея.

— Медисън! — извика Броди.

Успя да различи изражението ѝ. Не изглеждаше добре. Лицето ѝ бе зачервено. Кръвта нахлуваше в мозъка ѝ от Бог знае колко време.

Когато чу гласа му, Медисън започна да се гърчи и да прави отчаяни опити да се хване за глезените и да се изправи. Накрая със силен стон се отказа и отново се отпусна, като се заклати мудно. Гант направи знак на Марго.

— Заведи го по-близо, за да може да вижда по-добре. И освободи ръцете му.

Марго грубо дръпна Броди и го поведе с опряно в гърба му дуло. Със свободната си ръка извади автоматичен нож. Натисна бутона и острието изскочи. С рязко движение разреза пластмасовите белезници. Наведе се напред към него.

— Мисля, че изглежда доста съблазнително в това положение, нали, любовнико? — прошепна му тя. Гласът ѝ бе пропит с похот. — И нея ли чукаш?

Броди понечи да се обърне към нея, но тя го смушка с дулото на автомата си.

— Върви, любовнико. Опиташ ли още веднъж, ще пусна куршум в гръбнака ти. Ще останеш сакат за цял живот. Ако изобщо оживееш.

Броди застана мълчаливо до цилиндъра, като разтриваше китките си. Забеляза, че към дъното на стъкления затвор са прикрепени пластмасови тръби. Приклекна, за да изравни лицето си с това на Медисън. Сините ѝ очи откриха неговите. Гласът ѝ бе малко приглушен от стъклената преграда.

— Господи, Броди, това наистина ли си ти?

Той кимна и се усмихна. Познаваше добре Медисън и знаеше, че е безсмислено да се опитва да я утешава. Вместо това трябваше да събуди адреналина ѝ с гняв.

— Кисна тук, хлапе. Ти добре ли си?

Медисън се намръщи и го изгледа свирепо.

— Ама и ти си един, Броди. Нима ти изглеждам... добре!

Гант се присъедини към Девлин до цилиндъра.

— Лично го проектирах. — Почука стъклото. — Бронирано е, а в същото време е чисто като кристал. — Погледът му се впи в Девлин. — Изучавам човешкото поведение, майоре. Както казах, всички си имаме цена. И всички си имаме своите най-тъмни страхове. Доктор Кравен имаше възможност да постави милата мис Медисън под хипноза с помощта на опиати. Била е доста приказлива, нали, докторе?

Кравен беше застанал до Гант.

— Ja, сподели сънищата си, сексуалните си фантазии... — на свинското му лице му се появи усмивка — и което е най-важно, най-ужасните си кошмари. Показа се, че като дете мис Медисън Деър едва не се удавила. Освен това изпитва смъртен страх от гризачи и влечуги, а това по една случайност много добре отговаря на нуждите ни.

— Достатъчно — намеси се Блеър. — Пусни ги и ще направя каквото искаш. Престани да ги мъчиш.

Гант кимна на Кравен, който отиде до Блеър. Направи ѝ инжекция в рамото и отстъпи назад.

— Ще подейства след няколко секунди — рече той на Гант.

Гант седна на масата срещу Блеър. Плъзна към нея обсидиановото огледало и ръкописа на Войнич. Главата на Блеър започна да се люшка и очите ѝ се завъртяха в черепа. С успокояващ, монотонен глас Гант започна да я вкарва в хипнотичен транс.

— Връщам те в майчината ти утроба, а сега и още по-назад във времето, преди да си била зачената. Намираш се в друго време, на друго място, в минал живот.

Блеър се размърда и изстена. Кимна вдървено. Думите на Гант сякаш я пренесоха в миналото.

— Годианата е хиляда петстотин осемдесет и шеста. Името ти е Джоан Купър Кели, първожрица на тари. Чуваш ли ме, Джоан?

— Чувам те — отвърна Блеър на стар английски диалект.

— Вгледай се добре в черното огледало — нареди ѝ Гант и го постави в ръката ѝ. — Какъв е ключът към разчитането на ръкописа на Войнич, който лежи пред теб?

Очите ѝ се отвориха. Съненият ѝ поглед се отмести от ацтекското огледало към книгата и обратно. Протегна ръка и прокара пръсти по текста, като се взираше в черната повърхност на обсидиана.

— Това е Розетският камък — прошепна тихо тя. — Ключът към първия универсален език. Към езика, говорен преди Вавилонската кула.

Развълнуван и изпълнен с очакване, Гант се наведе напред.

— Къде е ключът?

Все още в дълбок транс, Блеър отвори на последната страница от ръкописа. Пръстите ѝ пробягаха по текста.

— Тук е ключът... „На мен Уриил даде тайната на портата.“ — Клепачите ѝ трепнаха. — Сигилът^[1] на истината скрива ключа към вратата.

Объркан, Гант плъзна към нея восъчния таблет на Джон Ди.

— Прочетох и разбрах символите върху таблета. Това са сигили или имена на ангели и демони, които осигуряват само нищожна защита за призоваващия духове.

Главата ѝ леко се люшна.

— Ключът се намира под Сигила на истината.

Гант замислено разтърка брадичката си. Очите му блеснаха. Извади ножче от джоба си и започна енергично да стърже восъка от таблета, като се обърна към Кравен.

— Трябваше да се сетя! Римляните често са скривали тайни съобщения под незначителен текст, изрязан във восък!

След като приключи, вдигна таблета и зачете на глас:

— LUX... светлина. От всички цветове на дъгата златният е най-ценен. Гледай розетите, за да намериш мястото. Влез през огледалната порта. В гробницата на Хермес се намира течащият фонтан. Еликсирът на вечната младост.

Остави таблета и внимателно запрелиства страниците на ръкописа, докато стигна космологичния раздел.

— Ето, диаграмата с розетите.

Изображението приличаше на карта. На диаграмата имаше девет сфери, наподобяващи свързани острови. В горната дясна сфера имаше рисунка на замък и кули. В друга се виждаше вулкан.

— Дайте да видя татуировката! — нареди Гант.

Кравен изправи Блеър на крака, завъртя я, сграбчи роклята ѝ и я смъкна грубо с мазните си ръце, за да оголи гърба ѝ.

Гант приближи и вдигна диаграмата до татуировката.

— Да! — развълнувано възкликна той. — Ето тази част е почти същата. Прилича на средновековна карта. Двете сфери една до друга образуват Т-образна форма.

Дългият му пръст се плъзна по меката кожа, жълтеникавият му нокът остави грозна червена следа. Блеър потръпна.

— Татуировката е карта. И тя много прилича на Картата на древните морски крале, която Ал Даджал придоби в Истанбул — обясни Гант. Проследи очертанието на оцветената в златисто сфера и посочи изображението на кула, издигаща се от планински склон над дълбока пропаст. Прочете буквите отдолу и се усмихна самодоволно. — Виж цветовете, Кравен. Следват алхимичната формула. Толкова е просто, нищо работа.

Погледна към Блеър и се намръщи.

— Кравен, покрий я и я сложи да седне. Засега получих каквото ми трябваше.

Кравен я наметна със самото си, по което имаше петна от пот, и я настани на мястото ѝ.

Внезапно Блеър се отпусна на стола сякаш бе останала без сили. Главата ѝ се залюля напред-назад. Изведнъж вдигна очи и се загледа немигащо в празното пространство.

— *Ето мъдростта на Ал Джабир* — произнесе тя с глас на възрастен мъж. — *Влязох в тайната стая, в която на златен трон седеше старец с изумруден скрижал. Беше като изваян от камък. С видение ми се разкри, че това е гробницата на Хермес. И значението на скрижала в ръцете му, Изумрудения скрижал, ми стана ясно. Първата част е сурово предупреждение към онези, които влязат в пещерата: „Не довеждайте при мен глупци или хора със слаби намерения, защото са нечестиви и ще ги постигне ужасна смърт“. Надписът представлява загадка. „Аз, който дойдох от Атлантида, аз, който бях почитан от фараоните като Тот, не говоря измислици, а самата истина; онова, което е долу, е същото, което е отгоре, и онова, що е горе, е като това, що е долу. Както всички неща произлизат от словото на Единия, Изчислителя на Вселената, Единия, чийто баща е Слънцето и чиято майка е Луната, така всички неща се получават от Едното нещо чрез приспособяване; дири първичния материал, защото така ще получиш вечния пламък на живота и тъмнината ще избяга от теб. Това е пътят към Философския камък. Той бе изкован от огън, роден от вода, вятърът ме донесе от небето и земята ме нахрани. Той е навсякъде; жените го хвърлят, децата си играят с него. Онези, които следват пътя на славолубието, двуличието и злото, ще влязат...“*

Блеър замлъкна и брадичката ѝ се отпусна на гърдите.

Гант отиде до нея.

— Господи, това бе душата на прочутия арабски алхимик Ал Джабир, създателя на алгебрата. Говореше за Изумрудения скрижал на Хермес Трисмегист, Трижди великия. Говореше за пещерата и вечния пламък на младостта!

Завъртя се към Кравен.

— Не стой така, а я извади от това състояние. Инжектирай ѝ амфетамини. Трябва ми будна и с бистър ум!

Кравен се подчини. Когато тя дойде на себе си, Кравен ѝ помогна да се изправи. С омекнали крака Блеър отиде до Гант, който стоеше в центъра на кръга от черепи до голям лазер.

— Лух, светлината е отговорът. Мила моя, иде ми да те целуна.

Блеър махна кичур коса от очите си и се намръщи.

— Опитай, нещастнико, и ще се чудиш откъде ти е дошло.

Гант се разсмя от сърце.

— Говорих образно, мило момиче. Но татуировката и предадените от теб думи на Ал Джабир наистина ми изясниха всичко.

Откъм Соренсън се чу стон като на ранено животно в капан.

— Гант! — извика Броди. — Обеща да пуснеш приятелите ми, ако тя ти помогне.

Гант бе зает с настройването и програмирането на лазера.

— Да. Кравен — с подигравателен тон рече той, без да вдига поглед от клавиатурата, — след като мина през портала, можеш да се „погрижиш“ за гостите. В края на краищата дадох думата си на джентълмен.

Кравен кимна и на лицето му заигра усмивка. Броди забеляза самодоволната му физиономия.

— Виж какво, Гант. Получи каквото искаше. Пусни ги.

— Даде думата си на джентълмен — добави Блеър.

Гант вдигна очи за момент и се разсмя.

— Но аз не съм джентълмен, мила моя. Не би трябвало да се доверяваш на човека, който те отвлече и накълца брат ти.

Блеър изду бузи и издиша. Очите ѝ горяха от ярост.

В предната част на лазера имаше полирана месингова тръба, разделена от големи пръстени от скъпоценни камъни с различни цветове. Прегърбен и напрегнат, Гант завъртя внимателно опаловия сякаш фокусираше гигантски телескоп.

— Готово — каза той на Кравен и потри ръце. — Лещите са калибрирани точно. — Извади от джоба си книжка с червена подвързия и се обърна към Блеър. — Доктор Юнг е нахвърлял плана на този чудесен апарат в дневника си, който вашият скъп брат отец Кели бе така добър да открие за нас в Истанбул. — Тънките му пръсти погалиха с възхищение дългата месингова тръба. — Юнг казва, че е чел за загадъчно устройство от лещи и скъпоценни камъни, което усилва светлинните вълни. Конкретният план му се е присънил. Нарекъл го „Факелът на Орион“.

Гант нагласи един циферблат и лазерът издаде пулсиращ барабаниящ звук. Натисна един превключвател и устройството се съживи. Тънък бял лъч освети първия череп, който заблестя в алено, след което се отрази към втория, който засвети в жълто, а след това към третия и той стана изумруден. Лъчите се отразяваха от череп на череп, обагряйки ги в зловещи оттенъци на цветовете от спектъра.

Въздухът се изпълни със статично електричество. Запулсира. Затрепери.

Гант и Блеър отстъпиха от кръга, когато лъчът се насочи към центъра на огледалото и озари тринадесетия череп с чиста, бликаща енергия светлина. Лазерът започна да прегрява и запуши; изгасна и додекаедърът от пречупените през черепите лъчи помръкна и изчезна. По дължината на дебелиите кабели пробягаха искри. Изолацията им започна да се топи и да капе на големи капки гореща гума и пластмаса върху хората долу. Кабелите се откъснаха от големите трансформатори и се замятаха като змии по пода, плюейки синьо-бели дъги от оголените си краища. Компютърното оборудване в огромната лаборатория прегря и замята искри като бенгалски огън по мостовете под купола. Техниците и стражите напуснаха постовете си и се втурнаха да търсят прикритие.

Погледът на Броди отново се насочи към кръга от черепи. Огромното огледало започна да трепти; излъчваше малки точици светлина, които се зареяха във въздуха, ставайки все по-големи и по-големи; потокът светлина се засили. Сякаш самите фотони се уголемяваха и раздуваха със свръхестествена еластичност. По ръцете на Броди пробягаха тръпки. Гръм разтърси въздуха и в същия миг се появи стълб от светлина, който се въртеше и ставаше все по-широк. И все по-висок и по-висок. Тогава светлината започна да помръква. Ставаше все по-тъмна и по-тъмна. Постепенно прие формата на блестяща черна елиптична повърхност с диаметър около шест метра. По ъглите затанцуваха искри, които внезапно угаснаха. Сякаш под въздействието на невидима сила огромната черна леща се завъртя като хвърлена върху мраморна маса монета. Започна бавно да се издига, докато не се изправи напълно и увисна във въздуха.

Очарована и сякаш привлечена от магнетизма на огледалото, Блеър тръгна към него. Гант и Кравен се спогледаха и я последваха. Кравен подаде на Гант фенерче и двамата едновременно насочиха мощните лъчи в центъра на блещукащата черна повърхност. Онова, което само преди минута бе блестящо огледало, сега се превърна в obsидианова пустота, гладка като разлято масло. Светлината от фенерчетата не се отразяваше, а се поглъщаше от нея сякаш бе насочена в дълбок кладенец. Гант трепереше. Въпреки че очевидно се страхуваше, като че ли нещо го притегляше да докосне гладката черна

повърхност. Прибра фенерчето в джоба си и вдигна ръка към огледалото.

— Не, не го докосвайте! — разнесе се от сенките гласът на Уенди. — Моля ви, отстъпете назад.

Гант се завъртя в посока на гласа. Джини и Уенди излязоха на светло и застанаха на един мост високо горе. Блеър понечи да се затича към детето, но Гант я сграбчи за китката и я изви. Свободната му ръка бръкна в джоба на сакото и извади кама. Опря острието в гърлото на Блеър и изгледа свирепо Уенди.

— Ах ти, малка проклетнице. Дадох ти дом и покрив, а сега ме предаваш. Щях да покажа на теб и на момчетата, Mein Sonnenkinder, как да използвате силите си. Твоята съдба бе да станеш изворът на новата господарска раса, на „Врил“-я. Жителите на новия Едем. Но не! Всичките сте еднакви. Предпочитате да съжалявате тези мизерни души, които мърсят земята като отрова, тези свине, които се плодят като говеда и смесват расите.

Погледът му се стрелна из огромното помещение. Очите му горяха безумно.

— Опитай да използваш силите си срещу мен и ще накълцам ирландската курва.

Завъртя острието и то проблесна на ярката светлина. Притисна го толкова силно в гърлото на Блеър, че по шията ѝ потече струйка кръв. Броди погледна към старицата до малкото момиче високо горе.

— Ако влезеш през портала, с теб е свършено — предупреди тя. — Не казвай, че не си бил предупреден, Хайнрих Гант. Само онези с чисти сърца могат да влязат. Само честен и достоен човек, който разбира истинската цел на великото дело на алхимията, пречистването на душата, може да издържи изпитанията. Основният метал — оловото — символизира ниските инстинкти на човека — себелюбието, двуличието и злото. Като отхвърляш търсенето на власт и богатства и помагаш на доброто, като загърбиш предателството и бъдеш честен във всичко, като изоставиш егоистичните желания и потърсиш равновесие, ти ще преобразуваш оловното зло, обхванало душата ти, в чистотата на златото.

Гант заотстъпва заднешком към огледалото, влачейки Блеър със себе си.

— Лъжеш, дърта вещице. Не ми пробутвай врели-некипели. Аз прочетох тайния текст на восьмичния таблет, чух с ушите си гласа на Ал Джабир. От другата страна на това огледало се намира гробницата на Хермес и вечният живот.

Внезапно Блеър се пресегна, хвана го за чатала и дръпна с цялата си сила. Докато Гант ревеше от болка, тя се освободи от хватката му и извади деринджъра, който ѝ бе дал Броди.

— Жалък глупак — каза тя, насочвайки оръжието към него. — Не бях в транс. Силата на волята ми е по-голяма, отколкото можеш да си представиш.

— Блъфираш — каза Гант и я погледна в очите.

— Не, тъпоумно копеле. Излъгах. Казах ти само половината от предупреждението на Изумрудения кинжал. Карай, увери се сам.

Марго направи крачка към Блеър.

— Внимавай! — извика Броди.

Блеър рязко завъртя глава.

— Още една крачка и ще направя дупка между очите на дъртия гущер!

Марго замръзна, трепереща от ярост.

Когато Блеър извърна поглед от Гант, той се възползва от момента. Изръмжа и се хвърли към нея. В ръката му проблесна студена стомана. Блеър отстъпи назад и стреля от упор, но куршумът само одраска бузата му. Ръката на Гант полетя към кървавата рана. Латексовото покритие и гримът се олющиха като змийска кожа. Той изрева от гняв и разкъса остатъка от маската си. В Блеър се втрени злобно чудовище. Тя потръпна от отвращение. Лицето на Гант представляваше усукана бяла като тесто маса от мъртва тъкан, нашарена с червени и пурпурни вени. Лявото му око бе деформирано, наполовина скрито от голям тумор. Устните му сякаш бяха отрязани с бръснач и образуваха постоянна сардонична усмивка, зад която се виждаше редица дребни зъби. Той се извърна за момент, после я погледна отново. Воднистите му очи бяха изпълнени с мъка и почти умоляваха.

— Сега разбираш защо трябва да бъда изцелен — тихо рече той.

Прехапала долната си устна и разтреперана, Блеър явно изпитваше съчувствие към безумния злодей пред себе си. Броди видя как сваля гард. Деринджърът затрепери в ръката ѝ и се насочи надолу.

Броди скочи напред, но докато прелиташе край Марго, ръката ѝ се стрелна и го халоса по врата. Той падна на колене, като се задави и се хвана за гърлото. Блеър отново се обърна, разсеяна от несполучливата намеса на Броди. С бързината на паяк ръката на Гант полетя напред и изби деринджъра. Оръжието изтрака по бетонния под. Той я сграбчи за китката и я дръпна към себе си.

— Убийте всички! — извика на Кравен, обърна се и скочи в черния портал.

Чернотата обгърна първо половината от торса му. Беше толкова плътна, че сякаш го разрязваше на две — разсечено тяло с едната половина в този свят, а втората — в някакъв друг. Дръпна Блеър към черната повърхност и изчезна.

За миг тя също изглеждаше разполовена, докато преминаваше през лъскавата повърхност. Вдигна се черна вълничка и Блеър изчезна.

Докато Гант я влачеше към черното огледало, Блеър се съпротивляваше и дърпаше, но впитите в китката ѝ пръсти притежаваха нечовешка сила. Почувства как дланта, после подлакътницата и накрая рамото ѝ започват да потъват в черната леща като че се потапяха в ледена вода, която обгръщаше кожата ѝ с хлъзгав равномерен натиск. Поради тежестта, която я притискаше от всички страни, вече не усещаше хватката на Гант. Сякаш я теглеше обратното течение на мощна вълна, отдръпваща се от някакъв адски бряг. Мятайки се безумно, Блеър почувства как рамото ѝ бързо потъва. Усети ледената целувка на проблясващото стъкло по бузата си. В ума ѝ моментално се събудиха страхове, че я задушават, че е сляпа, че я погребват жива в гробница от разтопено стъкло. Наведе брадичка, стисна уста и очи, но студенината плъзна по устните ѝ, по челото, по скалпа, по очите. Изведнъж почувства леденото близване на живака по тила си и разбра, че е напълно погълната от огледалото. В мига преди главата ѝ да се потопи изцяло, успя да поеме за последен път дъх. С горящи дробове се зарея в мъртва тишина. Почувства лек гъдел по клепачите, но не успя да отвори очи. Бяха като залепени. Зави ѝ се свят и в ушите ѝ забръмча. Знаеше, че всеки момент ще изгуби съзнание. Отвори устни в мълчалива молитва и студеният метален вкус на

черния живак изпълни устата ѝ. Задави се, плю. Отчаяно се мъчеше да се освободи, но водите я поглъщаха.

Лицето на Джини побеля. Обърна се към Уенди.

— Ти си единствената, която може да я спаси, мъничката ми. Твоята невинност и чистота ще те пазят. Макар Блеър да е добра жена със силна воля и да знае пътя на тари, тя също ще загине.

Уенди се усмихна и кимна.

— Не се тревожи, Джини. Супермомичето е тук.

Макар да се опитваше да бъде смела, гласът ѝ бе тънък и задавен. И докато Джини ѝ помагаше да прекрачи парапета на мостчето, Уенди затрепери неконтролируемо.

— Не се бой, скъпа — успокои я Джини. — Следвай сърцето си, остави мъничкия гласец в теб да те води.

Уенди затвори очи и пое дълбоко дъх. „Мога да го направя. Аз съм храбра като Уенди Дарлинг и много по-храбра от глупавия стар Питър Пан.“ Малкото ѝ юмруче стискаше здраво копчето око на мистър Мъфинс, нейната връзка с Блеър. Погледна надолу. Привлечени от аурата ѝ, всички вдигнаха глави към нея.

Като се олюляваше леко и се мъчеше да запази равновесие, Уенди стоеше на тесния парапет с изпънати покрай тялото ръце и каменна физиономия.

Озърна се през рамо за последно окуражаване от Джини, но милата стара дама беше изчезнала. Сякаш бе изпълнила предназначението си на наставник и водач и, подобно на фея кръстница, бе махнала с вълшебната си пръчица и се бе стопила във въздуха. Уенди си представи нежното лице на Джини Дулитъл и пълните ѝ с любов очи. И тогава чу как гласът прошепва в нея като ангел пазител. „Следвай сърцето си, следвай сърцето си.“ С бялата си рокля и сатенени пантофки самата Уенди приличаше на ангел.

— Идвам, Блеър! — извика тя и се хвърли от мостчето с естествената грация на олимпийски скачач във вода.

Полетя надолу, набирайки скорост. Ал Даджал се втурна от сенките с картечен пистолет в ръка и се прицели в нея. Но малкото ангелче го видя и се понесе като реактивен изстребител точно когато той натисна спусъка. Куршумите профучаха край нея и изхвърлиха

искри от стоманените греди на скелето. Той изруга и в безсилната си ярост хвърли оръжието си по нея, докато тя летеше в кръг високо горе. Внезапно Уенди рязко зави наляво, профуча покрай Броди и без усилие премина през черното огледало в Страната на чудесата или каквото се намираше от другата страна.

---

[1] Сигил — руна от магическата азбука на тевтонците; означава слънце; използвана е от нацистката паравоенна организация SS като символ. ↑

41.

Следвани от хората от Специалните части на ВВС, Скаут, Нюли и Изгубените момчета напредваха през имението.

— А сега накъде? — попита Скаут малкия Гейбриъл, който долавяше присъствието на Уенди.

— Почти стигнахме — отвърна Гейб. — Зад този ъгъл има тайно стълбище. Зад голям библиотечен шкаф. — Момчето сбърчи чело. — Да, трябва да дръпнеш една голяма книга... Мога да видя заглавието. „Мой комп“ или нещо такова.

Скаут сви объркано рамене.

— Ще разберем, като стигнем.

— След малко зад ъгъла ще се появи един дебелак — обади се Раджи.

Капитанът и Нюли завъртяха глави към него.

— Мога да виждам какво ще се случи — стеснително обясни Раджи.

— Момъкът казва, че си имаме гости, момчета — предупреди капитанът авангарда.

Сър Нейджъл Къмингс се появи накуцващ иззад ъгъла. Костюмът му бе разкъсан, лицето — окървавено и насинено. Размахваше бяла носна кърпичка и кашляше на спазми.

— Слава богу, че сте тук — с мъка рече той и се запрепъва към тях.

Хората от Специалните части държаха автоматите си насочени към него.

— Тайна разузнавателна служба, момчета. Можете да свалите проклетите си оръжия. аз съм един от зложниците.

Войниците не го направиха.

Нюли пристъпи напред.

— Къде са лакеите ви мистър Поуп и мистър Майлс?

— Проклети предатели — отвърна сър Нейджъл и се изкашля в копринената си кърпа. — Били са на заплата при Гант и през цялото

време са му снасяли информация. Когато разбрах какво правят, дойдох тук да ги пресрещна.

Нюли се ухили подигравателно.

— Сам-самичък, предполагам. Нима смятахте еднолично да ги арестувате и да сложите край на делата на Гант?

Сър Нейджъл се намръщи и поклати глава.

— Не бъдете нагъл, Нюли. Ние от Тайните служби предпочитаме сами да си перем мръсното бельо. И не ви е работа да се месите в този случай. Изритах ви от него. Вие сте същинска напаст.

Дебелакът се обърна към капитана.

— Превъзхождам всички ви по ранг. Капитане, незабавно арестувайте инспектора! Разбрах, че той също е къртица и предател на короната.

Долу в лабораторията Броди стоеше поразен и мигаше на парцали. Още не можеше да повярва, че току-що е видял момиче да лети.

Марго изтича покрай него до цилиндъра. Кимна на Кравен, който завъртя един кран. От свързаните към затвора на Медисън тръби бликна вода.

Тя беше изгубила съзнание, но плисъкът я събуди. Броди видя изпълнените ѝ с паника очи и трепна. Водата се надигаше бързо. Само след няколко минути Медисън щеше да умре.

— Насам, майоре — обади се Ледокопа.

Погледът на Броди Девлин се насочи към убиеца, който все още управляваше стрападото. Ледокопа натисна превключвател и пламъците изригнаха отново нагоре към Соренсън, който все още висеше на веригата.

Кравен отстъпи назад, обърна се и побягна, изчезвайки в сенките. Девлин се обърна към Марго, която го викаше.

— Какво ще правиш, любовнико? Кучката ли ще спасиш, или приятеля си, преди да падне в пламъците и да се наниже на леглото от пирони?

Кимна на Ернст, който дръпна лоста и веригата бавно започна да спуска измъченото тяло на Соренсън към гладните пламъци. Погледът на Девлин запрескача от Медисън към Соренсън.

— Тик-так, тик-так... — подразни го Марго. — Времето тече, любовнико. По-добре избирай. — Махна пълнителя на автомата си и го хвърли на земята заедно с оръжието. Протегна ръце с дланите нагоре и го повика с жест. — Хайде, искаш ли пак да ме изкараш от равновесие?

Ернст отвори извитото острие на инструмента си и го метна към Девлин. Зловещият ледокоп се плъзна по гладкия под и спря в краката на Девлин.

— Давай, вземи го, любовнико — каза Марго.

— Ја, не стой като истукан, Herr Arschgesicht — присмя му се der Eisaxt и наклони глава на една страна.

Стъкленото му око се оцъкли празно. Девлин се обърна към Медисън. Водата се бе покачила до веждите ѝ.

Капитанът се взираше в сър Нейджъл и клатеше глава.

— Сър Нейджъл, наред ли сте? — саркастично попита Нюли.

Объркан, сър Нейджъл изду гърди и се опита да бутне капитана и да се отдалечи. Не успя.

— Махай се от пътя ми, глупако. Ще се обадя на премиера, а после на вътрешния министър и ще ти подпаля задника, простак такъв!

Нюли хвана дебелака и го завъртя. Капитанът закопча китките му.

Сър Нейджъл се опита да се освободи.

— Това е нечувано! — изкрещя той. — Правите огромна грешка!

— Имаме два трупа! — извика един от войниците.

Следвани от дебелака, Нюли и капитанът завиха зад ъгъла. На пода лежаха две тела. Нюли се отпусна на коляно до тях.

— Куршуми в главата. — Преобърна ги.

Бяха мистър Поуп и мистър Майлс.

— Нямах избор — заекна сър Нейджъл. — Положението беше или аз тях, или те мен.

Нюли скочи на крака, хвърли се към дебелака и бръкна под сакото му. Измъкна револвера на сър Нейджъл и подуши дулото.

— Скоро е стреляно. И се обзалагам, че при аутопсията ще намерят твоите куршуми в черепите им, лъжливо копеле.

Нюли сграбчи дебелака за реверите и едва не го повдигна от пода. Капитанът сложи ръка на рамото му.

— Леко, старче.

Все още изчервен от гняв, Нюли му хвърли бърз поглед и пусна дебелака. Сър Нейджъл се изсмя снизходително.

— Когато стигнеш до тях, вече няма да е останало нищо.

Нюли спокойно отвори барабана на револвера и извади всички патрони без един. Завъртя барабана и рязко го затвори. Заби дулото под брадичката на сър Нейджъл и вдигна ударника. Около него капитанът и хората му се взираха с увиснали челюсти. Един войник понечи да се намеси, но капитанът му махна с ръка да спре.

— Обичаш ли хазартните игри, сър Нейджъл?

Дебелакът поклати глава. Нюли го изгледа кръвнишки.

— Ще ми кажеш точно какво имаше предвид или ще дръпна спусъка. Гнездото може да се окаже празно, но може и да не е. Но ще продължа да дърпам спусъка всеки път, когато ме излъжеш. Накрая късметът ще ти изневери и ще изцапам стените с мозъка ти, тлъсто аrogантно копеле.

Сър Нейджъл преглътна с мъка.

— Няма да посмееш пред толкова свидетели.

— Момчета, извърнете се за момент — рече Нюли, като ръгаше пистолета дълбоко в мазната двойна брадичка на дебелака.

Те се подчиниха. Очите на сър Нейджъл се облешиха.

— Ал Даджал и Марго са абсолютни садисти — изломоти той.

— Ще измъчват и убият целия екип „Омега“, ако не ги спрете.

Бузите на Нюли пламнаха.

— Глупости! — Револверът щракна. — Виждам в тлъстите ти малки очички, че криеш нещо.

Дебелакът се затресе от ужас и затвори очи. Когато Нюли отново вдигна ударника, сър Нейджъл се подмокри.

— Отвори си очите, задник такъв — заповяда му Нюли.

Онзи се подчини.

— Поставих бомба! — извика той. — Онова лъжливо копеле Гант ме изигра. Така и не получих своята част. Заплаши ме, че ще ме издаде.

— С колко време разполагаме? — викна капитанът.

— Имате ли часовник, сър? — успя да изрече дебелакът.

Капитанът тикна ръчния си часовник в лицето му. Нюли внимателно свали ударника на револвера.

— Ами... около десетина минути.

Ударникът отново се вдигна.

— Добре, най-много двајсет, може би малко по-малко — избълва сър Нейджъл.

Нюли го завъртя и го бутна напред.

— Тогава по-добре си размърдай тлъстия дирник — излая той. — Води и дано да знаеш пряк път.

— Капитане, момчетата и американеца... — обади се един от войниците.

— Какво за тях?

— Изчезнали са.

42.

Скаут застана пред библиотеката и затърси нещо близко на „мой комп“.

— Виждаш ли книгата, приятелче?

— Много съм нисък, мистър Скаут — рече Гейбриъл.

Питър го пое и го вдигна.

— Така е по-добре — рече Гейб и загледа книгите. Кимна. — Онази в края.

Погледът на Скаут се насочи към книгата.

— *Mein Kampf*^[1] — прочете той и се разсмя. — Е, почти уцели.

Пресегна се и дръпна книгата. Високият шкаф изскърца и тръгна към тях. Скаут го отмести и всички се втурнаха през прохода зад него. Озоваха се пред асансьор. Нямаше бутон. На стената се виждаше единствено сензор за биометрично разпознаване. Скаут затършува в джобовете си за отвертка. Питър го спря. Загледа напрегнато вратата и очите му заблестяха в бяло. Внезапно асансьорът се отвори. Скаут хвърли объркан поглед на момчето, сви рамене и ги поведе в кабината, като клатеше глава. Питър примигна към друг сензор на вътрешния панел. Вратата се затвори със съскане и кабината се понесе надолу.

Девлин се обърна към Соренсън, който висеше само на няколко стъпки над огнения ад. Лицето му се виждаше размазано от нагорещения въздух. Единствените звуци, които се чуваха, бяха пращането на пламъците и ромоленето на вода. Грабна ледокопа и се втурна към стрападото. Реши, че може би ще успее да съживи Медисън с изкуствено дишане, но Соренсън щеше да си замине всеки момент.

Пронизителен боен вик разкъса тишината.

Увиснал на изолиран кабел, Чюи се метна от мостчето, грамадните му кубинки изритаха Марго в гърба и я проснаха на пода. Индианецът прелетя над проснатото ѝ тяло, пусна кабела и се приземи между Девлин и Брнст.

— Къде се забави, по дяволите? — попита Девлин, ухили се широко и се насочи към стъкления цилиндър на Медисън.

— Дълга история. Метни ми онази брадвичка.

Улови брадвичката във въздуха и се извъртя към Ледокопа, чиято физиономия излъчваше страх. Заотстъпва заднешком, като гледаше да бъде колкото се може по-далеч от най-свирепо изглеждащия индианец, който бе виждал някога.

С отработено движение Ледокопа рязко посегна назад и измъкна затъкнатия на кръста пистолет. Рефлексите на Чюи бяха като на дива котка. Докато оръжието се вдигаше към него, той вече бе замахнал с ледокопа като с томахава. Брадвата полетя с въртеливо движение във въздуха. Острието ѝ потъна дълбоко в челото на Ледокопа. Поразен от собствения си инструмент, *der Eisaxt* рухна на пода. Кръвта изригна от челото му като фонтан.

Чюи спринтира към контролното табло на стрападото и изключи пламъка. Намери някаква тръба и с нейна помощ разкара леглото от шипове под Соренсън. Смъкна ранения агент и разби веригите. Положи го на пода и провери пулса му. Биеше съвсем слабо, но Бил Соренсън бе все още жив. Клепачите му затрептяха и се вдигнаха. Погледна Чюи, успя да се усмихне слабо, след което изстена от болка и отново изгуби съзнание. Чюи измъкна полева спринцовка от жилетката си и му би морфин, за да успокои болката.

Междувременно Девлин се бореше с крана на стъкления цилиндър. Не помръдваше, а главата на Медисън вече бе под водата. Още по-лошото бе, че нещо черно и лигаво се появи в аквариума от отворите и се понесе към нея.

Девлин гледаше ужасен как водата почерня от противното творение на Гант — саламандрите с глави на плъхове. Муцуните им се подаваха над повърхността и оголваха остри зъби.

Чюи го избута настрани. Огромните му длани сграбчиха крана и мускулите на ръцете и раменете му се издуха под ризата. Лицето му почервения.

— Заклещено е. Не помръдва. — В очите му се появиха сълзи. — Медисън, дръж се!

— По дяволите! — извика Девлин.

Един мутант вече дъвчеше косата ѝ. В отчаянието си Чюи се хвърли към цилиндъра и го заблъска с юмруци, ревейки с пълно гърло,

докато кокалчетата на ръцете му не се разраниха. Зад тях се чу тънко гласче.

— Казвам се Джонбой, сър — заекна момчето и посочи гадините. — Мога да ги спра, а Питър ще се справи с водата.

След като беше видял момиче да се рее във въздуха като птичка, Девлин бе склонен да повярва на всичко. Дръпна Чюи и отстъпиха назад. Джонбой се отпусна на колене и опря длани в стъкления цилиндър. Зашепна тихо. Сигурно говори на гущерите, предположи Броди. Едно по едно чудовищата оставиха Медисън и заплуваха към стената на цилиндъра, без да откъсват погледи от Джонбой.

По-високото момче, Питър, пристъпи напред и се загледа втренчено в заялия кран. Той бавно се завъртя. Водата престана да пълни цилиндъра. После Питър се обърна към стъклото. Протегна ръце с дланите нагоре и ги вдигна високо. Противно на закона на гравитацията, водата се надигна нагоре и остана в горния край на цилиндъра.

Питър стоеше с вдигната ръка сякаш заповядваше на водата да остане на мястото си. Със свободната си ръка той почука цилиндъра. Стъклото се покри с мънички пукнатини, които ставаха все по-широки и по-широки.

— Отместете се, ще се пръсне — рече Питър.

Парченца стъкло експлодираха навън заедно с водния порой, но Питър ги спря във въздуха с рязко движение на главата. Примигна и парченцата изпопадаха на пода. Водата заваля, образувайки локви в краката им.

Девлин хвърли поглед на Чюи, който се втурна да освободи Медисън.

— Извинете ме, господа, но въпросът не търпи отлагане — обади се едно смугло момче. Чюи бе зает да дава първа помощ, така че отговори Девлин.

— Ако питаш за приятелката си Уенди, тя полетя в онова черно огледало ей там. Как се казваш, синко?

— Раджи, сър. Знам за Уенди. Говорех за бомбата.

Челюстта на Девлин увисна.

— Насам, Броди.

Девлин вдигна поглед. Скаут махаше от мостчето. До него стоеше малко усмихнато момче, което също му махна.

— Броячът цъка, шефе. Онова чудо се намира до газопровода.

Девлин въздъхна тежко и прокара пръсти през косата си.

— Бомба. И сега какво? Можеш ли да я обезвредиш?

Питър застана до него.

— Майор Девлин, ако мистър Скаут ми каже какво да правя, мога да се опитам да я обезвредя от разстояние.

— Откъде знаеш името ми? — попита Броди.

— Направих на момчетата пълен инструктаж, шефе — извика Скаут. — Имаме си обаче голям проблем. Дори Питър да може да помогне, нямам преносим рентген, за да прогледна в проклетото устройство. А щом не мога да виждам, не мога да кажа на хлапето какво да прави.

Малкият Гейбриъл го задърпа за крачола. Скаут объркано го погледна.

— Какво има, приятелче?

— Мистър Скаут, мога да погледна вътре и да ви казвам на двамата с Питър какво виждам.

Майор Девлин вдигна ръце.

— Действай, Скаут. Но нали си даваш сметка... тези хлапета ще ни оставят без работа, когато пораснат.

Медисън се закашля, изплю малко вода и повърна. Чюи нежно избърса устата и бузата ѝ с опакото на огромната си длан. Попи брадичката ѝ с ръкав и леко погали косата ѝ. Тя погледна към усмихнатото му лице, после надолу към мократа си разкопчана блуза.

— Господи, не — със слаб дрезгав глас прошепна тя. — Само... само не ми казвай, че си ми правил дишане уста в уста!

Чюи кимна и се ухили стеснително. Медисън отново припадна в ръцете му.

---

[1] *Mein Kampf* („Моята борба“) — книга на Адолф Хитлер (изд. 1925–1926), която съчетава автобиография и излагане на идеите на националсоциализма. — Б.р. ↑

43.

Експлозията разтърси лабораторията и оглушителният ѝ трясък отекна през огромното помещение, последван от писъци. Димът запълзя към екипа „Омега“ откъм мостчето горе, където Скаут и Изгубените момчета трескаво се опитваха да обезвредят бомбата. Броди Девлин си мислеше най-лошото, докато летеше по стълбите. Представяше си, че ще намери Скаут и момчетата разкъсани на парчета. Сърцето му бясно блъскаше в гърдите. Вземаше по две стъпала наведнъж и се мъчеше да не диша в гъстия дим.

От другата страна на огледалото Блеър и Гант стояха един до друг. Взираха се нагоре към приличаща на минаре кула със златен връх, която се издигаше от широка пропаст в каменистия терен. Бяха се озовали на някакво далечно място, високо в планината, в друго измерение, където времето сякаш бе по-гъсто и едва се влачеше.

Щипещият вятър развяваше гривата на Блеър, но в същото време слънцето печеше свиреп. Тя погледна ръцете и тялото си, потупа гърдите си. След като се увери, че все още е цяла и здрава, пристъпи до ръба и надникна. Пропастта изглеждаше бездънна, сякаш стигаше до центъра на Земята. Каменистата почва под краката ѝ започна да се рони и тя отскочи. Зад нея се разнесе подигравателният смях на Гант. Обърна се.

— Внимавайте къде стъпвате, докторе. Едва ли можете да летите като момичето.

Блеър се навъси. Сложи ръце на хълбоците си и огледа района.

— Сетихте ли се вече къде се намираме? — самодоволно попита Гант и я погледна насмешливо.

Тя въздъхна.

— Ако се съди по терена, може би някъде в Близкия изток, но кулата е странна — наполовина византийска, наполовина ислямска.

— Доста точно, мила. Е, ще продължим ли? — Той тръгна покрай пролома. — Ако не ме лъже паметта, ей там в скалата има

изсечено стълбище.

Блеър не помръдна, скръстила ръце на гърдите си.

— Бъди добро момиче и не се цупи.

— Ти ме замъкна в този кошмар и няма да направя нито крачка, докато не ми кажеш как смяташ да се върнем от другата страна на огледалото.

— Малко е сложно, но за да се върнем, трябва да вървим напред. Порталът се намира долу. А сега тръгвай, не злоупотребявай с търпението ми.

Блеър отново се огледа. Да слязат от планината по склона, бе изключено. Нямаше вода, нямаше представа къде е, нито пък какво има в долината — ако изобщо имаше нещо. На тази височина гъстите облаци наоколо скриваха всичко. Нямаше никакви признаци на живот. Тръгна след Гант.

Слязоха по стръмната каменна стълба и стигнаха мост, който завършваше в кулата. Пресякоха го и минаха през огромна арка. Блеър примигна и зяпна, изпълнена с благоговение. От предишната си позиция можеше да види само едната страна на кулата. Едва сега си даде сметка, че онова е било само фасада, скриваща истинската постройка.

Дълго стръмно стълбище се издигаше нагоре по огромен зикурат. Страните му бяха заоблени и изронени от времето. Въпреки това представляваше поразителна гледка. Блеър бе виждала постройката в Талил в Ирак, както и най-стария известен зикурат в Сиалк в Иран, но и двата обекта не можеха да се сравняват с това.

Всичко беше в бяло и индиговосиньо и проблясваше под лъчите на слънцето. Блеър знаеше, че зикуратите са храмове, смятани за космическа ос, вертикален портал и връзка между небето и земята и между земята и подземния свят, както и между четирите посоки на света. Вече нямаше нужда Гант да я увещава; изтича към стълбището и се устреми нагоре. Археологът в нея беше опиянен от най-голямото откритие в живота си. Стигна върха, останала без дъх, и спря с ръце на коленете.

— *Блеър от шелта тари* — разнесе се безплътен глас. Завъртя се, но не видя никого. — *Не позволявай на жаждата за знание да те прелъсти.*

Независимо от грохналия си вид Гант се оказа силен и издръжлив като младеж. Изкачи стъпалата и не след дълго се озова до нея. Тя го загледа изпитателно. Нещо в него се бе променило. Изглеждаше някак по-жизнен. Въпреки предупреждението на призрачния глас тя се завъртя и се втурна към зейналия вход. Пред тях се разкриха два коридора.

— Този, изглежда, води към външната част на постройката нагоре — рече тя. — Другият...

Гант закричи към втория коридор.

— Води към портала — довърши той, без да се обръща назад.

Бръкна в джоба на самото си, извади фенерче и го включи. Блеър се поколеба, въздъхна и тръгна след него, водена от шарещия лъч. Наложиха се да прави по-широки крачки, за да не изостава.

Влязоха в тесен коридор, който постепенно се спускаше все по-надолу и по-надолу. Блеър се опита да разгледа градежа и архитектурата, да получи някаква представа за стила на сградата. На някои места той изглеждаше шумерски, на други — по-скоро вавилонски. Така или иначе, въображението ѝ рисуваше картини на онова, което ги чака — адски подземен свят с езера, от които се носи противната миризма на сяр, или може би кристална пещера, блестяща с всички цветове на дъгата.

Наклонът ставаше все по-стръмен, докато се спускаха в недрата на зикурата. Накрая явно стигнаха най-долното ниво и коридорът продължи хоризонтално. От зейналия пред тях вход на пещера запулсира слаба светлина, отначало в зелено, после в бяло.

Девлин тичаше по мостчето към Скаут и момчетата. Стъпките му отекваха по стоманената решетка. Чу викове и в същия миг през гъстия дим заиграха лъчи. Нещо го блъсна в гърдите, той полетя назад и падна по задник. Към главата му беше насочено дуло с ослепителен лазерен прицел.

— Той е от нашите момчета, стойте — разнесе се познат глас.

Дулото се отмести надолу и някой му протегна ръка. Броди я хвана и се изправи. Поздрави го усмихнатото лице на главен инспектор Нюли. Димът започна да се разсейва. Група мъже в черни дрехи и

бойна екипировка, явно от Специалните части на ВВС, осигуряваха района. Зад тях стояха Скаут и момчетата. Въздъхна с облекчение.

— Мамка му! Помислих си, че бомбата е гръмнала.

Нюли поклати глава.

— Наложих се да нахълтаме шумно, майоре. Експлозията бе от разбиването на вратата и няколко заслепяващи гранати, които метнахме за всеки случай.

Броди разтърка гърдите си. Нюли се усмихна стеснително.

— Боя се, че те улучиха с гумен куршум, майоре.

— Май имам късмет, че не съм получил нещо по-сериозно.

Скаут и капитанът изникнаха до Нюли. Капитанът изглеждаше объркан.

— Най-голямата щуротия, която съм виждал някога.

Скаут вдигна течнокристалния таймер, закрепен на капака на черна кутия за инструменти. Беше замръзнал на 00:04.

Погледът на Броди се плъзна към Скаут, после отново се насочи към кутията. Подсвирна.

— Четири секунди. Справили сте се в последния момент.

Питър надзърна през рамото на Скаут и отстъпи назад, като се усмихваше. Броди му кимна.

— Доколкото разбирам, това е твое дело?

Питър заби поглед в краката си, после вдигна очи и намигна. Броди се обърна към капитана.

— Долу имам двама агенти, които се нуждаят от незабавна медицинска помощ. И един прекалил с торазина побъркан шотландец някъде из имението.

Капитанът кимна и заговори в микрофона си.

— Какво е положението с янките?

След малко пое дълбоко дъх и погледна Броди в очите.

— Двама медици вече се грижат за тях. Намерили са и сержант Конърс да дремва в една спалня горе.

Броди се засмя, представяйки си якия морж върху планина от възглавници като някаква спяща красавица. Чюи му бе разказал за атаката на робота. Но лицето му бързо стана отново сериозно.

— Как са другите двама?

— Жената е добре, но животът на мъжа виси на косъм. Повикахме медицински хеликоптер и спешното отделение на

болницата е в готовност. — Пресегна се и постави ръка на рамото на Девлин. — Горе главата, майоре. Ще ги откараме колкото се може по-бързо оттук.

Един от войниците доведе сър Нейджъл. Все още беше със закопчани отзад ръце. Броди се ухили при вида на изцапаното със сажди тлъсто лице и киселата му физиономия.

— Виж ти, старче. Наистина си имал кофти ден. — Обърна се към инспектора. — Още ли връзвате предателите на позорния стълб пред Тауър?

Нюли поклати глава.

— Де да го правехме. Малко му е да бъде завързан в двора със смъкнати около тлъстите му глезени гащи, докато гарваните кълват стафидките му.

— Майоре — обади се капитанът. — Заловихме повечето от техниците и оцелелите стражи на Гант, но от самия него няма и следа, както и...

— Капитане — прекъсна го Броди. — Няма да повярвате, ако ви разкажа какво стана.

В суматохата Броди съвсем бе забравил за Блеър. Прониза го остра болка при спомена как изчезва в черното огледало.

— Канех се да добавя, че няма следа и от Ал Даджал и Марго Гант.

Броди се завъртя и погледна през парапета. Чюи бе клекнал до Медисън, за която се грижеше медик. До нея лежеше Бил Соренсън. Полева система захранваше обезводненото му тяло, а на лицето му имаше кислородна маска.

— Хей, великане — извика той на Чюи. — Остави хората да си вършат работата. Марго и Ал Даджал са се измъкнали.

Чюи погледна нагоре, изправи се, изду гърди и нададе смразяващия си боен вик. Броди се обърна към Нюли и капитана. Всички едновременно се втренчиха в сър Нейджъл, който преглътна с мъка.

— Нямам представа къде са... честна дума, господа.

Нюли стовари юмрук в ухото на дебелака и онзи извика. Инспекторът бръкна под якето си и измъкна револвера. Сър Нейджъл се разтрепери.

— Не е нужно, инспекторе. Пред входа на морската пещера има катер на въздушна възглавница. Предполагам, че в момента бягат към него.

— Капитане — излая Броди. — Имате ли хеликоптер тук?

— Горе на покрива — отговори един от войниците.

Сър Нейджъл прочисти гърлото си.

— Има таен експресен асансьор към вертолетната площадка.

Инспекторът го погледна предупредително.

— Ако лъжеш...

— Не лъже, сър — обади се тънко гласче. — По-добре да побързате, щот' дъртата Круела и нейният човек в момента се качват на лодката.

Броди погледна надолу към малкия Гейбриъл и после към Скаут. Компютърджията се отпусна на коляно и се взря в очите на момчето.

— Приятелче, можеш ли да надзърнеш в главите им и да ни кажеш къде отиват?

Гейбриъл стисна клепачи за момент.

— Голяма черна лодка, която е под водата.

Мъжете се спогледаха объркано.

— Подводница ли имаш предвид, млади момко? — бавно попита Броди, макар да се страхуваше какъв ще бъде отговорът.

— Аха... с някакъв пречупен черен кръст отстрани.

Скаут се облеци изненадан. Впери поглед в Броди Девлин с изражение тип „Нали ти казах“. Броди поклати глава и вдигна ръка.

— Не ми казвай.

Скаут се ухили до уши.

— Шибана немска подводница със свастика.

Главен инспектор Нюли хвана дебелака за лакътя и кимна към изхода.

— Добре, хубавецо. Да тръгваме.

Броди и хората от Специалните части тръгнаха след тях. Скаут изтича до майора и пхна приличащ на пистолет тейзър^[1] в джоба му. Броди го погледна объркано. Компютърджията прошепна бързо нещо в ухото му.

Броди се ухили и го тупна по гърба.

— Ще й опържи задника... но става.

[1] Тейзър — електрошоков пистолет. — Б.р. ↑

44.

Блеър и Гант влязоха в пещерата и се озоваха пред правоъгълна постройка.

— Дорийски колони — рече Блеър. — Предполагам, че е гръцка или македонска гробница.

От двете страни на входа имаше по едно светещо кълбо върху пиедестал. Блеър приближи и задържа ръка на няколко сантиметра от едното.

— Не излъчва никаква топлина.

Пресегна се и взе светещата сфера. Разклати я внимателно в ръце и забеляза, че светлината вътре записва като течност.

Една каменна фигура пред нея сякаш се раздвижи рязко, когато сиянието на кълбото я освети. Статуята изобразяваше мъж в естествен размер с дълга брада. Робата му бе украсена с алхимични символи — слънце, луна и звезди, сяр, сол и живак. Дясната му ръка бе вдигната предупредително, а лявата ги подканваше да влязат.

— Изумително — рече Гант. — Трижди великият Хермес.

Блеър призна пред себе си, че Гант е прав. Косъмчетата на врата ѝ настръхнаха. Погледът ѝ се плъзна по гръцкия надпис над входа. Зачете го бавно.

— Портата на съзнанието. Пътуването започва със знание, но завършва с вяра. V-I-T-R-O-L. — Замълча за момент. — Това последното говори ли ти нещо, Гант?

— *Vista Interiora, Terraie, Rectificando, Inveniens Occultum Lapidem* — тихо прошепна той. — Влез в недрата на земята и чрез пречистване ще откриеш скрития камък.

Влязоха и се озоваха в дванадесетостенна зала без изход. Стените бяха украсени с релефи, представящи алхимичните процеси, пещи, амбелици, колби и дестилатори. Блеър погледна надолу. Подът бе покрит с мозайка от шестостенни камъни, върху които бе изобразен по един от знаците на зодиака. Камъните, подобно на стените на залата, сякаш бяха кристални, но не прозрачни, а замъглени с

млечнобели нишки — сякаш паяк бе попаднал в плен на леда, докато е плел мрежата си.

Блеър направи крачка напред. Изведнъж камъкът под крака ѝ се раздвижи, после се откъсна и пропадна под нея. Гант я хвана за ръката и я дръпна назад, но тя изпусна кълбото.

Пропадналият камък отвори шахта с размерите на човек. Блеър надникна през ръба. Светещото кълбо ставаше все по-малко и по-малко, падайки в тъмната бездна, докато накрая изчезна.

— Това е лудост! — възкликна тя.

— Искаш ли да намерим портала, или не?

Блеър пое дълбоко дъх и се замисли за момент.

— Явно ключът е в астрологията. Възможно ли е символите да означават нещо друго, освен месеците на годината? Знаци, които да използваме като карта?

— Да — рече Гант. — Алхимичната поредица. Всеки символ означава определен процес.

Блеър се обърна и го изгледа.

— Добре тогава. Да караме в този ред.

— Най-напред е обезводняване — каза Гант. — Или Овен.

Двамата стъпиха заедно на камъка с изображението на овен. Целият под се разтресе и потъна, оставяйки камъка, на който стояха, да стърчи.

Блеър се огледа с тревога.

— А след това?

— Сгъстяване. Телец.

Стъпиха върху знака на бика. Камъните избоботиха и потънаха още надолу, оставяйки Телеца между нивото на пода и на Овена.

— Образуват стълба надолу — развълнувано рече Блеър.

Продължиха нататък — Близнаци за втвърдяване, после Рак за разтваряне. Следваха Лъв, Дева и Везни — изваряване, дестилиране и сублимиране, и Скорпион за разделяне. Подът вече бе на осем стъпала под първоначалното ниво. Над него се показва горната част на проход.

Когато минаха през всички зодиакални символи, проходът се разкри напълно. Блеър се озърна назад. Дванадесетте млечнобели камъка оставаха на различни височини, образувайки стълба назад към залата.

— Невероятно — рече Гант. — Прословутата стълба към небето.

— Или... към ада — обади се тя и се огледа нервно. — И онзи надпис над вратата не ми харесва — Изпитанието на хаоса.

Махнаха гъстите паяжини на входа и когато влязоха, към тях запълзя огромен паяк. Блеър се сниши и се втурна напред по дългиятесен коридор. Стените и тук бяха кристални, с огнени оранжево-червени оттенъци. Коридорът зави, спусна се и отново зави. Продължиха да слизат сякаш цяла вечност надолу.

— Прилича ми на коридорите на Голямата пирамида — каза Блеър.

— Това е обърната пирамида, мила. Стои на върха си. Онова, което е горе... е същото като онова, което е долу.

Блеър забеляза нещо необичайно в аленото сияние на стените.

— В стените има дълбоки нарези. Интересно, не мислиш ли?

— Може би са знаци на каменоделците? — предположи той.

Блеър докосна един от жлебовете.

— Сравнително късни са, но сякаш постепенно са били издълбавани по-надълбоко. Като че ли някой отново и отново е копал на това място.

След поредния завой коридорът внезапно свърши в сляпа стена. Блеър прокара длани по нея, мъчейки се да открие процеп. Почука.

— Монолитна е. — Вгледа се по-внимателно. — Какво е това бялото върху стената?

Гант освети с фенерчето. Когато насочи лъча надолу, материята заблестя в зелено. Освети пода, после закри лещата с ръка.

— Има и на пода.

Отпусна се на коляно, загреба от веществото и го остави да изтече между пръстите. Опита го на вкус.

— Калций. Фосфор. Затова свети.

Блеър почувства как всяко косъмче по тялото ѝ настръхва. По гърба ѝ пробяга студ и се вкопчи в тила ѝ.

— Стрити на прах кости. — Побутна с крак купчината на пода и тя се смали, изтичайки през подобна на фуния дупка като пясък в пясъчен часовник.

— Тихо — прошепна Гант и наклони глава.

Зад тях се чу силен тътен. Подът се разлюля. Обърнаха се. Нещо невидимо, но всяващо ужас се спускаше надолу по коридора. Камък се триеше в камък. Стояха като заковани на място, втренчени в ъгъла. От

вибрациите от ниския таван се посипа прах. Предпазливо отидоха до завоя и надникнаха. Огромен кръгъл камък, изпълнил коридора, напредваше сантиметър по сантиметър.

— Проклет да си, Гант — кратко изруга Блеър и отстъпи назад.

Гант трескаво оглеждаше стените.

— Това не беше предвидено. Трябва да има някакъв скрит лост. Не разбираш ли? Намираме се между гигантски хаван и чукало, телата ни ще бъдат стрити на прах и ще изтекат през онази дупка в пода!

Приближаващият камък вече бумтеше като гръмотевица.

Хеликоптерът се издигна над покрива и с наведен нос увисна над имението. Небето бе намусено. Започваше да се смрачава.

— Натам! — посочи Броди Девлин на пилота.

Нюли и Броди гледаха как Чюи излиза през един прозорец и тича по покрива на по-ниската част на имението, осветен от лъчите на прожекторите. Обърна се, погледна нагоре и замахна като обезумял.

— Вземи го — нареди Броди.

Вертолетът се обърна и се спусна надолу. Когато увисна достатъчно ниско, Чюи скочи и хвана плъзгача.

— Готово — каза Броди. — Издигай се.

С Чюи, вкопчен в плъзгача, хеликоптерът набра височина, завъртя се над имението и се насочи към пролива и бушуващото море. Докато прелитаха над дъбовете и брястовете, вятърът развяваше плитката на огромния индианец като бич. Броди оглеждаше за някаква следа от катера и Ал Даджал. Изведнъж катерът излетя иззад вълнолома. Броди бе карал подобно нещо във Виетнам в делтата на Меконг, но никога не бе виждал такова чудо. Два големи понтона с гумени плъзгачи бяха прикрепени от двете страни на клиновидна кабина. Под нея имаше огромен вентилатор, който всмукваше въздух, съгъстяваше го и го изхвърляше под машината. Тя се плъзгаше над водата на въздушната възглавница, задвижвана от две големи перки отзад. Доколкото можеше да прецени, вдигаше скорост над 70 възела^[1].

— Вече уведомих флота — каза капитанът, който седеше до Нюли. — Изпращат екип от морските спецчасти с втори хеликоптер.

— Ето ги! — извика Нюли в микрофона си.

Вторият хеликоптер летеше срещу тях. Зави рязко и се спусна към катера. Понесе се съвсем ниско над вълните, малко зад него.

Надолу излетяха две надуваеми лодки, следвани от британските тюлени. Само за няколко мига заеха местата си в скутерите и се втурнаха след катера.

— Смъкни ни надолу — извика Броди на пилота.

Точно когато скутерите наближиха катера, от кърмата му катапултираха две лодки във формата на клинове, които се понесоха към приближаващите екипи.

— Господи! — възкликна Броди, взирайки се през бинокъла. — Това са протектори!

— По дяволите — изруга капитанът и предупреди по радиото вертолета на тюлените.

— Какво каза? — попита Нюли.

— Роботизирани патрулни лодки с картечници — обясни Броди. — Оптичните им системи откриват целта с помощта на лазери. Бързи и смъртоносни.

— Израелска разработка, инспекторе — добави капитанът. — Едва започваме да ги въвеждаме. Противни машини. Момчетата ни ще станат на парцали.

Подобно на гладни акули, протекторите направиха кръг и зацепиха вълните към лодките на тюлените, приближавайки с висока скорост от двете им страни. Дулата на картечниците проблеснаха, чу се трясък.

— Ох, Господи! — измъчено извика капитанът.

— Веднага ни свали долу — нареди Броди на пилота. — Това е единствената ни възможност. Остави ни точно на мостика на катера, докато онези зверове са заети със скутерите.

Уенди падна като неопитна птичка от другата страна на огледалото и натърти рамото си. Изправи се на крака и се изтупа. Шестото ѝ чувство прослуша въздуха за Блеър. Обърна се и изтича до ръба на дълбоката пропаст. Пое дъх и набра смелост. Изпъна ръце и се хвърли през ръба, улови въздушен поток и се зарея през дълбокия пролом към кулата. Без да спира, профуча през каменната постройка и се издигна над стръмните стъпала, водещи към входа на зикурата.

Подобно на летящ към дома гълъб, тя се водеше единствено от инстинкта си, докато профуча по тъмния коридор все по-надолу и по-надолу.

Блеър го усети, преди да го чуе — нечие присъствие в тесния коридор, непосредствено до рамото си. Рязко се завъртя и видя някаква смътна фигура. Постепенно тя прие форма и около нея запулсира синьо-бял ореол. Беше дребна старица.

Нежният ѝ глас, който беше чувала и преди, я призова: *Блеър, скъпа. Мъдрецът приветства смъртта, само глупакът се страхува от нея.* Блестящото привидение изчезна.

— Ако ти се живее, следвай ме — извика Блеър на Гант.

Завиха на ъгъла, гигантското чукало беше само на около три метра от тях и продължаваше напред. От дясната им страна бе коридорът, по който току-що бяха дошли. Блеър направи няколко стъпки назад и огледа черната стена при острия завой. Прокара длани по нея.

— Няма жлеbove. Това е единственото място, където камъкът не е издраскал стените. — Огледа пода. — Няма и стрити кости.

Вцепени се.

— Няма да мърдаме. Ще посрещнем смъртта открито.

— Мисля, че е по-добре да се върнем при стената в дъното — възрази Гант.

— Бих те оставила да правиш каквото си искаш, но ми трябваш, за да стигна до портала. Така че стой на място, дърт гущер.

Гигантското чукало беше минало ъгъла. Три стъпки. Две. Гант пристъпваше нервно. Една стъпка... камъкът докосна дрехите им и Гант се опита да се измъкне, но Блеър го сграбчи за ръката и го задържа. Камъкът докосна гърдите им и съвсем лекият отначало натиск скоро стана непоносим. Блеър обърна лице и грапавата повърхност на камъка целуна бузата ѝ сякаш с устни от шкурка. Придвижи се още напред, изкарвайки живота от дробовете им.

— Май идеята не беше добра — успя да изрече тя.

Чу се глух звук и стената се плъзна зад тях, намалявайки мъчителния натиск. Посоката на движение на камъка се промени и вместо напред, той се разтресе и се плъзна наляво, към сляпата стена.

Блеър усети хладен полъх в тила си и се обърна. На мястото на стената се бе отворил нисък коридор, който леко се спускаше надолу. Някъде от дълбините му се чуваше ромон на вода. Минаха по коридора и се озоваха в просторно помещение. На отсрещната стена се извисяваше фасада, подобна на гръцки храм. Пред нея в центъра на сияещо езерце бликаше перлен фонтан, оформен като дърво. Чистите му сини води преливаха през ръбовете на мидените черупки покрай тръбата. Гант изтича до езерцето и падна на колене. Загреба вода в ръцете си и пи. После потопа цялото си лице в искрящата вода и го вдигна. Когато се обърна и погледна към Блеър, тя ахна. Безжизнената тъкан, грозните вени и тлъстите тумори бяха изчезнали като по магия. Блеър виждаше как младежката жизненост на Гант се появява зад съсипаната уродлива маска. Към нея гледаше лице на мъж под трийсетте, хубав, с тъмна вълниста коса и ярки, бистри сини очи.

Изправи се и се приближи. От прегърбената стойка нямаше и следа.

— Фонтанът на младостта. Изначалните води на сътворението. Виждаш ли, оказах се прав!

— Явно — неохотно промълви Блеър. — Обаче дали си заслужава? Цялата болка и страдание, които причини, кръвта по ръцете ти?

Гант се усмихна презрително и цъкна с език.

— Мила моя, целта винаги оправдава средствата. Смирението няма да получат нищо, освен удар с камшик. Така е било и така ще бъде.

— Значи твоите богове са все още славолубието, двуличието и злото?

Той се изсмя противно.

— Да. Не съжалявам за нищо.

С крайчеца на окото си Блеър забеляза Уенди от другата страна на езерцето.

Гант се обърна да проследи погледа ѝ и се намръщи.

— Предупредих те да стоиш далеч от мен, нагло дете.

Блеър забеляза как бузата му леко затрепери и кожата сякаш започна да губи младежката си лъскавина. Уенди се зарея над езерцето, без да сваля поглед от Гант. Лицето ѝ бе тъй спокойно, очите — тъй блестящи и изпълнени с живот, че приличаше на херувим. Когато

стигна до Блеър, тя скочи в обятията ѝ. Блеър почувства майчина любов и покой. По бузите ѝ потекоха горещи сълзи. Избърса ги с опакото на дланта си.

— Не трябваше да идваш, миличка — рече тя на Уенди. — Не знам дали ще успеем да се върнем.

Уенди прокара пръст по лицето ѝ, наведе се напред, потърка чипото си носле в нейния нос и намигна. Блеър свали момичето на земята и го хвана за ръката.

Гант се бе обърнал и газеше във водата. Макар езерцето да изглеждаше плитко, колкото по-навътре влизаше, толкова повече потъваше. Самата вода започна да се променя. Престана да искри и от чисто синя започна да зелениясва, след което почерня и заприлича на катран. Когато Гант стигна средата, черната течност обгръщаше гърдите му. Блеър гледаше напрегнато. Едва сега забеляза латинската дума IMMCISTINATUR върху каменната плоча в отсрещния край на езерцето. А до нея беше съкращението VITROL. Вгледа се повнимателно и видя, че под плочата има широка тръба. От нея в езерцето се изливаше лепкава изумрудена на цвят течност. Имаше няколко подобни тръби, всяка със свой надпис: NATRON, LIQUOR HEPATIS, PULVIS SOLARIS... Погледът ѝ скочи към Гант, който с мъка се придвижваше напред, сякаш водата бе станала гъста като смола. Вдигна ръце и започна да се върти и мята. По краищата на езерцето пламнаха малки сини пламъчета. Станаха по-големи и повисоки и плъзнаха по повърхността. Отначало до Блеър достигна миризмата на катран, след което чу съскане. От езерцето се вдигаше пара, която се превърна в жълтеникав газ. Замириса на развалени яйца. Надписът върху плочата се мерна в съзнанието ѝ. IMMCISTINATUR... Това бе разчетена фраза от ръкописа на Войнич, която си спомняше, че е предала, докато беше в транс. Беше написана с непонятните знаци под рисунките на голи жени, къпещи се в езерце, захранвано от множество тръби. На английски означаваше „смесват се“! Побиха я тръпки. А следващата дума бе...

VITROL... сярна киселина. Осъзна, че лековитите води на езерцето се получават в процеса на съчетаване на серия смъртоносни вещества. Грабна Уенди в обятията си.

— Трябва да се махаме оттук. Знаеш ли къде е порталът?

Момичето сбърчи носле.

— Уф, как мирише. Да не си смачкала някаква миризливка или нещо такова?

— Миличка, как стигна дотук?

— А, лесна работа. Просто минаваш през стената там. — Уенди посочи към отсрещната страна на горящото езеро.

Пламъците вече танцуваха над цялата повърхност и над течността бе надвиснал жълт облак.

— Добре, да вървим — рече Блеър и се закашля.

Притисна малкото момиче до себе си и двете полетяха със стиснати очи нагоре и през огнения ад. Вместо убийствена жег Блеър усети хладен полъх, докато минаваха през пламъците. И отново ѝ се стори, че чува милия глас на старата дама. *Имай вяра. Детето ще те води.* Уенди протегна ръка с обърната назад длан и с пълна сила се вряза в долната част от стената. На това място имаше носещи греди и горната половина се завъртя навътре и надолу от натиска. Прелетяха през отвора. От другата страна имаше черно огледало. Блеър приближи и погледна повърхността му. Вместо отражението си различи смътно лабораторията на Гант. Вгледа се по-внимателно и различи сновящи в нея военни. Погледна към Уенди, която все още беше в обятията ѝ.

— Готова ли си?

— Аха.

Зад тях се разнесе пронизителен писък. Обърна се и видя овъгленото тяло на Гант да се олюлява към тях. Вонята на изгоряла плът преобърна стомаха ѝ. От прилепналите за голото месо остатъци от дрехи се издигаше пушек. Лицето му бе покрито с мехури и червено като варен рак; вълнистата му черна коса бе опърлена и падаше на сплъстени кичури от главата му, а протегнатите му ръце бяха подути и черни като въглен, месото капеше от пръстите като разтопен восък, докато се мъчеше да се докопа до нея. Блеър се завъртя и скочи в огледалото. По гладката повърхност пробягаха вълни. С последни сили Гант изруга и се хвърли напред. Силен тътен разтърси помещението и около огледалото затанцуваха мълнии. Точно когато Гант бе преминал наполовина, раздвижената черна повърхност внезапно се втвърди около него. Долната половина на тялото му се отдели сякаш прерязана от гладното острие на гилотина. Плъзна се с мляскащ звук по гладката повърхност на огледалото и падна на земята. От другата страна остана

горната част на тялото. Загърчи се като подаващ се от ябълка червей и се опита да се отблъсне с овъглените си ръце от твърдата повърхност. Когато разбра, че не може да се освободи, го обхвана ужас. Изпълнените му с паника очи се замяха трескаво. Заобикаляше го единствено непрогледен мрак. Осъзна, че е уловен за вечни времена между двата свята. Докато се взираше в безкрайната пустота, умът му се изпълни с подлудяващ ужас. Замаха с ръце и запищя, но виковете му бяха погълнати от бездната.

Блеър и Уенди излетяха от двойното огледало и се претърколиха по пода, събаряйки един стреснат войник. Блеър стана, подаде му ръка и му помогна да се изправи. Уенди се усмихна, показвайки трапчинките си.

— Молим за извинение. Трябваше да внимаваме къде стъпваме.
— Постави длан на устата си и се изкиска.

После видя мъжа и жената в носилките, които медиците носеха към стълбището. Погледна тъжно и въпросително към Блеър. Тя кимна сериозно. Уенди се втурна към ранената двойка. Отгоре се чу хор от гласове. Детето вдигна очи и видя Изгубените момчета, които стояха на мостчето и гледаха над перилата, подпрели брадички на ръцете си.

— Здравсти, момчета. Липсвах ли ви? — извика им тя.

Малкият Гейбриъл, който надничаше между краката на Питър, се усмихна и замаха енергично.

Сладкото му гласче прозвуча направо в главата ѝ. *Здравсти, Уенди. Мистър Скаут ни каза, че Бил — мъжът — е наранен много лошо. Моля те, помогни му. А дамата, мис Медисън, е погълнала много вода.*

Силният стон отново насочи вниманието ѝ към ранения мъж. Пое ръката на Соренсън. Той отвори очи за миг и погледна умоляващо малкия ангел. Дишането му бе неравно и плитко, неестествено шумно от кислородната маска върху носа и устата му. Медикът понечи да я отпрати.

— Дръпни се, госпожичке. Този човек е в много лошо състояние.

Скаут беше успял да слезе по стълбите и застана между медика и Уенди.

— Хай, Мак — решително рече той. — Остави момичето на мира. Ранените са наши хора. Знам какво правя.

После се обърна към Уенди и ѝ се усмихна топло.

— Казвам се Скаут. Приятелят ми Бил страшно се нуждае от помощта ти. Момчетата мислят, че можеш да го оправиш.

Погледна я изпитателно. Примигна, защото за миг му се стори, че вижда сияещ ореол около главата ѝ.

— Може би ще успееш да оправиш и Медисън? — Кимна към мис Деър, която се изкашля.

Уенди погледна тъжните му очи и кимна.

— Лекувала съм птички, но не и човек. — Погледът ѝ се насочи към момчетата. — Хей, имам нужда от помощта ви. По-силни сме заедно.

— Разбрано, Уенди — извика Раджи.

Изгубените момчета се хванаха за ръце, затвориха очи и сведоха глави.

Уенди забеляза, че Блеър е застанала до нея. Младата жена постави окуражително ръка върху рамото ѝ и това ѝ даде още сила. Наведе глава и стисна здраво ръката на Соренсън в мъничките си длани. После се обърна към Медисън и сложи ръце върху гърдите ѝ. Медисън прочисти гърлото си. Пое дълбок пречистващ дъх и се усмихна.

— Дробовете вече не ме болят — каза тя. — Мога да дишам.

— По-добре ли се чувствате, господине? — попита Уенди Бил Соренсън.

Очите му внезапно се отвориха. Той се надигна на лакти и се огледа с изненадана физиономия. Седна, протегна ръце и изпъна гръб. Разтърка рамото си.

— Не чувствам никаква болка — промълви объркано.

Двамата медици бяха толкова втрещени от пълното му и моментално възстановяване, че едва не изпуснаха носилката. Зад себе си Уенди чу рязко ахване. Обърна се точно когато Блеър изгуби съзнание, коленете ѝ се подгънаха и се свлече на пода. С насълзени очи Уенди тръгна към нея. Пресегна се и докосна челото ѝ.

„Изгаря. Трябва да я излекувам.“ Спомни си предупреждението на Джини. „Макар Блеър да е добра жена със силна воля и да знае пътя на тари, тя също ще загине.“ Впери поглед в очите на Блеър. Вече не бяха ярки и зелени като морето, а матови и пусти. Погледна гърдите ѝ. Блеър с мъка си поемаше дъх, като хриптеше. Дори руменината на устните ѝ изчезна. Беше бледа като сол, устните ѝ бяха станали пурпурни. Задушена от гняв, Уенди усети как лицето ѝ се зачервява, от очите ѝ бликват сълзи и се стичат по бузите.

— Да не си посмяла да умираш пред мен, Блеър Кели!

Затвори отново очи и си я представи здрава и изпълнена с живот. Погледна я крадешком. За свой ужас откри, че Блеър лежеше все така безпомощна. Намръщи се съсредоточено и ѝ заповяда да се излекува. Представяше си весели неща — слънчев ден, поляни, обсипани с разлюлени от нежния ветрец цветя, кученца и бебе, завито в одеяло в ярки пастелни цветове, приспивано от нежната песен на майка си. Ръката на Блеър трепна. Тя се размърда. Уенди си представи пулсираща червена светлина, която тръгва от основата на гръбнака ѝ, запълзва и преминава в яркооранжева, жълта и синя, когато стига сърцето ѝ. Продължи нагоре и когато стигна точката между веждите ѝ, заглъхна и след това избухна в чисто бяло сияние, което се появи от главата и се спусна надолу по раменете и ръцете, които бавно се движеха по тялото на Блеър.

Отвори очи. През сълзи загледа жената, която лежеше неподвижно и безжизнено. От гърлото ѝ се изтръгна тихо цвъртене като на новоизлюпено птиче, плачещо за майка си. Постави длан на бузата на Блеър. Температурата бе поспаднала. Цветът на кожата ѝ се завърна. Гърдите ѝ започнаха да се издигат и спускат ритмично. Когато клепачите на Блеър се повдигнаха несигурно и тя пое дълбоко дъх, Уенди я прегърна с цялата си сила. Притисна се в жената, която бе станала причина да продължи да живее, която се бе превърнала в нейна втора майка.

---

[1] Седемдесет възела — 130 км/ч. — Б.пр. ↑

45.

В червеното сияние на командната зала на подводницата оберщурманът се обърна към началника си.

— Пристигаме до мястото на среща, капитане — каза той на немски.

Капитан Гюнтер Хеслер кимна.

— Стоп машини.

— Всичко е спряно — потвърди дежурният.

— Стоп машини — обади се старшият от двамата кормчии, които седяха закопчани на местата си и държаха лостовите на хидроелероните, контролиращи дълбочината.

Подводницата бе напълно модифицирана версия на стара немска UK-21. Гант бе похарчил цяло състояние за гладкия обтекаем външен корпус, покрит с поглъщащ радарните сигнали материал — последното достижение в стелт технологиите. Ядреният ѝ реактор осигуряваше невероятна подводна и надводна скорост.

— Сонар? — тихо попита капитанът.

— Улавя сигнатурата на катера и две патрулни единици протектор, движещи се в посока четири-нула-четири. Момент, има и трета сигнатура. Външни мотори, нещо малко като надуваеми скутери, капитане.

— *Zum Teufel*, по дяволите! — изсъска през зъби капитан Хеслер. — Вероятно екип от Специалните части на ВВС преследва Ал Даджал. Перископна дълбочина — промърмори капитанът, спазвайки правилника при тихо придвижване на подводницата.

Кормчиите докоснаха контролните лостове и подводницата с лекота се издигна от дълбините.

— Перископна дълбочина, капитане.

— Вдигнете перископа.

Яката тръба се издигна със съскане. Хеслер свали дръжките и нагласи цифровото увеличение. Огледа района, докато в обектива не се появи катерът на въздушна възглавница.

Заповедите на капитан Хеслер бяха да осигури начин Гант, Марго и Ал Даджал да се измъкнат тихомълком, но в никакъв случай да не рискува съдът да бъде заловен. От „Врил“ го бяха инструктирали да се погрижи Ал Даджал да бъде елиминиран, ако залавянето му е неизбежно. И точно сега положението никак не харесваше на Хеслер. Присъствието на спецчастите означаваше, че нещата са се оплескали здравата. Съобщи посоката и разстоянието до катера.

— Подгответе торпедата!

Хеликоптерът се намираше над задната палуба на катера. Девлин излезе на другия плъзгач. Двамата с Чюи се приведоха. Вятърът блъскаше свирепо лицата им и развяваше косите им. Бяха се разбрали да скочат по сигнал на Нюли. Хеликоптерът се отклони и се издигна. Девлин едва не изгуби опора и не падна в морето. Когато Нюли вдигна палци, двамата скочиха едновременно от плъзгачите и се приземиха на палубата. С насочени пистолети Броди и Чюи тръгнаха към вратата. Внезапно люкът се отвори.

— Вотан, убивай! — изкрещя Ал Даджал.

Сякаш прочели мислите на другия, Чюи скочи наляво, докато Броди се претърколи надясно и вдигна пистолета. Немската овчарка се хвърли с ръмжене. Докато зъбите ѝ се впиваха в дясната му ръка, Броди зърна за миг зад Ал Даджал Марго и другата овчарка — Зигфрид — да опъва каиша. Болката бе разкъсваща. Челюстите на Вотан се затвориха малко над китката му. Пръстите на ръката му се отвориха неволно и пистолетът падна тежко на палубата.

Въпреки болката Броди следеше всичко — грубия глас на Марго, извисяващ се над ръмженето на кучетата; псувните на немски на Ал Даджал; ужасно вонящия дъх на Вотан в лицето си и тежестта на кучето, което продължаваше да ръмжи свирепо и мятеше глава сякаш се мъчеше да откъсне ръката му. Обучението си каза своето и Броди инстинктивно заби с цяла сила свободната си ръка в тестисите на кучето. На тренировка всичко бе съвсем лесно — едно, че ръцете ти са защитени, второ, че треньорът е винаги наоколо, готов да спре атакуващия звяр, след като извършиш движенията. Но това беше реалност. Отначало Вотан не реагира, сякаш имаше топки от стомана. Броди отново замахна и удари силно с юмрук, после разтвори пръсти и

стисна с цялата си сила. Задавеното ръмжене премина в квичене и за секунда кучето отпусна хватката си. Броди използва момента да се превърти и да хване с дясната си ръка гърлото на животното. Палецът и пръстите намериха трахеята и се забиха като клещи, готови да откъснат гръкляна. С лявата ръка улови звяра за козината на шията. Движени от адреналина и паниката, челюстите на Вотан защракаха със сляпа ярост. Квиченето премина в смразяващо ръмжене и Броди трябваше да използва целия остатък от силите си, за да не припадне. Усещаше все по-засилваща се болка в ръката и пристъп на слабост. Но, подобно на кучето, той знаеше, че се бори за живота си, и усили натиска в гърлото. „Девлин, никога не души нападателя с две ръце, както показват по филмите. Винаги използвай само едната.“ Чу кавгаджийския глас на сержант Гъни от тренировъчната школа сякаш в момента стоеше до него. Гъни имаше и още един принцип — убий или ще бъдеш убит. „Давай, стисни трахеята с едната си ръка и натисни с все сили отзад с другата.“ Вотан се мятеше диво, мъчейки се да се освободи. Докато се бореше сред болката, шума и бъркотията, умът на Броди се вкопчи в онова, което го караше да продължава — Вотан искаше кръв. Неговата кръв.

— Зигфрид, дръж! — изкрещя Марго наред врявата.

Без да пуска Вотан от смъртната си хватка, Броди погледна наляво. Пистолетът бе паднал недалеч, но не можеше да го достигне. Зад него беше Чюи, проснат по гръб. Грамадните му ръце бяха изпохапани и подути, целите покрити в кръв. Зигфрид се беше надвесил над него с оголени зъби, готов да захапне гърлото на индианеца, ако се опита да окаже съпротива. Ясно бе, че Чюи няма да рискува да направи нещо непредвидимо, като например да помръдне вежди.

Вниманието му се насочи отново към Вотан, който започна да губи съзнание. Бавно очите на кучето се обърнаха навътре, челюстта му се отпусна и масивното му тяло се превърна в мъртва тежест.

Броди знаеше, че най-добрият му ход е да се преструва, че все още се бори с кучето — така Ал Даджал и Марго можеха да се отпуснат достатъчно дълго, за да ги изненада. Опита се да координира добре следващите си действия. Имаше право само на един опит. Но не беше въпрос да изчака подходящия момент — защото той бе точно сега.

Използва трупа на Вотан като щит, без да обръща внимание на парещите пристъпи болка в наръфаната си ръка. Претърколи се надясно, грабна пистолета, претърколи се отново и стреля — два изстрела за полетелия към него Зигфрид и един в рамото на Ал Даджал, който се завъртя от силата на удара. Докато падаше назад, Броди стреля отново, улучи Ал Даджал високо и отляво, непосредствено над ребрата, и го прикова към преградната стена. Ал Даджал нададе задавен писък, в който бяха примесени ярост и безсилие. После се свлече безмълвно на черна купчина на палубата.

Използвайки суматохата, Чюи скочи на крака и се хвърли към Марго.

Свари я неподготвена, но тя се завъртя инстинктивно в последния момент, хвана дебелата китка на индианеца и дръпна рязко ръката си надолу, после към него и настрани. Внезапно загубил равновесие, великанът полетя през палубата и блъсна зверски гърба си в парапета.

Капитан Хеслер се взираше през перископа с ръце върху дръжките му.

— Имаме ли радиосъобщения от катера?

— Съвсем не, капитане — отвърна радистът.

— Нещо ново на сонара?

— Нищо... Gott im Himmel! — Дежурният на сонара се вцепени, когато в слушалките се чу силно пиукане и на екрана се появи светеща точка. — Имаме си компания, капитане.

Капитанът се дръпна от перископа.

— В смисъл?

— Посока нула-шест-четири. По някакъв начин ни е засякъл и приближава бързо. Мисля, че разрушител.

— Пуснете първото торпедо — заповяда Хеслер. — После незабавно потапяне, колкото се може по-бързо.

Торпедото бе изстреляно и се понесе към катера. Зацепи водата като гладна акула, оставяйки зловеща следа след себе си.

Марго се обърна към Броди. Очите ѝ горяха от ярост като въглени.

— Твой ред е, любовнико. И този път без правила.

Пристъпи, без да сваля хипнотизиращия си поглед от него. Ал Даджал се размърда.

— Накарай го да страда, Mein Brüder — слабо извика той. — Разкъсай го парче по парче. Нахрани с него акулите.

В миг на прозрение Броди улови думата... Brüder! Докато вдигаше пистолета, Марго скочи, удари го като чувал тухли и го просна на палубата. Оръжието излетя от ръката му и издрънча. Тя го възседна и железните ѝ бедра стиснаха тялото му с такава сила, че костите му изпукаха. Наведе се над него и светлорусата ѝ коса докосна бузата му. Миризмата на парфюма ѝ едва не го задуши. Дивите ѝ очи проблясваха от ярост и похот. Беше сексуално възбудена и трепереше. Скимтеше като немска овчарка, докато бавно изцеждаше живота от дробовете му. Точно когато в периферното му зрение затанцуваха черни петънца, Броди си спомни инструкциите на Скаут, докато отиваше към хеликоптера. „Направих няколко теста с нановлакната от музея. Имат страшно силен обратен ефект. Ако им приложиш високо напрежение, ще се стегнат като менгеме.“ На ръба да изгуби съзнание, Броди измъкна „светулката“ от джоба си, версия на тейзър, специално модифициран от Скаут. С последни сили дръпна спусъка и сгъстеният азот изстреля две подобни на стрели сонди, които се забиха дълбоко в нановлакната на суперменския костюм на Марго. Тя моментално отпусна хватката си и Броди успя да поеме глътка студен въздух. Натисна спусъка отново и отново. Марго се свлече от него и се просна на палубата.

Броди се претърколи настрани и срещна ужасения ѝ поглед. С всяко натискане на спусъка през влакната около тялото ѝ преминаваха 600 000 волта. Високото напрежение ги бе накарало да се свият, вместо да засилват мускулите на Марго. Тя изстена в агония, когато прилепналият костюм я стегна с такава сила, все едно се бе озовала на дъното на океана и външната обвивка на водолазния ѝ костюм се сплескваше от тоновете вода. Лицето ѝ се изкриви в ужасна смъртна маска, някога ярките ѝ ясни очи се замъглиха и тяхната странна дълбочина и магнетизъм изчезнаха.

Броди Девлин я гледаше без никакво съжаление. Бе се заклел никога да не удря жена в гнева си и винаги правеше всичко възможно да не убива жени по време на служба... Но Марго Гант не беше жена. Тя беше мъж.

Сети се, когато Ал Даджал я нарече братко. Марго бе негов брат близък. Транссексуален, с мъжки полови органи. Когато го бе атакувала в имението, бе взел втвърдения ѝ член за скрит в колана нож.

Чюи го сграбчи за ръката и грубо го вдигна на крака. Броди запротестира, докато грамадният индианец го замъкна към борда, но тогава видя приближаващото торпедо. Скочиха. Катерът на въздушна възглавница изчезна в ослепително бял пламък, който миг по-късно стана ален.

ЕПИЛОГ

Картаго, Коста Рика

След като самолетът им кацна на летище „Хуан Сантамария“ в Сан Хосе, Блеър и Девлин взеха багажа. Медисън и Бил Соренсън, облени в пот, зачакаха да минат проверките. Дрехите им подгизнаха и прилепнаха по гърбовете им в горещия и влажен августовски ден. Черен закрит джип приближи и рязко спря до бордюра. Точно когато Блеър и Девлин се появиха с багажа, Чюи слезе от предварително наетата кола. С широкополата сламена шапка на главата си и дългата бяла риза щеше да е неузнаваем, ако грамадната му фигура не се извисяваше над местните.

Натовариха багажа в колата, качиха се в охлаждащото от климатик купе и потеглиха. Чюи леко намали, докато минаваха покрай „Mercado Central“^[1] с почернелите от слънцето продавачи, гордо изправени до количките си, пълни догоре с люти чушки с всевъзможни форми, размери и цветове и купища авокадо.

Бързо напуснаха града и се насочиха на югоизток. Медисън, която седеше отзад до Соренсън, им обърна внимание на плодородните склонове с безкрайните редици кафеени плантации. Обработваемите земи се редуваха с гъсти джунгли.

— Накъде пътуваме? — попита Броди и хвана ръката на Блеър.

— Към Картаго. Малко градче на около двайсет и четири километра от Сан Хосе. Уенди с Изгубените момчета и останалите вече са там.

Девлин се усмихна.

— Не знам как си го уредила. Ти си загадъчни жена, Блеър Кели.

Пресегна се и потупа Чюи по рамото.

— Случайно да си се сетил да осигуриш някоя и друга студена бира, великане?

Разтърка дясната си ръка. Все още беше с превръзка. Раните от кучешките зъби продължаваха да му причиняват болка. Чюи кимна

към хладилната чанта на пода. Медисън я отвори и раздаде бирите. Отвориха бутилките и ги надигнаха.

— Наздраве — рече Блеър. — Дано се озовете в рая минута преди дяволът да разбере, че сте мъртви.

Поради липса на тоалетна отбиха и спряха за малко край пътя.

— Не се отдалечавайте, ако не искате да ви изядат ленивци или маймуни — викна Броди след Соренсън и Медисън.

Блеър подаде глава от прозореца.

— Или кръвожадно ято папагали и гигантски игуани!

Смехът ѝ се разнесе над зеленината.

— Стига, Блеър. Игуаните не са опасни — рече Броди.

— Нито пък ленивците и маймуните, Тарзане.

Чюи поклати глава и въздъхна шумно. Броди го потупа по рамото.

— Хей, защо е тази оклюмала физиономия?

Чюи сви рамене и погледът му се насочи към Медисън, която се връщаше към колата.

— Кълна се, Броди Девлин, ти си най-големият тъпак от тази страна на Атлантика — рече Блеър. — Не виждаш ли, че мистър Рейнденсън е съкрушен? — Тя кимна към Медисън.

— О — смутено рече Броди. — Нека я побутна малко, големи братко.

Скочи навън, отвори предната врата и смигна на Медисън. Погледът ѝ се отмести от него към Чюи, който се беше ухилил като ученик, после отново се насочи към Броди. Усмихна се многозначително и се качи. Соренсън заспа дълбоко отзад и Чюи най-сетне намери смелост да говори с Медисън за нещо друго, освен за пазаруване.

За момент Броди отново стана сериозен.

— Сигурна ли си, че Уенди и Изгубените момчета са в безопасност? И как успя да уредиш всичко? Навярно е струвало цяло състояние. Или си сложила магическия си компас върху картата и... пуф — мястото на скритите златни дублони е отбелязано с кръстче?

Блеър се разсмя.

— Аз съм първожрица... а не морска вещица.

Броди се нацупи.

— Сериозно, откъде намери парите?

Тя продължаваше да се усмихва, като си играеше с кичур коса и си тананикаше нещо.

— Е, нали с брат ми сме все пак алхимици...

— О, вярно бе. Как не се сетих? Превърнала си няколко кила олово в злато и...

Тя се усмихна многозначително и намигна.

— Нека просто да кажем, че шелта тари се грижат за своите. И че имаме някои доста състоятелни благодетели.

Джипът спря на площада и всички слязоха. Срещу тях се издигаше „Basilica de Los Angeles“. По върховете на високите ѝ кули бяха кацнали ангели с разперени криле. Постоянно бдящи пазители. Слънчевата светлина играеше върху розетите от двете страни на главния вход. Отпред стоеше Джини Дулитъл и махаше енергично. Широката периферия на шапката ѝ бе клюмнала пред лицето ѝ. До нея бяха отец Доминик Кели, Скаут, Конърс и лейтенант Бракстън. Джини бе облечена като останалите пет шаферки — ирландски момичета от шелта тари, които, макар и хубави, изглеждаха малко странно в традиционния костюм на „Las Bailarinas Creollas“^[2] — бели селски ризи, пищни златни, сини и зелени поли, захванати с пъстроцветни пояси, и орхидеи зад ушите.

Изгубените момчета се бяха подредили едно до друго, облечени в костюми и вратовръзки. Имаха вид на малки господа, но се чувстваха ужасно неудобно. Гейбриъл се мъчеше да охлаби яката си, а Питър се бореше със зализания си кичур. Девлин застана пред тях.

— Хей, къде е Уенди? — попита той.

Питър се ухили до уши и посочи нагоре. Уенди се рееше над тях в мързеливи кръгове. Джонбой пхна палци в устата си и изсвири пронизително. Уенди се плъзна надолу. Без да откъсва ярките си очи от Блеър, тя се хвърли през двора, цялата лакти и колене, следвана от радостно подскачащ голдън ретрийвър. Хвърли се направо в обятията ѝ. Ретрийвърът излая и привлече вниманието на Броди. Наведе се да го почеше зад ушите.

— Ти сигурно си Рошльо?

Уенди се освободи от прегръдките на Блеър и се обърна.

— А, това е Сам. Не е ли чудесен? Мистър Никола и Пернел ми го подариха.

Девлин беше потресен от името и очите му се напълниха със сълзи. Вгледа се в скръбните очи на кучето. Сякаш старият му другар от училище, най-добрият му приятел Сам, който бе убит от бойни кучета, се беше преродил и стоеше пред него. Кучето помахна с опашка и близна носа му. Като ученик след последния звънец Броди хукна със Сам да играят на пръчка.

Блеър се загледа след тях с ръце на хълбоците и поклати глава. „Типичен мъж! Избяга с русото!“ Когато погледът ѝ се спря върху краката на Уенди, избухна в смях. Момичето беше облечено в копринена рокля с панделка и приличаше на цветарка, с едно изключение — носеше високи червени кецове с развързани връзки.

— Мис Уенди Кели, къде намери тези обувки? — попита Блеър и се намръщи.

— От Джини са. Каза, че били като червените пантофки на Дороти. Ако искам да я посетя, трябва само да близна три пъти петите си. — Усмивката изчезна от лицето ѝ и тя се оклюма. — Реших вече да не се наричам Уенди.

— Добре, миличка, но защо?

Тя разрови пръстта с върха на обувката си.

— Защото тук съм в безопасност. Вече не е нужно да се крия или да използвам измислено име от приказка.

Блеър приклекна и я прегърна.

— Добре. Значи ще бъдеш Нур Кели.

Церемонията мина безупречно. Не беше традиционна сватба, а стар обичай на шелта тари, наречен Скрепване на ръце. Под ръководството на отец Кели Блеър и Девлин положиха клетви, зарекоха се да споделят радости и скърби и любовта си един към друг. След година и един ден трябваше да се върнат на същото място и да се оженят окончателно, да подновят връзката си за още една година или просто да се разделят.

По време на церемонията Медисън стоеше до Чюи. Той се пресегна с огромната си лапа и хвана малката ѝ ръка. Тя го погледна топло и въздъхна.

Облеченият в шотландска поличка Конърс наду гайдата си.

Устроиха празненство в голямата хасиенда, която щеше да бъде новият им дом. Никола и Пернел Фламел бяха дарили една от многото си къщи за убежище на индиго децата. Девлин се отдели от партито и излезе на верандата да потърси Блеър. Докато гледаше малкото момиче в скута ѝ, което гукаше тихо, изведнъж интуицията му заговори. Разбра защо отец Кели бе искал сестра му да прочете „Кукувиците от Мидуич“. По някакво странно чудо на еволюцията Уенди бе развила необичайни способности. Наред с уменията да лети тя бе придобила някои характерни особености на птиците. Мъничкото птиче, откъснато от майка си, често насочва емоционалната си връзка към друга, втора майка. Подобно на новооперено кукувиче, оставено да се излюпи и да бъде отгледано в чуждо гнездо, тази малка птичка бе намерила мир и утеха, докато се гушеше в топлите, изпълнени с любов криле на новата си майка.

---

[1] „Mercado Central“ (исп.) — централен пазар, търговски център. — Б.р. ↑

[2] „Las Bailarinas Creollas“ (исп.) — танцьорки креолки. — Б.р. ↑

ПОСЛЕСЛОВ ОТ АВТОРА

Алхимията — древната протонаука, положила основите на съвременната химия — притежава всички елементи на класическото дирене — тайно познание, мистериозни ритуали и обещание за невъобразима власт и богатство. Тя обръща еднакво внимание както на материалното — трансмутацията на обикновен метал в злато с помощта на прочутия философски камък, — така и на духовното — пътя, който трябва да следват посветените, за да пречистят душите си.

Историите за успехите в алхимията неизменно са апокрифни, какъвто е случаят с Никола и Пернел Фламел, които успели, защото сърцата им били чисти; но тези истории били достатъчни да увлекат поколения изследователи да изучават неясни текстове и да прекарват дълги часове в зловонни лаборатории. И макар за съвременния здравомислещ човек да изглежда може би глупаво занимание, алхимията е била вземана насериозно от изненадващо голям брой практикуващи.

Интересът към алхимията се подновил в началото на 20 в., когато големият английски физик лорд Ръдърфорд успял да превърне азота в кислород с помощта на високоенергийни радиоактивни частици и така опровергал господстващото научно становище, че трансмутацията е невъзможна.

Вероятно алхимията се е появила приблизително по едно и също време в Египет и Китай преди около две хиляди години. Идеята за философския камък е възникнала в Китай, където алхимията е тясно свързана с даоизма. Вярвало се, че полученото по алхимичен път злато можело да лекува болести и да удължава живота. По-късно тази идея била заимствана от арабските алхимици. Към нея били добавени елементи от други философии като например концепцията на Аристотел за четирите основни елемента (земя, вода, въздух и огън), както и арабската теория, че всички метали представляват различни отношения между сярата и живака. Голяма част от духовната страна на

алхимията идва от гностиците, които си представяли борбата на живот и смърт между доброто и злото в химичните процеси, които описвали.

Алхимията се превърнала в любопитна смес от религия, наука и културни традиции. Към 2 в. сл.Хр. Александрия се превърнала в неин център и се смятало, че храмовите жреци пазели тайните на трансмутацията на металите. Разрушаването на Александрийската библиотека през 4 в. н.е.^[1] сложило край на официалното изучаване на алхимията и алхимиците продължили да се занимават тайно с проучванията си. Текстовете им нарочно станали неясни и пълни със загадки, за да могат да се разчитат единствено от посветените.

През Средновековието и Ренесанса за създател на алхимията обикновено се сочел Хермес Трисмегист, комуто се приписват около 36 000 текста (най-важният от които е *Изумруденият скрижал*). Самият той е загадъчна фигура, свързвана с египетския бог Тот. Хермес се появява в толкова много и различни образи, че е невъзможно тук да ги изброим всички.

Практикуващите Великото дело биха разпознали много от приборите, използвани в съвременните лаборатории — епруветките, колбите и аламбиците са изобретени от алхимиците. Те биха разпознали също и символите на своето дирене, използвани в модерната психология и мистицизъм. Карл Г. Юнг бил очарован от богатството на алхимичния символизъм — дракони, змии, пеликани, разкъсващи собствените си гърди, инцест между брат и сестра. Може би значителната роля на алхимията за натрупването на духовен опит се дължи именно на това богатство от митове и метафори.

„Червената книга“ или магическият дневник на доктор Юнг също е исторически документ, макар да си остава загадка, тъй като, изглежда, е изчезнал от семейния архив.

ВРЪЗКАТА НА НАЦИСТИТЕ С ОКУЛТНОТО

Нацистите и италианските фашисти са правели сериозни проучвания за превръщането на олово и други материали в злато, за да финансират военните си програми. Ерих фон Лудендорф, съзаклятник на Хитлер по време на „Бирения пуч“ в Мюнхен, организирал „Общество 164“, което подпомагало работата на немския алхимик Франц Таузанд, който правел опити да добие злато, за да финансира нацистката партия. Таузанд бил арестуван през 1928 г. за измама.

Твърди се, че докато очаквал процеса си, успял да получи злато под наблюдението на мюнхенския монетен двор.

Споменатите в романа тайни общества наистина са съществували. Във „Врил“ и „Туле“, известно също като Thule Gesellschaft, се изпълнявали окултни ритуали, основани на пангермански архетипи, но в други отношения близки до тайните ритуали на прочутия английски орден Златна зора. Дитрих Екхарт и барон Рудолф фон Зеботендорф били две от по-известните фигури в сянката на „Туле“. Sonnenkinder и Vril-ya, митичните деца на господарската раса, наистина са били мечта в тези среди.

РЪКОПИСЪТ НА ВОЙНИЧ

Ръкописът на Войнич, или РВ, може би е наистина един от най-загадъчните окултни документи, изучаван безуспешно от поколения мъдреци, учени и специалисти в областта на шифрите. Той привлякъл вниманието и на най-секретната разузнавателна организация на Съединените щати — Агенцията за национални сигурност. От 1968 г. ръкописът се пази в Библиотеката за редки книги „Бейнике“ към Йейлския университет. Цената му е между четвърт и половин милион долара.

Историята на РВ до 1933 г. съответства до голяма степен на описаната в романа. През 1921 г. ученият Уилям Нюболд направил сензация с твърдението си, че ръкописът е дело на Роджър Бейкън и че илюстрациите му съдържат образи, които можели да се видят с помощта на микроскоп, или с други думи, микроскопът и телескопът били изобретени един век преди официалната им поява. Като повечето твърдения на Нюболд това просто не е вярно.

Английските окултисти Джон Ди и Едуард Кели, за които се смята, че са продали РВ в Прага някъде преди 1608 г., са също исторически фигури, които често се появяват в окултните истории, където неизменно се смесват шарлатанията и вярата. Показващият камък, Сигилът на истината и кристалното кълбо на Ди са реални артефакти, намиращи се в Британския музей наред с малко количество злато, което уж било произведено от английски алхимици. Ангелският или еноховият език на архангелите, предаден от Едуард Кели, представлява сложна азбука, използвана и до ден-днешен в магически церемонии.

В романа споменавам страницата с розетите, разчетена от героите като карта. Едно от възможните обяснения е, че розетите представляват диатомеи — едноклетъчни водорасли, разглеждани през микроскоп. Обяснението би било приемливо, ако не бяха кулите, стените и замъците в сферите, за които споменавам и в романа.

Неотдавна се появи ново решение на загадката на РВ. То е свързано с използването на инструмент, известен като Решетката на Карадон — текстът се обработва в табличен вид и върху него се поставя макет — карта с изрязани в нея дупки, при което се получават думи. Ди и Кели лесно биха могли да създадат фалшификат, използвайки макети с различен брой дупки за получаване на думи с различен брой букви.

Според някои РВ е твърде безсмислен, изработен специално да изглежда още по-загадъчен поради неразбиваемия си код.

За онези, които желаят да се запознаят подробно със символите и теориите във връзка с РВ, препоръчвам „Ръкописът на Войнич — елегантна енигма“ от Мери Д’Емпериио, доклад, поръчан от Агенцията за национална сигурност. За съжаление, както всички преди нея, мис Д’Емпериио стига единствено до заключението, че РВ си остава загадка.

---

[1] Времето на разрушаването на Александрийската библиотека не е категорично уточнено. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.